

รายงานการประชุมวุฒิสภา ชุดที่ ๕
ครั้งที่ ๖/๒๕๖๑ (สมัยสามัญ)
วันศุกร์ที่ ๒๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๑
ณ ห้องประชุมรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้ เมื่อเลิกประชุม ๒๑๘ คน

ประธานวุฒิสภา : บัดนี้ไม่มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ขอเรียนให้ทราบว่า รัฐสภาจะเป็นเจ้าภาพบำเพ็ญกุศลพระศพสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ในวันที่เสาร์ที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๑ คือวันพรุ่งนี้ะครับ ณ พระวิหาร วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม โดยมีกำหนดการดังนี้ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา พระสงฆ์ ๑ รูป แสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา พระสงฆ์ ๑๐ รูป สวดพระพุทธมนต์ ฉันท์ไพเราะ เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา พระสงฆ์ ๑๐ รูป สดับปกรณ์ มีช่วงเป็นอีกช่วงะครับ ๑๕.๓๐ นาฬิกา พระสงฆ์ ๘ รูปสวดพระอภิธรรม การแต่งกายเครื่องแบบปกติขาวไว้ทุกข์ ขอเรียนเชิญท่านสมาชิกทั้งหลายไปร่วมพิธีในโอกาสนี้ด้วย

(ที่ประชุมรับทราบ)

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๓ กระหู่ถาม ไม่มี

LIRT

ระเบียบวาระที่ ๘ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์
๘. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว และวุฒิสภาได้มีมติให้ตั้งคณะกรรมการ
วิสามัญขึ้นพิจารณาก่อนรับหลักการแล้วรายงานต่อสภาเพื่อพิจารณา บัดนี้คณะกรรมการได้
พิจารณาเสร็จแล้ว

(สำเนา)

ที่ ๑๗๕๓/๒๕๓๖

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท. ๑๐๓๓๐

๑๕ กันยายน ๒๕๓๖

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง
และวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงาน
ของคณะกรรมการวิสามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อ
พิจารณาหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจาย
เสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร เห็นชอบแล้ว ก่อนจะเห็นชอบด้วย
กับหลักการ ซึ่งกรรมการวิสามัญคณะนี้ประกอบด้วย

๑. รัศยกิตำรวจโท ชาญ มนุชรรม
๒. พลเรือเอก ขาคี คินฐปรจง
๓. พลอากาศเอก เป็ร็องวิทย์ หงสนันหนั
๔. นายพิศาล มุลศาสตร์สาทร
๕. พลเอก วาห กุญชรานุสรรม
๖. พลโท วิชิต บุญะวัณม์
๗. นายสวัสดิ์ โชติพานิช

- ๘. นายसानนท์ สายสว่าง
- ๙. พลตำรวจเอก เสน่ห์ สิทธิพันธ์
- ๑๐. นายอมร จันทรมบูรณ์
- ๑๑. นายโฮสธ โภคิน

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภาต้องพิจารณาแก้ไขเสร็จภายในกำหนดเวลา ๒๐ วัน โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๑

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญได้พิจารณาเหตุผลที่การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำ สอนที่ประชุมสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

โฮสธ โภคิน

(นายโฮสธ โภคิน)

ประธานคณะกรรมการวิสามัญ

รายงานของคณะกรรมการวิสามัญ

ตามที่ประชุมวุฒิสภา ชุดที่ ๕ ครั้งที่ ๔/๒๕๓๑ (สมัยสามัญ) วันศุกร์ที่ ๕ กันยายน ๒๕๓๑ ได้ลงมติตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายโอนการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร เห็นชอบแล้ว ก่อนจะเห็นชอบด้วยกับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๑ นั้น บัดนี้ คณะกรรมการวิสามัญได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญได้มีมติเลือกนายไอสด โกสิน เป็น ประธานคณะกรรมการ และพลตำรวจเอก เสน่ห์ สิทธิพันธ์ เป็น เลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายเจตนา สิริสิงห์ ผู้อำนวยการกองวิชาการ กรมประชาสัมพันธ์ สำนักนายกรัฐมนตรี

๓. ผู้ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายประเสริฐ ดวงวิทย์ เลขาธิการรัฐสภา สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา และนายวัฒนา รัตนวิจิตร รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักนายกรัฐมนตรี

๔. คณะกรรมการวิสามัญได้ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายโอนการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. รวมทั้งสิ้น ๒ ครั้ง โดยใช้ระยะเวลาการพิจารณานับแต่วันที่วุฒิสภาได้รับร่างพระราชบัญญัติจนถึง วันที่คณะกรรมการได้เสนอรายงานต่อประธานวุฒิสภาในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๓๑ เป็นเวลา ๑๕ วัน

LIRT

๕. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการวิชาชีพวิสามัญ

คณะกรรมการวิชาชีพวิสามัญได้รื้อขอรายงานผลต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณา ดังนี้

๕.๑ ความเป็นมาของกฎหมายว่าด้วยการถ่ายทอดเสียงการประชุม

คณะกรรมการวิชาชีพวิสามัญได้ขอให้เลขาธิการรัฐสภาฯชี้แจงต่อที่ประชุมถึงประวัติความเป็นมาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่จะให้มีกฎหมายว่าด้วยการถ่ายทอดเสียง-การประชุมของสภาฯ สรุปข้อเท็จจริงได้ดังนี้

(๑) พ.ศ. ๒๕๑๒ นายทองดี อิศรางกูร ณ อยุธยา เสนอร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ ที่ประชุมลงมติรับหลักการในวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๑๒ ตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๑๒ ที่ประชุมลงมติไม่เห็นชอบในวาระที่ ๓ ด้วยคะแนนเสียง ๑๒๑ ต่อ ๘๘

(๒) พ.ศ. ๒๕๑๘ นายอารีย์ วีระพันธุ์ กับคณะ เสนอร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดเสียงการประชุม ฯลฯ ทำนองเดียวกันอีก ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบในวาระที่ ๓ แล้ว แต่เมื่อส่งไปยังวุฒิสภา วุฒิสภาลงมติไม่รับหลักการ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๑๘ ด้วยคะแนนเสียง ๔๕ ต่อ ๑๘

(๓) พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้แทนราษฎร เสนอร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดเสียงการประชุม รวม ๔ ฉบับ คือ ชองนายพิมพ์ อะสีติภัทร์ นายไกรสร ตันติพงศ์ นายธีระพันธ์ เพ็ชรสุวรรณ และนายรุ่งศักดิ์ ไชยหาญ ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๔ ฉบับ ได้เข้าสู่ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๒๒ และที่ประชุมลงมติไม่รับหลักการ ด้วยคะแนนเสียง ๒๕๑ ต่อ ๑๕๖

(๔) พ.ศ. ๒๕๒๓ นายบุญเกิด พิมพ์วีระเมธากุล เสนอร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดการประชุม ฯลฯ อีก แต่คณะกรรมการวิชาชีพวิสามัญฯมีชัยร่างพระราชบัญญัติไม่ได้ คำรับรองเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ร่างพระราชบัญญัติฯถูกทิ้งไป

(๕) พ.ศ. ๒๕๖๘ นายสมบัติ ศรีสุรินทร์ เสนอร่างพระราชบัญญัติ อย่างเดียวกันนี้ถึง ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรลงมติเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๘ ให้รัฐบาล รับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวไปพิจารณาทำก่อนรับหลักการ ด้วยคะแนนเสียง ๘๔ ต่อ ๒๒ คณะรัฐมนตรีพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นแล้วได้ส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นกลับมายังสภาผู้แทนราษฎร และได้บรรจุไว้ในระเบียบวาระการประชุมแล้ว แต่เนื่องจากสภาผู้แทนราษฎรญกยุบ เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๘ ร่างพระราชบัญญัตินี้จึงตกไป

ทางปฏิบัติ แม้ได้มีความพยายามเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มาแล้ว ๕ ครั้ง แต่ไม่สามารถจะออกเป็นกฎหมายได้ก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติก็ได้มีการกระจายเสียงการ ประชุมสภาฯ เป็นครั้งคราว ด้วยการให้ทางสภาคิดต่อไปยังรัฐบาลให้ออกคำสั่งให้มีการ กระจายเสียง รัฐบาลก็จะส่งอนุมัติให้เป็นคราว ๆ ตามที่เห็นสมควร บางกรณีก็อาจไม่อนุมัติ ให้มีการถ่ายทอดเสียง

ในครั้งสุดท้ายได้มีมติคณะรัฐมนตรีให้ถ่ายทอดเสียงการประชุมของวิสภา ทางวิทยุกระจายเสียงในการแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๓๑

รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ปรากฏตามบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการ เสนอ ร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดการประชุมในอดีต ปรากฏตามเอกสารหมายเลข ๑

๕.๒ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี ๒๕๓๐ ที่วิสภา

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ มีร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดเสียงการประชุม สภา เสนอเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร รวม ๓ ฉบับ คือ ของนายพินิจ จันทรสุรินทร์ ของนายปัญญา เกสรทอง และของคณะรัฐมนตรี ในที่สุดการพิจารณาในวาระที่ ๑ สภาได้พิจารณา ลงมติ รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ทั้ง ๓ ฉบับ และตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา จนถึง วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๒๘ สภาผู้แทนราษฎรจึงลงมติเห็นชอบในวาระที่ ๑ ให้ส่งวุฒิสภาต่อไป วุฒิสภาลงมติในวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๒๘ เห็นชอบด้วย กับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยคะแนนเสียง ๑๑๒ ต่อ ๒ และลงมติสั่งให้

คณะกรรมการการปกครองพิจารณาต่อมาเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๐ ที่ประชุมวุฒิสภา
พิจารณารายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการปกครอง และเห็นว่าเป็นร่างพระราช
บัญญัติที่ขัดรัฐธรรมนูญ จึงลงมติไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎรด้วยคะแนนเสียง ๑๓๘ คือ ๒

รายงานของคณะกรรมการการปกครองปรากฏความเอกสารหมายเลข ๒

เมื่อการยับยั้งร่างพระราชบัญญัตินั้นใช้เวลา ๑๘๖ วัน ตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๒๘ แล้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจึงได้เสนอญัตติเพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรยืนยันเรื่อง
นี้ให้เข้ามารุजूอยู่ในระเบียบวาระการประชุมแล้ว แต่ได้มีการยุบสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่
๒๘ เมษายน ๒๕๓๑ ญัตตินั้นจึงตกไป

๔.๓ การพิจารณาปัญหากฎหมายของกรรมการร่างกฎหมายคณะกรรมการ
กฤษฎีกา

คณะกรรมการวิสามัญได้เชิญรองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกามา
ชี้แจงเกี่ยวกับปัญหากฎหมายในเรื่องนี้ และขอเอกสารประกอบด้วย

ได้ความว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ลงวันที่
๑๖ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอให้พิจารณาปัญหาเกี่ยวกับ
ร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการ
ประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจัดให้คณะกรรมการ-
ร่างกฎหมาย คณะที่ ๕ เป็นเจ้าของเรื่อง และมีการพิจารณาปัญหานี้ในวันที่ ๒๓ กรกฎาคม
๒๕๒๘ แล้วส่งให้ที่ประชุมใหญ่ของกรรมการร่างกฎหมายพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๕
เดือนเดียวกัน ที่ประชุมใหญ่มีมติสรุปได้ว่า การที่จะบัญญัติกฎหมายในรูปแบบที่ส่งไปให้พิจารณานั้น
เป็นการขยายเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๕ จะตราเป็นพระราชบัญญัติธรรมดาไม่ได้
ถ้าประสงค์จะให้มีการขยายเอกสิทธิ์ เช่นนี้ก็ต้องแก้รัฐธรรมนูญ

รายละเอียดปรากฏตาม "บันทึกเรื่องปัญหาเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ
ถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของ-
รัฐสภา พ.ศ." ของคณะกรรมการกฤษฎีกา (เอกสารหมายเลข ๓)

๕.๔ การพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญ

ในการประชุมวุฒิสภาเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๓๑ สมาชิกมีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นควรให้มีการตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหลักการก่อนจะลงมติว่า จะเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎร อีกฝ่ายหนึ่งเห็นควรให้ เห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเสียก่อนแล้วส่งกรรมการ เมื่อมีอะไรจะต้องแก้ไขก็จะแก้ไข เพราะการพิจารณาก่อนรับหลักการ จะทำให้มีผู้เข้าใจผิดว่า เป็นการถ่วงเวลา ในที่สุดจึงมีการลงคะแนนและปรากฏว่าให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาก่อนเห็นชอบด้วยกับหลักการด้วยคะแนนเสียง ๑๔๐ ต่อ ๗๓

ก่อนที่จะพิจารณาดังเนื่อกหาแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการวิสามัญ นี้เห็นสมควรพิจารณาดังปัญหาที่ว่า เรื่องนี้ควรจะมีการลงมติเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎรในหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ เสียแต่ในวาระแรกหรือไม่ หรือควรจะมีปฏิบัติความมติของสภา คือ ตั้งคณะกรรมการพิจารณาก่อนเห็นชอบด้วยกับหลักการ คณะกรรมการวิสามัญ นี้ เห็นว่ามติของสภาที่ออกมาในรูปนี้น่าจะเป็นการเหมาะสมด้วยเหตุดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อให้มีโอกาสพิจารณาศึกษากันอย่างรอบคอบอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะให้สภาตัดสินใจไปในทางใด เพราะเรื่องนี้เป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ

(๒) หลังจากที่วุฒิสภาได้ลงมติไปในคราวก่อนเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๐ ได้มีสมาชิกวุฒิสภาที่ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกหลายท่าน จึงควรให้ได้รับข้อมูลด้วย

(๓) การที่วุฒิสภายังร่างพระราชบัญญัตินี้เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๐ นั้น เป็นการกระทำอย่างกระหึ้น เพราะมีการลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติในวาระที่ ๑ ไปแล้ว แต่จำเป็นต้องเปลี่ยนแนวทางเพราะเชื่อรายงานของคณะกรรมการการปกครอง จึงเป็นเหตุให้มีผู้คิดเห็นว่า วุฒิสภาไม่แน่นอน โดยลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติในวาระที่ ๑ ในวาระที่ ๒ ไม่มีการแก้ไข แต่กลับ

ไม่รับในวาระที่ ๓ ดังนั้น ในครั้งนี้จึงควรมีการศึกษากันอย่างจริงจังก่อนแล้วจึงมาตัดสินใจกัน ว่าควรจะมีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่

(๔) ในการประชุมครั้งก่อน (๓ เมษายน ๒๕๕๐) ยังไม่มีเอกสารหลักฐานรายละเอียดสำหรับให้ที่ประชุมได้พิจารณา ในครั้งนี้จึงเป็นโอกาสให้ได้มีการศึกษากันอย่างละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้น

(๕) อีกประการหนึ่งไม่ควรหวังแรงจูงใจว่าจะมีผู้กล่าวหาว่าวุฒิสภา จะถ่วงเวลา เพราะการทำงานของวุฒิสภานั้น ต่างกับสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งไม่มีข้อกำหนดในเรื่องระยะเวลาในการทำงาน แต่การพิจารณาของวุฒิสภานั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๗ บังคับไว้ว่า ถ้าเป็นร่างกฎหมายธรรมดาวุฒิสภาต้องทำให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน ถ้าเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการเงินก็ต้องให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน ฉะนั้นปัญหาเรื่องถ่วงเวลาจึงเกิดขึ้นไม่ได้ นอกจากนั้นแม้ยังไม่มีการกฎหมายในเรื่องนี้ก็มีการถ่ายถอดเสียงได้อยู่แล้ว โดยอาศัยข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ข้อ ๑๑ วรรคสอง และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๒๖/๒๕๒๔

ต่อไปนี้คณะกรรมการวิสามัญชุดนี้จะได้ เสนอปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้เพื่อที่ประชุมวุฒิสภาได้โปรดพิจารณา

ก. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ

(๑) ความหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้กล่าวว่าต้องการให้มีกฎหมายว่าด้วยการถ่ายถอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ โดยเหตุผลว่าประชาชนสนใจฟังการประชุมของรัฐสภาเพื่อส่งเสริมประชาธิปไตย และให้ผู้อยู่ไม่มีโอกาสเข้าฟังการประชุมได้ทราบรายละเอียดของการประชุมจึงควรให้มีการถ่ายถอดการประชุมของรัฐสภา ฯลฯ

แต่คำร่างมาตรา ๓ ปรากฏว่าได้มีการเพิ่มหลักการขึ้นใหม่ เป็นว่าหากการถ่ายถอดการประชุมนั้นเป็นการละเมิดต่อกฎหมายกึ่งรัฐธรรมนูญ พันควมรับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและอาญา การบรรจุข้อความนี้ไว้ในมาตรา ๓ จึงเป็นการนอกหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัตินี้

(๒) สำหรับเรื่องความรับผิดชอบของกรมประชาสัมพันธ์ในเรื่องการถ่ายทอดการประชุมนี้ ถ้ากรมประชาสัมพันธ์กระทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายก็ เคยมีคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๓๗/๒๕๓๘ ระหว่าง บริษัทสังกะสีไทยโจทก์ จำเลย เลขาธิการกรม ปัญญาตี และ กรมประชาสัมพันธ์จำเลย ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้แล้วว่ากรมประชาสัมพันธ์ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะเข้าหลักนิรโทษกรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๔๔๔ (เอกสารหมายเลข ๔)

(๓) ความจริงเรื่องการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาฯ ตามข้อบังคับการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๕ ข้อ ๑๑ วรรคสองบัญญัติความไว้ชัดเจนแล้วว่า "ให้ประธานสภาฯ จัดให้มีการถ่ายทอดการประชุมทางวิทยุกระจายเสียงและหรือโทรทัศน์ หากมีเหตุขัดข้องให้แจ้งที่ประชุมทราบ" ตามข้อบังคับฉบับนี้เป็นบทบังคับประธานสภาฯ อยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องออกพระราชบัญญัตินี้มาซ้ำซ้อนกันอีก

(๔) มาตรา ๔ บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของประธานในที่ประชุมที่จะควบคุมการถ่ายทอดการประชุมมิให้มีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย และถ้าเห็นว่าคำกล่าวของบุคคลใดจะกระทบกระเทือนถึงสิทธิของบุคคลภายนอกหรือต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนให้ประธานในที่ประชุมระงับการถ่ายทอดนั้น เป็นการชั่วคราว

มาตรานี้มีได้บัญญัติถึงความรับผิดชอบของประธานในที่ประชุมว่า ถ้าไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้จะต้องรับโทษทางอาญาหรือรับผิดชอบแพ่งแต่อย่างใด เป็นการบัญญัติกฎหมายที่ขาดสภาพบังคับ (Sanction) จึงไม่เป็นกฎหมายที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตามถ้าเกิดมีการกระทำผิดขึ้นประธานในที่ประชุมก็ย่อมต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เสียหายถ้าถูกฟ้องคดี

(๕) มาตรา ๕ กำหนดให้นายกรัฐมนตรีและประธานรัฐสภา เป็นผู้รักษากฎตามพระราชบัญญัตินี้

นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร และประธานรัฐสภาเป็นหัวหน้าฝ่ายนิติบัญญัติ น่าจะไม่สามารถรักษากฎตามพระราชบัญญัตินี้ได้ เพราะความหลักประชาธิปไตยแห่งรัฐธรรมนูญได้มีการแบ่งแยกอำนาจทั้งสามออกจากกันอย่างชัดเจน

อยู่แล้วตั้งปรากฏความตามพระราชปรารภในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๑ ตอนที่หนึ่งว่า "บรรดารัฐธรรมนูญและธรรมนูญการปกครองประเทศชั่วคราวที่ได้มีมาทุกฉบับ มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติทางรัฐสภา ทรงใช้อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรีและทรงใช้คำอำนาจตุลาการทางศาล และมาตรา ๗ บัญญัติว่า "อำนาจอธิปไตยมาจากปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์เป็นประมุขทรงใช้อำนาจทั้งทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรีและศาล ความบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้" โดยเหตุนี้จึงเห็นว่านายกรัฐมนตรี และประธานรัฐสภาจะเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันไม่ได้

๗. พระราชบัญญัติชั่วคราวรัฐธรรมนูญใหม่

แม้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๖ จะได้วางอำนาจหน้าที่ให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ก็ตาม แต่มาตรา ๕ แห่งรัฐธรรมนูญก็บัญญัติไว้ว่า "บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้" ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของวุฒิสภาที่จะต้องส่งกรอกรงมิให้มีการนำญัตติกฎหมายที่เห็นว่าน่าจะเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และถ้าเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นอาจตกอยู่ในข่ายบังคับของมาตรา ๕ แห่งรัฐธรรมนูญแล้วก็เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการวิสามัญที่จะต้องเสนอให้วุฒิสภาวินิจฉัย ซึ่งถ้าวุฒิสภาเห็นด้วยกับคณะกรรมการวิสามัญย่อมจะใช้อำนาจยับยั้งร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๘ (๒) คณะกรรมการวิสามัญมีความห่วงใยในปัญหานี้เป็นอย่างมากและเห็นว่าวุฒิสภาพึงระมัดระวังที่จะไม่ปล่อยให้ร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งน่าจะขัดรัฐธรรมนูญให้ออกเป็นกฎหมายใช้บังคับได้ ดังตัวอย่างที่เคยปรากฏว่ามีกฎหมายบางฉบับ ซึ่งผ่านสภาไปแล้วแต่เป็นกฎหมายที่ขัดรัฐธรรมนูญและใช้บังคับมิได้ ถ้าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นย่อมเป็นการเสียเกียรติศักดิ์ของรัฐบาล ตัวอย่างกฎหมายที่ผ่านสภาไปแล้วแต่ขัดรัฐธรรมนูญจะเป็นผลเสียที่ใช้บังคับมิได้ เช่น พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. ๒๔๘๘ พระราชบัญญัติสำรวจและควบคุมกักกันข้าว พ.ศ. ๒๔๘๕

และพระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อความเป็นธรรมแก่สังคม พ.ศ. ๒๔๘๗ ดังนั้นคณะกรรมการ
วิสามัญจึงเห็นเป็นข้อสำคัญว่า วุฒิสภาไม่ควรเสี่ยงต่อการที่จะให้เหตุการณ์ เช่นนั้นเกิดขึ้นอีก

คณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้วเห็นว่าร่าง
พระราชบัญญัตินี้มีเหตุที่เห็นได้ว่าน่าจะเป็นกฎหมายที่ขัดรัฐธรรมนูญในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) หลักการของรัฐธรรมนูญที่ให้เอกสิทธิ์แก่สมาชิกสภาซึ่งกล่าวด้วย-
คำในที่ประชุมสภาจะไม่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายนั้น มีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่มาตรา ๒๔ แห่งพระ
ราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรก
ของประเทศไทย ซึ่งบัญญัติความไว้ว่า "สมาชิกไม่ต้องรับผิดชอบต่อในถ้อยคำใด ๆ ที่ได้กล่าว
หรือแสดงเป็นความเห็น หรือในการออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมผู้หนึ่งผู้ใดจะว่ากล่าวฟ้อง
ร้องเพราะเหตุนั้นหาได้ไม่" ต่อมารัฐธรรมนูญฉบับหลัง ๆ ก็ใช้หลักอย่างเดียวกันเรื่อยมา เช่น
มาตรา ๒๗ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๔๒ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๔๘๕ มาตรา
๕๐ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๕๕ ณ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๔๙๑ มาตรา
๑๐๕ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๔๙๒ มาตรา ๑๒ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๕๐๒ และมาตรา
๑๐๕ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๑ จนกระทั่งมาถึงสมัยปัจจุบันรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๕๓๑
มาตรา ๑๐๔ ก็บัญญัติว่า "ในที่ประชุมวุฒิสภาก็ดี ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรก็ดี ที่ประชุมร่วมกัน
ของรัฐสภาก็ดี สมาชิกผู้ใดจะกล่าวถ้อยคำใด ๆ ในทางแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น
หรือออกเสียงลงคะแนน ย่อมเป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาด ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่า
กล่าวหาสมาชิกผู้นั้นในทางใดมิได้" จะเห็นได้ว่า มาตรา ๑๐๔ นี้ กล่าวถึงคำว่า "ในที่ประชุม"
ไว้ถึง ๓ ครั้ง แต่ความร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ขยายไปถึง "เสียง" ที่ถ่ายทอดทางวิทยุหรือ
วิทยุโทรทัศน์ออกไปทั่วประเทศด้วย จึงเป็นการใช้กฎหมายธรรมดาแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ
ย่อมทำไม่ได้

อนึ่ง ฟังสังเกตว่าในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ นั้น มีแต่กิจการวิทยุแต่เพียง
แห่งเดียวและยังอยู่ในขอบเขตจำกัด ประเทศไทยเพิ่งเริ่มมีสถานีทดลองวิทยุซึ่งมีกำลังส่ง

เพียงในระยะใกล้ ๆ ไม่สามารถรับฟังได้ทั่วประเทศ นอกจากนี้ การถ่ายทอดเสียงจากที่อื่นยังทำไม่ได้ สิ่งที่ส่งออกไปได้จะต้องทำที่สภาที่มีวิทยุกระจายเสียงเท่านั้น การกล่าวถ้อยคำในสภาจึงไม่มีทางจะถ่ายทอดได้ นอกจากนี้กิจการของวิทยุโทรทัศม์และการอัดเทป ก็ยังไม่มีจึงเห็นได้ว่า เจตนารมณ์ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญมุ่งแต่เฉพาะถ้อยคำที่พูดกันในที่ประชุมสภาเท่านั้น

ดังนั้น ถ้าสภาไม่มีวิทยุประสงค์จะขยายขอบเขตแห่งเอกสิทธิ์นี้ออกไปประการใดก็จำเป็นจะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มีโทษยกเป็นพระราชบัญญัติ

(๒) ตามร่างพระราชบัญญัติที่กำหนดให้กรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งทำการถ่ายทอดเสียงพ้นจากความรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญา บทบัญญัติเช่นนี้มีผลเป็นการเพิ่มเอกสิทธิ์ให้แก่บุคคลอีกประเภทหนึ่ง เพราะตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๘ วรรคสอง บัญญัติว่า "เอกสิทธิ์นี้ย่อมคุ้มครองไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมความซัดอั้งคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรแล้วแต่กรณี และคุ้มครองไปถึงบุคคลซึ่งประชาชนในที่ประชุมอนุญาตให้แถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมด้วย"

จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญให้เอกสิทธิ์นี้แก่บุคคลเพียง ๓ ประเภทคือ (๑) สมาชิกสภา (๒) ผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมและ (๓) บุคคลซึ่งประชาชนในที่ประชุมอนุญาตให้แถลงในที่ประชุมเท่านั้น การที่ร่างพระราชบัญญัตินี้เพิ่มกรมประชาสัมพันธ์ เป็นประเภทที่ ๔ ซึ่งจะได้รับเอกสิทธิ์ด้วย ย่อมทำไม่ได้ เพราะเอกสิทธิ์นี้เป็นข้อยกเว้นจากหลักทั่วไป การใช้ข้อยกเว้นต้องกระทำอย่างจำกัด จะขยายมิได้ เว้นแต่แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ

ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้จึงน่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญและใช้บังคับมิได้

(๓) การที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้กรมประชาสัมพันธ์ไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญานั้นคณะกรรมการวิสามัญเห็นว่า น่าจะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญอีก ๒ มาตรา คือ มาตรา ๒๓ ซึ่งบัญญัติว่า "บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับ

ความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน" และมาตรา ๔๑ ซึ่งบัญญัติว่า "สิทธิของบุคคลที่จะฟ้องหน่วยราชการซึ่งเป็นนิติบุคคลให้รับผิดชอบเนื่องจากการกระทำของเจ้าพนักงานย่อมได้รับความคุ้มครอง"

ฉะนั้น การจะบัญญัติกฎหมายขรมคาให้กรมประชาสัมพันธ์พื้นความรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและอาญาจึงน่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น ถ้าสภามีความประสงค์จะให้หลักการเช่นนี้เกิดขึ้นในกฎหมายก็มีทางเดียวที่จะทำได้คือแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ และบัญญัติถึงเอกสิทธิ์นี้ไว้ในรัฐธรรมนูญ

สรุป) คณะกรรมาธิการฯ จึงใคร่ขอเรียนชี้แจงว่า ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมาธิการวิสามัญได้มีความเห็นขัดแย้งในข้อที่จะให้มีการถ่ายถอดเสียงการประชุมรัฐสภาแก่ประการใดเลย แต่คณะกรรมาธิการวิสามัญมีความห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง ก็ในเรื่องเทคนิคในการออกกฎหมาย กล่าวคือกฎหมายขรมคาไม่อาจจะบัญญัติความใด ๆ ที่เป็นการขัดแย้งหรือขยายความของรัฐธรรมนูญ เรื่องนี้ถ้าเป็นเรื่องที่เสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในมาตรา ๑๑๔ โดยขยายเอกสิทธิ์ ทั้งในเรื่องการถ่ายถอดเสียงออกไปจากที่ประชุมและเพิ่มกรมประชาสัมพันธ์ให้มีเอกสิทธิ์ด้วยแล้วก็จะไม่มีปัญหาแก่ประการใด

คณะกรรมาธิการวิสามัญใคร่ขอชี้แจงเพิ่มเติมว่ารัฐสภาเป็นองค์กรนิติบัญญัติ เป็นผู้ใช้อำนาจในการตรากฎหมายต่าง ๆ สำหรับบ้านเมือง จึงมีความรับผิดชอบสูงในประเด็นที่ว่า เมื่อได้ใช้อำนาจของตนแล้วจะต้องเป็นการถูกต้องด้วย การบัญญัติกฎหมายใด ๆ อันมีช่องทางที่จะตีความตรา ๕ แห่งรัฐธรรมนูญ และต่อมาบังเกิดผลเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับไม่ได้ดังตัวอย่างพระราชบัญญัติ ๓ ฉบับที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จะเป็นผลเสียหายอย่างร้ายแรง กล่าวคือจะเป็นการเสื่อมเสียแก่เกียรติศักดิ์ของรัฐสภา และโดยเฉพาะสำหรับกรมประชาสัมพันธ์นั้น ที่สภาผู้แทนราษฎรมุ่งหมายจะคุ้มครองมิให้ต้องรับผิดชอบ กลับจะต้องรับผิดชอบเพราะความว่างมาตรา ๓ กรมประชาสัมพันธ์ต้องกระทำตามคำสั่งของประธานสภา มิใช่ นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ถ้าเกิดเป็นคดีละเมิดต่อบุคคลอื่น

และถ้าคณะ

LIRIT

ตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ากฎหมายนี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแล้ว คำกรกระทำของ
กรมประชาสัมพันธ์มีไว้เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายแล้วจะเข้าเกณฑ์กรโทษกรรม
ความมาตรา ๔๔๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และจะอ้างคำพิพากษา
ฎีกาที่ ๑๕๒๗/๒๕๒๔ มาเป็นข้อต่อสู้คดีมิได้

อนึ่ง ในการที่สภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้ใน
การประชุมเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๓๑ นั้น เป็นการผ่านวาระเดียวสามวาระ ได้มีสมาชิก
หลายท่านอภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ ส่วนมากเป็นสมาชิกซึ่งดำรงตำแหน่งในระยะที่
ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ถูกวุฒิสภายับยั้ง เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๐ มาแล้ว แต่มิได้มี
ผู้ใดอภิปรายถึงว่ากฎหมาย เช่นนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ตามเหตุผลที่วุฒิสภาอ้างแต่ประการใด
เลย ถ้าได้มีท่านใดให้เหตุผลอันควรฟังได้ก็อาจเป็นเหตุให้วุฒิสภาอ้างที่จะสนับสนุนได้ จึง
มีความจำเป็นอยู่เองที่วุฒิสภาจะต้องไต่หาหลักการที่แน่นอนในการออกกฎหมายนี้ เพื่อให้
เรื่องที่ต้องเรื่อรังเป็นที่สงสัยกันมา ๑๕ ปีแล้ว โดยมีข้อยุติเสียในคราวนี้

เรื่องเอกสิทธิ์ตามมาตรา ๑๑๔ นี้ เป็นมาตราหลักของรัฐธรรมนูญ ถ้าต้องการ
นำหลักนี้ไปใช้กับบุคคลอื่นก็ต้องเป็นการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ให้นำมาตรา ๑๑๔ ไปใช้
บังคับด้วย (มีข้อออกมาเป็นพระราชบัญญัติ) ดังตัวกลางในรัฐธรรมนูญจะเห็นได้จากบทบัญญัติใน
มาตราต่าง ๆ ที่ให้นำเอกสิทธิ์ตามมาตรา ๑๑๔ ไปใช้ คือ คณะกรรมาธิการร่วมกัน (มาตรา
๑๒๔) กรรมาธิการสามัญและวิสามัญ (มาตรา ๑๓๗) รัฐมนตรี (มาตรา ๑๕๐) สมาชิกสภา
นิติบัญญัติ (มาตรา ๑๕๖) และกรรมาธิการวิสามัญวินิจฉัยร่างพระราชบัญญัติ (มาตรา ๒๐๔)

คณะกรรมาธิการวิสามัญได้พยายามหาทางและเหตุผลอื่นที่จะนำมาแก้ไขปรับปรุง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจาย
เสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. โดยยึดถือความต้องการของสภาผู้แทนราษฎร เป็นหลักแล้ว
คณะกรรมาธิการมีความเห็นว่า ไม่สามารถที่จะกระทำได้ตามความประสงค์ของสภาผู้แทนราษฎร
นอกจากนั้น คณะกรรมาธิการวิสามัญคณะนี้เข้าใจว่า การที่วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมาธิการนี้

ขึ้นมาก็เพื่อเพียงแต่ให้อำนาจที่จะพิจารณา และลงมติว่า จะเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎร ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๘๘ เท่านั้น ทางปฏิบัติก็คือ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญฯ ได้เสนอผลของการพิจารณาต่อสภาในวาระที่ ๑ แล้ว ถ้าสภามีมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติกับสภาผู้แทนราษฎร สภาก็จะได้มีมติในวาระที่ ๒ ส่งให้คณะกรรมการสามัญ หรือวิสามัญพิจารณาต่อไป เมื่อเรื่องอยู่ในวาระที่ ๒ แล้ว จึงจะมีการแก้ไขร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ ดังนั้นในขั้นนี้คณะกรรมการวิสามัญฯ จึงไม่สามารถจะก้าวล่วงเข้าไปทำงานของคณะกรรมการซึ่งมีหน้าที่ในวาระที่ ๒ ได้

โดยเหตุผลต่าง ๆ ที่ได้เรียนมานี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญจึงเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว วุฒิสภาควรลงมติไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎรในหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ตามข้อบังคับการประชุมของวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๘๘ ซึ่งจะมีผลเป็นการยืนยันร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ก่อนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๘ (๒)

พลตำรวจเอก เสน่ห์ สิทธิพันธ์

(เสน่ห์ สิทธิพันธ์)

เลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ

ร่าง

พระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ เมื่อกรมประชาสัมพันธ์ได้รับคำสั่งของประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ให้ถ่ายทอดการประชุมร่วมกันของรัฐสภา การประชุมวุฒิสภาหรือการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ สำหรับการประชุมครั้งใด ให้กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งนั้น และหาก

การถ่ายทอดการประชุมดังกล่าวมีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมายให้กรมประชาสัมพันธ์ พ้นจากความรับผิดชอบในทางแพ่งและอาญา

มาตรา ๔ ให้เป็นหน้าที่ของประธานในที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา ที่ประชุมวุฒิสภาหรือที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ที่จะควบคุมดูแลการถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ มิให้มีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย

ในกรณี que เห็นว่าคำอภิปรายหรือคำกล่าวของบุคคลใดจะกระทบถึงสิทธิของบุคคลภายนอก หรือต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้ประธานในที่ประชุมดังกล่าว ระงับการถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เป็นการชั่วคราว

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีและประธานรัฐสภารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

ข้อมูลเกี่ยวกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนกิจการประชุมในอดีตก

พ.ศ. ๒๕๑๒ มีการเสนอมา ๑ ฉบับ

ร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนกิจการประชุมของ สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายทองดี อีสราชีวิน เป็นผู้เสนอ)

วาระที่หนึ่ง ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑/๒๕๑๒ (สมัยสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๑๒ ที่ประชุมมีมติ รับหลักการ ตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา

วาระที่ ๒ - ๓ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๔/๒๕๑๒ (สมัยสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๑๒ ที่ประชุมลงมติไม่ให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภา จึงเป็นอันตกไป (ดูเอกสารหมายเลข ๑)

พ.ศ. ๒๕๑๔ มีการเสนอมา ๑ ฉบับ

ร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนกิจการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภาและการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายทองดี อีสราชีวิน เป็นผู้เสนอ)

หมายเหตุ ตกไปเพราะมีการยุบสภา ในระหว่างรอการพิจารณาในวาระ ๑

พ.ศ. ๒๕๑๔ มีการเสนอมา รวม ๓ ฉบับ

๑. ร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนกิจการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายทองดี อีสราชีวิน เป็นผู้เสนอ)

LIRT

หมายเหตุ ที่ประชุมยังไม่ทันพิจารณาปรากฏว่าผู้เสนอถึงแก่กรรม ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงตกไป

๒. ร่างพระราชบัญญัติถ่ายถอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภาและการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายอารีย์ วีระพันธุ์ กัทคะ เป็นผู้เสนอ)

การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร

วาระที่หนึ่ง ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๐/๒๕๑๘ (สมัยสามัญสมัยแรก) วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๑๘ ที่ประชุมมีมติ รับหลักการ ตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา

วาระที่ ๒ - ๓ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑/๒๕๑๘ (สมัยสามัญสมัยที่สอง) วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว (ดูเอกสารหมายเลข ๒)

การพิจารณาของวุฒิสภา

วาระที่หนึ่ง ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒/๒๕๑๘ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) วันพุธที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๑๘ ที่ประชุมมีมติไม่เห็นชอบด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงถือว่าถูกยับยั้งไว้ตามรัฐธรรมนูญ

๓. ร่างพระราชบัญญัติถ่ายถอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายประทีป ทองคำใส เป็นผู้เสนอ)

หมายเหตุ เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้ เสนอมาหลังจากที่ประธานสภาได้อนุญาตบรรจุร่างพระราชบัญญัติถ่ายถอดการประชุม ฯลฯ ของนายอารีย์ วีระพันธุ์ กัทคะ เป็นผู้เสนอเข้าระเบียบวาระประชุมแล้ว จึงไม่สามารถออกระเบียบวาระเพิ่มเติมได้ทัน ประธานสภาจึงมีคำสั่งให้ระงับไว้

LIRT

พ.ศ. ๒๕๒๒ - ๒๕๒๓ มีการเสนอ รวม ๕ ฉบับ

๑. ร่างพระราชบัญญัติการถ่ายโอนคณะกรรมการประชุมสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา ทางวิद्यุกระจ่ายเสียง พ.ศ.

(นายธีระพันธ์ เพ็ชรสุวรรณ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

๒. ร่างพระราชบัญญัติให้มีการถ่ายโอนคณะกรรมการประชุมรัฐสภา วุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร ทางวิद्यุกระจ่ายเสียง พ.ศ.

(นายไกรสร ตันติพงศ์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

๓. ร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนคณะกรรมการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายพิภพ อະสีศิริรัตน์ เป็นผู้เสนอ)

๔. ร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนคณะกรรมการประชุมสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายปรุงศักดิ์ ไชยหาญ กับนายยมยุทธ ชิตยานนท์ เป็นผู้เสนอ)

ในคราวประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ ๑๔/๒๕๓๓ (สมัยวิสามัญ) วันศุกร์ที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๓๓ ที่ประชุมมีมติให้รวมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๔ ฉบับ ในวาระเดียวกัน และมีมติไม่รับหลักการ (ดูเอกสารหมายเลข ๓)

๕. ร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนคณะกรรมการประชุมสภาผู้แทนราษฎร และรัฐสภา ทางวิद्यุกระจ่ายเสียง พ.ศ.

(นายบุญเกิด พิมพ์ร เมษากุล กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

หมายเหตุ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เสนอมาค้างสมัยประชุมกับร่างพระราชบัญญัติ ๔ ฉบับข้างต้น แต่เนื่องจากคณะกรรมการวิสามัญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้คำรับรอง

LIRT

พ.ศ. ๒๕๓๗ - ๒๕๓๘ มีการเสนอมารวม ๑ ฉบับ

ร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนการประชุมสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายสมบัติ ศรีสุรินทร์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

หมายเหตุ คณะรัฐมนตรีได้ขอรับไปพิจารณาาก่อนวันหลักการ มีกำหนด ๓๐ วัน ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๔/๒๕๓๘ (สมัยสามัญ) วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ และได้ส่งคืนสภาเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๘ ซึ่งประธานสภาได้อนุญาตบรรจุเข้าระเบียบวาระในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๓๘ (สมัยวิสามัญ) วันศุกร์ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๘ ต่อมาปรากฏว่าได้มีการยุบสภา ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงตกไป

พ.ศ. ๒๕๒๕ มีการเสนอมารวม ๓ ฉบับ

๑. ร่างพระราชบัญญัติการถ่ายโอนการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายพินิจ จันทรสุรินทร์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

๒. ร่างพระราชบัญญัติการถ่ายโอนการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

(นายบัญญัติ เกสรทอง กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

๓. ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายโอนการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร

วาระที่หนึ่ง ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๘/๒๕๒๘ (สมัยสามัญ) วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๒๘ ที่ประชุมได้มีมติให้ร่วมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวทั้ง ๓ ฉบับ และมีมติรับหลักการ ตั้งคณะกรรมการวิสามัญ โดยถือร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา

วาระที่ ๒ - ๓ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๕/๒๕๒๘ (สมัยสามัญ)

เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๘ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว และให้เสนอวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

การพิจารณาของวุฒิสภา

วาระที่หนึ่ง ในคราวประชุมวุฒิสภา ชุดที่ ๕ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๒๘ (สมัยสามัญ)

วันศุกร์ที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๒๘ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ส่งกรรมาธิการการปกครองพิจารณา

วาระที่ ๒ - ๓ ในคราวประชุมวุฒิสภา ชุดที่ ๕ ครั้งที่ ๑/๒๕๓๐ (สมัยสามัญ

สมัยที่หนึ่ง) วันศุกร์ที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๐ ที่ประชุมได้ลงมติไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎร และส่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวคืนต่อสภาผู้แทนราษฎร (ดูเอกสารหมายเลข ๔)

หมายเหตุ ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงถูกยับยั้งไว้ตามความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๘ (๒) ต่อมาได้มีการยุบสภาผู้แทนราษฎร มีผลทำให้ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวตกไป

เอกสารหมายเลข ๑

ประมวลความคิดเห็นของฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายคัดค้านที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติ
การถ่ายทอด ซึ่งนายทองดี อิศราชีวิน เป็นผู้เสนอ โดยสรุป

ฝ่ายสนับสนุน

๑. ความนโยบายของรัฐที่แสดงต่อรัฐสภา รัฐบาลมีเจตนารมณ์ในการ เคารพและส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย รัฐบาลจึงควรจะดำเนินการให้มีการถ่ายทอดการประชุม
๒. เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อการปกครองระบบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภา
๓. เพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมระบบพรรคการเมืองของไทย
๔. เพื่อเป็นการสอนให้ประชาชนเข้าใจและเรียนรู้ในสิทธิและหน้าที่ของตน

ฝ่ายคัดค้าน

๑. หากให้มีการถ่ายทอดเสียงและโทรทัศน์ จะเสียค่าใช้จ่ายมาก
๒. โดยปกติเวลาประกอบธุรกิจของประชาชนส่วนมากเป็นเวลากลางวัน อันเป็นเวลาเดียวกับที่มีการประชุมสภา ประชาชนส่วนมากนั้นจึงไม่มีโอกาสที่จะฟังการถ่ายทอดเสียงการประชุมของสภาได้
๓. การถ่ายทอดเสียงในกรณีนี้ ยังไม่มีประเทศใดทำกันเลย
๔. การเผยแพร่การประชุมของสภาทำอยู่แล้ว โดยทางหนังสือพิมพ์ การโฆษณา เป็นข่าวสรุปทางวิทยุกระจายเสียง ทางโทรทัศน์ และหนังสือรายงานการประชุมของสภา และบุคคลที่ได้รับอนุญาตให้เข้าฟังการประชุมได้
๕. จะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในกรณีประชุมลับ
๖. การถ่ายทอดเสียงออกไปจากที่ประชุมสภา เป็นการขยายเอกลักษณ์

เอกสารหมายเลข ๒

ประมวลความคิดเห็นของฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายคัดค้านที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติ
การถ่ายทอด ซึ่ง นายอริย์ วีระพันธ์ กัลละละ เป็นผู้เสนอ โดยสรุป
ฝ่ายสนับสนุน

๑. ตามนโยบายของรัฐที่แถลงต่อรัฐสภา รัฐบาลมีเจตนารมณ์ในการ
เคารพและส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย รัฐบาลจึงควรจะดำเนินการ
ให้มีการถ่ายทอดการประชุม
๒. เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อการ
ปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภา
๓. เพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมระบบพรรคการเมืองของไทย
๔. เพื่อเป็นการเสนอให้ประชาชนเข้าใจและเรียนรู้ในสิทธิและหน้าที่
ของตน

ฝ่ายคัดค้าน

๑. กฎหมายนี้มีเพื่อใช้แก่สำนักนายกฯ ซึ่งเป็นนิติบุคคลเพียงแห่งเดียว
๒. เป็นการขยายเขตสิทธิจากที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้

เอกสารหมายเลข ๓

ประมวลความคิดเห็นของฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายคัดค้านที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติ
การถ่ายทอดโดยสรุป (นายธีระพันธ์, นายไกรสร, นายพิภพ และนายปรุ่งศักดิ์ เป็นผู้เสนอ)

ฝ่ายสนับสนุน

๑. ความนโยบายของรัฐที่แถลงต่อรัฐสภา รัฐบาลมีเจตนารมณ์ในการ
 เคารพและส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยรัฐบาลจึงควรจะดำเนินการ
 ให้มีการถ่ายทอดการประชุม
๒. เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อ
 การปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา
๓. เพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมระบบพรรคการเมืองของไทย
๔. เพื่อเป็นการสอนให้ประชาชนเข้าใจและเรียนรู้ในสิทธิและหน้าที่
 ของตน
๕. ในอดีตที่ผ่านมารัฐบาลก็เคยจัดให้มีการถ่ายทอดการประชุมมาแล้ว
 หลายครั้ง ปัญหาการฟ้องร้องที่เกิดจากการอภิปรายมีน้อยมาก

ฝ่ายคัดค้าน

๑. สมาชิกแย้งกันอภิปรายเพื่อหาเสียงทำให้เสียเวลา
๒. ไม่เป็นธรรมแก่บุคคลภายนอก ทำให้บุคคลภายนอกอาจได้รับความ
 เสียหายเพราะไม่มีโอกาสโต้แย้ง

เอกสารหมายเลข ๔

ประมวลความคิดเห็นของฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายคัดค้านที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติ
การถ่ายทอด โดยสภา (ค.ร.ม. นายพิวิจ จันทร์สุนทร และนายบัญญัติ เกสรทอง
เป็นผู้เสนอ)

ฝ่ายสนับสนุน

๑. ความนโยบายของรัฐที่แถลงต่อรัฐสภา รัฐบาลมีเจตนารมณ์ในการ
เคารพและส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย รัฐบาลจึงควรจะดำเนินการ
ให้มีการถ่ายทอดการประชุม
๒. เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อการ
ปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา
๓. เพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมระบบพรรคการเมืองของไทย
๔. เพื่อเป็นการ สอนให้ประชาชนเข้าใจระเบียบวิธีในสิทธิและหน้าที่
ของตน

ฝ่ายคัดค้าน

๑. เอกสิทธิ์และความคุ้มครองไม่ได้ครอบคลุมถึงกรมประชาสัมพันธ์ซึ่ง
จะต้องรับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและอาญา
๒. การที่บัญญัติไว้ว่าจะกล่าวหาฟ้องร้องเจ้าหน้าที่และกรมประชาสัมพันธ์
ไม่ได้นั้น จะขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ หรือไม่
๓. จะเป็นการขยายเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๔ หรือไม่

LIRT

๔. การกล่าวถ้อยคำที่กระทบสิทธิบุคคลภายนอกหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยกล่าวไปก่อนที่ประธานสภาจะสั่งระงับ จะต้องรับผิดชอบหรือไม่ และประธานสภาที่ถูกกำหนดให้มีหน้าที่ควบคุมดูแล แต่มิได้ควบคุมดูแลจนเกิดการละเมิดต่อกฎหมายจะต้องรับผิดชอบหรือไม่

๕. ในกรณีที่ประธานสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติสั่งให้กรมประชาสัมพันธ์ให้ถ่ายทอดการประชุมได้นั้น น่าจะเป็นการไม่ชอบด้วยหลักการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ในการใช้อำนาจอธิปไตย

วุฒิสภาคือพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

(ส่วนา)

เอกสารหมายเลข ๒

ที่ ๓๔๖/๒๕๓๐

วุฒิสภา

ถนนอยู่ทองใน กท. ๑๐๓๐๐

๒๕ มกราคม ๒๕๓๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายโอนการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง พ.ศ.

กรรมาธิการ ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการการปกครอง ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายโอนการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

๑ นายไอลสท โกสิน	ประธานคณะกรรมการ
๒ พลเรือเอก ธาติ ทิษฐบรรจง	๓ พลตำรวจเอก แรงศักดิ์ มหามนต์
๔ คุณหญิงนันทภา สุประภาตะนันท์	๕ พลอากาศเอก วัระทีป เกิดนาวิ
๖ พลเอก พิจิตร กุลละวณิชย์	๗ นายพิศาล มุสศาสตรสาทร
๘ นายมีชัย ฤชุพันธุ์	๘ พลอากาศเอก เรวัตกร วรียพงษ์
๑๐ ร้อยเอก ละเมียน บุญยะมาน	๑๑ พลตรี ศัลย์ ศรีเพ็ญ

LIRT

๑๒. นายสมภพ โทตระภักดิ์
 ๑๓. พลตำรวจโท เสน่ห์ สิทธิพันธ์
 ๑๔. ว่าที่ร้อยตรี เสมอใจ พุ่มพวง
 ๑๕. นายอมร จันทรมบูรณ์
 ๑๖. นายอมร รักษาสิทธิ์
 ๑๗. พลอากาศเอก อรุณ พร้อมเทพ
 ๑๘. พลตรี กวริยะ อุโซเมกิจ
 ๑๙. พลอากาศโท เป็รื่องวิทย์ หงสนันท์ เลขานุการคณะกรรมการ
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕
 บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้แล้ว

จึงกราบเรียนมา เพื่อให้โปรดนำเสนอสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ไอศถ โกศิน

(นายไอศถ โกศิน)

ประธานคณะกรรมการการปกครอง

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง

ตอนที่ประชุมวุฒิสภา ชุดที่ ๔ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๖๔ (สมัยสามัญ) วันศุกร์ที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายโอนการปกครอง รัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๑ วัน นั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็นคือ นายจำนง กุมาลย์วิสัย อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ นายเสถียร ศรีศิริ ผู้อำนวยการกองนิติการ กรมประชาสัมพันธ์ สำนักนายกรัฐมนตรี นายอุดม มิครเกษม หัวหน้ากองอำนาจการ นายประสิทธิ์ งามบุญศรี ผู้ช่วยหัวหน้ากองอำนาจการ นายล้อมใจ สีนอกกร หัวหน้ากอง- โทรคมนาคม นายไพฑูรย์ เต็กอุทัย ผู้ช่วยหัวหน้ากองโทรคมนาคม องค์การโทรศัพท์แห่ง- ประเทศไทย นายวิเชียร เพชรสงคราม ผู้อำนวยการกองพาณิชย์ การสื่อสารแห่งประเทศไทย และนายเศรษฐพร คูศิริพิทักษ์ ผู้อำนวยการกองวางแผน รักษาราชการแทนผู้อำนวยการ สำนักงานบริหารความถี่วิทยุ กรมไปรษณีย์โทรเลข กระทรวงคมนาคม

๒. ผู้ซึ่งคณะกรรมการได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็นคือ นายรัชมา รัตนวิจิตร รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักนายกรัฐมนตรี

๓. สมาชิกผู้เสนอคำแปรญัตติมีจำนวน ๑ คน คือ นายชวลิต รุ่งแสง

๔. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

LIRT

<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	ไม่มีการแก้ไข

นายชวลิต ว่างแสง ขอแปรญัตติแก้ไขมาตรา ๓
เป็นดังนี้

"มาตรา ๓ เมื่อประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณีแจ้งต่อรัฐบาล ให้ถ่ายทอดการประชุมร่วมกันของรัฐสภา การประชุมวุฒิสภา หรือการประชุมสภาผู้แทนราษฎรทางวิทยุกระจายเสียงสำหรับการประชุมครั้งใด ให้กรมประชาสัมพันธ์เป็นผู้ดำเนินการ และหากการถ่ายทอดการประชุมดังกล่าวมีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย ให้หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ผู้สั่งการ หรือกรมประชาสัมพันธ์จากความรับผิดชอบ ทั้งในทางแพ่งและทางอาญา"

คณะกรรมการฯ ไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕

ไม่มีการแก้ไข

๕. ข้อสังเกตของคณะกรรมการ

ในการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายโอนการประจํารัฐสภาทาง
วิทูภระขายเสียง พ.ศ. นี้ คณะกรรมาธิการการปกครองมีข้อห่วงใยบางประการ ที่
สมควรยกขึ้นกล่าวเป็นข้อสังเกต ดังต่อไปนี้

๑. ข้อความในมาตรา ๓ ที่มีบัญญัติให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือ
ประธานสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ส่งกรมประชาสัมพันธ์ให้ถ่ายทอดการประจําได้
นั้น น่าจะเป็นการ ไม่ชอบด้วยหลักการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ในการใช้อำนาจตุลาการ โดย
องค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ เพราะกรมประชาสัมพันธ์อยู่ในสายการบังคับบัญชาของนายก-
รัฐมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้าของฝ่ายบริหาร ซึ่งโดยหลักการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ดังกล่าว ฝ่าย
นิติบัญญัติมีอำนาจหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของฝ่ายบริหาร แต่ไม่สมควรที่จะมีอำนาจสั่งการ
โดยตรงต่อเจ้าหน้าที่ที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาและความรับผิดชอบของฝ่ายบริหาร

๒. ความในคณทํายของมาตรา ๓ ที่มีบัญญัติให้กรมประชาสัมพันธ์พ้นจากความ
รับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและทางอาญา นั้น ความจริงได้มีคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๙๒๗/๒๕๒๕ วินิจฉัย
ไว้แล้วว่า กรณีเช่นนี้กรมประชาสัมพันธ์ย่อมได้รับนิรโทษกรรมตามมาตรา ๔๔๕ แห่งประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงไม่ต้องรับผิดชอบ

นอกจากนั้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๖ การกระทำตามคำสั่ง กัน
ชอบด้วยกฎหมาย ผู้กระทำก็ไม่ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว

ฉะนั้นการที่จะนำความในคณทํายของมาตรา ๓ ดังกล่าวมาบัญญัติไว้ในร่าง
พระราชบัญญัตินี้ก็น่าจะไม่จำเป็น

นอกจากนั้น ในกรณีตามปัญหาข้อ ๑ นั้น หากมีการวินิจฉัยโดยองค์กรที่มีอำนาจ
หน้าที่ว่า ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎร ไม่มีอำนาจสั่ง
กรมประชาสัมพันธ์ให้ถ่ายทอดเสียงได้ และถ้าเกิดการละเมิดหรือกฎหมายขึ้นจากการถ่ายทอดเสียง
ก็อาจเกิดปัญหาการตีความต่อไปว่ากรมประชาสัมพันธ์จะต้องรับผิดชอบหรือไม่ เพราะเป็นการ
ปฏิบัติตามคำสั่งที่สั่งโดยมิชอบ

๓. การถ่ายทอดการประชุมความในมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง นั้น เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นชัดว่า มาตรา ๔ มีเจตนาให้เป็นการถ่ายทอดสด ซึ่งกำหนดให้ประธานในที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา ที่ประชุมวุฒิสภาหรือที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร มีหน้าที่ควบคุมดูแลการถ่ายทอดมิให้มีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย และในวรรคสองกำหนดให้อำนาจแก่ประธานในที่ประชุมดังกล่าวที่จะสั่งระงับการถ่ายทอดเค สียงเป็นการชั่วคราวได้ถ้าเห็นว่าคำอภิปรายหรือคำกล่าวของบุคคลใดจะกระเทถึงสิทธิของบุคคลภายนอกหรือต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน นั้น นอกเหนือจากปัญหาข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการเห็นว่า ย่อมเป็นการพ้นวิสัยที่ประธานที่ประชุมจะสามารถทราบได้ก่อนว่า สมาชิกหรือบุคคลตามมาตรา ๑๑๔ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จะกล่าวด้วยคำอันเข้าลักษณะที่กล่าวแล้วสามารถสั่งระงับการถ่ายทอดได้ทันที แล้ว ก็ยังมีปัญหาว่าผู้ที่กล่าวด้วยคำเช่นนี้ไปก่อนที่ประธานที่ประชุมจะสั่งระงับ จะต้องรับผิดชอบหรือไม่รวมทั้งยังมีปัญหาด้วยว่าประธานที่ประชุมที่ถูกกำหนดให้มีหน้าที่ควบคุมดูแล แต่มิได้ควบคุมดูแลหรือไม่สามารถควบคุมดูแลจนเกิดการละเมิดต่อกฎหมาย จะต้องรับผิดชอบหรือไม่ อีกด้วย

๔. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังมีปัญหาด้วยว่า จะเป็นการขยายเอกสิทธิ์ของสมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและบุคคล ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่ ซึ่งในเรื่องนี้ แม้จะไม่ปรากฏข้อความชัดเจนว่ามีการรับรองการขยายเอกสิทธิ์ แต่ก็ยังเป็นปัญหาที่ควรได้รับการพิจารณาด้วย กล่าวคือ

ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นั้น ได้จำกัดขอบเขตของเอกสิทธิ์และความคุ้มครองไว้เฉพาะกรณี ดังต่อไปนี้

ก. สมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ต้องเป็นการกล่าวในที่ประชุม และด้วยคำที่กล่าวย่อมจำกัดเฉพาะการแถลงข้อเท็จจริง การแสดงความเห็นและการออกเสียงลงคะแนน

LIRT

ข. ผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับ ของวุฒิสภา หรือ สภาผู้แทนราษฎรและบุคคลที่ประธานในที่ประชุมอนุญาตให้แถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น ในที่ประชุม เอกสิทธิ์นั้นย่อมคุ้มครองด้วย

จะเห็นได้ว่ามาตรา ๑๑๔ นี้บัญญัติให้ เอกสิทธิ์และความคุ้มครองแก่ "ถ้อยคำ" ที่กล่าวเท่านั้นมิได้บัญญัติไปถึง "เสียง" หรือ "การถ่ายทอดเสียง" ฉะนั้นการที่ร่างพระราชบัญญัติบัญญัติถึง "การถ่ายทอดการประชุม" ตลอดมาชกที่ประชุม จึงเป็นเรื่องนอกเหนือจากขอบเขตของมาตรา ๑๑๔

อนึ่ง ถ้าเกิดมีผู้จงใจกระทำผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง เช่น ความประมาท กฎหมายอาญามาตรา ๑๑๒ (หมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาชวาทมาดร้ายต่อพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์) หรือความมาตรา ๑๑๕ (ยุยงทหาร หรือตำรวจให้หนีราชการ ให้ละเลยไม่กระทำกรความหน้าที่หรือก่อการกบฏ) และคำที่ กล่าวนั้นประธานในที่ประชุมสั่งระงับการถ่ายทอดไม่ทัน ยิ่งกว่านั้นถ้ามีบุคคลหนึ่งบุคคลใดอัดเสียง ไว้เผยแพร่ก็จะเกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง

แต่อย่างไรก็ตาม โดยที่คณะกรรมการเล็งเห็นว่า การแก้ไขร่าง พระราชบัญญัติเพื่อมิให้มีข้อห่วงใยดังกล่าวย่อมมีความจำเป็นต้งแก่ในมาตราต่าง ๆ ในร่าง พระราชบัญญัติอันเป็นสาระสำคัญหลายประการ และเปิดโอกาสให้มีการแก้ไขได้หลายแนวทาง ฉะนั้น การแก้ไขเพิ่มเติม (หากจะกระทำ) จึงต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ และก็ยังไม่เป็น ที่แน่นอนว่าการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวจะเป็นไปคาม "หลักการ" ของร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ ดังนั้นคณะกรรมการจึงมิได้แก้ไขร่างพระราชบัญญัตินี้แต่อย่างใด

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

พลอากาศโท เป็เรื่องวิทย์ หงสนันท์

(เป็เรื่องวิทย์ หงสนันท์)

เลขาธิการคณะกรรมการการ

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่าง

พระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ เมื่อกรมประชาสัมพันธ์ได้รับคำสั่งของประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ให้ถ่ายทอดการประชุมร่วมกันของรัฐสภา การประชุมวุฒิสภา หรือการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ทางวิทยุกระจายเสียง สำหรับการประชุมครั้งใดให้กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งนั้น และหากการถ่ายทอด

การประชุมดังกล่าวมีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย "ให้กรมประชาสัมพันธ์พ้นจากความรับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและทางอาญา

มาตรา ๘ "ให้เป็นหน้าที่ของประธานในที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา ที่ประชุมวุฒิสภาหรือที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ที่จะควบคุมดูแลารถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียง มิให้มีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย

ในกรณีที่ได้เห็นว่าคำอภิปรายหรือคำกล่าวของบุคคลใดจะกระทบถึงสิทธิของบุคคลภายนอก หรือต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้ประธานในที่ประชุมดังกล่าวระงับการถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียง เว้นการชั่วคราว

มาตรา ๙ "ให้นายกรัฐมนตรีและประธานรัฐสภาวิงวอนการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

บันทึก

เรื่อง โฉนทเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติถ่ายถอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร
การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ.

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจโท ชาญ มนุชธรรม) ได้มี
บันทึกข้อความ ท่วนมาก ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ความว่า ตามที่คณะรัฐมนตรีได้ขอรับร่างพระราชบัญญัติถ่ายถอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร
การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ. มาพิจารณา ก่อนรับ
หลักการ ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๒๘ และจะต้อง
ส่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวคืนภายใน ๓๐ วัน นั้น เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว มีความ
สำคัญและมีปัญหาหลายประการ คือ

ประการที่หนึ่ง ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวอาจมีผลกระทบในทางความเสียหาย
ต่อชื่อเสียงของบุคคลภายนอก เนื่องจากในการอภิปรายในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ นั้น
อาจจะมีการกล่าวพาดพิงถึงบุคคลภายนอกได้ และผู้ซึ่งสั่งให้มีการใช้เครื่องมือสื่อสารทำการถ่าย
ทอดนั้นอาจจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อความเสียหายนั้นก็ได้

ประการที่สอง ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวน่าจะเป็นการขยายความในมาตรา ๑๑๔
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กล่าวคือ ขยายสิทธิของสมาชิกรัฐสภา ซึ่งอภิปราย
ในขอบเขตตามมาตรา ๑๑๔ ให้คลุมไปถึงนอกสถานที่ประชุมด้วย ทั้ง ๆ ที่บทบัญญัติดังกล่าวของ
รัฐธรรมนูญ มีเจตนารมณ์เพียง เพื่อคุ้มครองสมาชิกรัฐสภาให้ใช้สิทธิในการอภิปรายในที่ประชุม
ของรัฐสภาได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องเกรงกลัวว่าจะถูกฟ้องร้องทางใด ๆ ดังนั้นจึงมีปัญหากว่า
การตราพระราชบัญญัติถ่ายถอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ ออกไปทางวิทยุ

LIRT

หรือโทรทัศน์นั้น จะกระทำได้หรือไม่ เพียงใด และจะเห็นการละเมิดสิทธิของประชาชน ตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ เพราะบุคคลซึ่งถูกสมาชิกวุฒิสภาอภิปรายพาดพิงถึงนั้น ไม่มีโอกาสได้ชี้แจงหรือตอบโต้ได้ และการตอบโต้ทางอื่นใดก็ไม่ได้รับการคุ้มครอง เหมือนกับผู้ที่อภิปรายในที่ประชุมของวุฒิสภา

ประการที่สาม ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นการบังคับฝ่ายบริหารให้ต้องปฏิบัติตามที่ฝ่ายนิติบัญญัติต้องการ ซึ่งตามหลักการออกกฎหมายทั่วไปแล้ว กฎหมายจะออกมาก็เพื่อให้ฝ่ายบริหารใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารประเทศ จึงมีข้อหาว่าการที่วุฒิสภาจะออกกฎหมายดังกล่าวน่าจะขัดกับหลักการแบ่งแยกหน้าที่ในการใช้อำนาจอธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ หรือไม่

อนึ่ง คณะกรรมการประสานงานฯ ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่าไม่ควรรับหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

สำนักนายกรัฐมนตรีจึงขอส่งร่างพระราชบัญญัติการถอดถอนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของวุฒิสภา พ.ศ. ไปให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา เพื่อเสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีโดยด่วน ว่าย่างไรก็ตาม หากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ขัดกับหลักการดังกล่าวข้างต้น ก็ขอให้พิจารณาว่าร่างฯ ที่ควรจะเป็น โดยเป็นร่างที่ถูกต้อง และก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ประชาชน เพื่อจะเป็นทางเลือกของคณะรัฐมนตรีอีกทางหนึ่ง

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นปัญหาสำคัญ สมควรได้รับการพิจารณาโดยรอบคอบ จึงได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เป็นเจ้าของเรื่องเพื่อพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว เสียขั้นหนึ่งก่อนในวันอังคารที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๘ และได้จัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายเพื่อพิจารณา เรื่องนี้อีกครั้งหนึ่งในวันพฤหัสบดีที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๘

ต่อมาสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้หนังสือ ความที่ ๒๒๓ ที่ นร ๐๒๐๓/๑๐๑๖๖ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ด้วยสำนักงาน

เลขาธิการรัฐสภารายงานว่า ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๔/๒๕๖๔ (สมัยสามัญ) วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ คณะรัฐมนตรีได้ขอรับร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนการ - ประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา - พ.ศ. ซึ่งนายสมมติ ศรีสุรินทร์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ ไปพิจารณา ก่อนรับหลักการ โดยให้รอการพิจารณาไว้มีกำหนด ๓๐ วัน จึงขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ (กล่าวคือ ให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเชิญผู้แทนกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัตินี้มาร่วมพิจารณาโดยด่วน ให้แล้วเสร็จและเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา ก่อนครบกำหนดเสนอสภาฯ ๑๕ วัน เพื่อให้สามารถเสนอสภาฯ ได้ภายในกำหนดเวลาที่ขอรับมา) โดยขอให้เร่งรัดการดำเนินการให้แล้วเสร็จและส่งไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีภายในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาความเห็นเบื้องต้นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) กับได้ฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกรมประชาสัมพันธ์ ผู้แทนกรมอัยการ ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม ผู้แทนสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ผู้แทนองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และผู้แทนองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย แล้ว พอสรุปความเป็นมาได้ดังนี้

๑. ผู้แทนสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาได้ชี้แจงว่า ก่อนที่จะมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติถ่ายโอนการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ โดยนายสมมติ ศรีสุรินทร์ กับคณะ นั้น ได้เคยมีการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ทำนองเดียวกันนี้มาก่อนแล้ว ๔ ครั้ง คือ ใน พ.ศ. ๒๕๑๒ ใน พ.ศ. ๒๕๑๔ ใน พ.ศ. ๒๕๒๒ และใน พ.ศ. ๒๕๒๓ แต่ทุกครั้งร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา โดยมีเหตุผลในการคัดค้านหลายประการด้วยกัน รวมทั้งเหตุผลที่ว่ารัฐธรรมนูญที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นให้ออกสิทธิคุ้มครองเฉพาะการอภิปรายในที่ประชุมของรัฐสภาเท่านั้น ไม่ได้ให้ออกสิทธิคุ้มครองไปถึงผู้ดำเนินการถ่ายโอนความเสี่ยงออกไปนอกที่ประชุมของรัฐสภาด้วย และร่างพระราชบัญญัติ

ตั้งกล่าวมาจะจัดคือรัฐธรรมนูญเพราะ เป็นการขยายเอกลักษณ์ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

๓. ผู้แทนกรมประชาสัมพันธ์และผู้แทนองค์การสื่อมวลชนแห่งประเทศไทยได้ชี้แจงว่า การถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ทางวิทยุโทรทัศน์ สามารถกระทำได้โดยไม่มีปัญหาทางเทคนิคแต่อย่างใด และได้เคยมีการถ่ายทอดมาหลายครั้งแล้วแต่ถ้าที่การอภิปรายโดยกล่าวถ้อยคำที่มีลักษณะ เป็นการหมิ่นประมาทบุคคลอื่นแล้ว ก็ไม่อาจจะระงับการถ่ายทอดได้ทันทีทั้งที่ ความเสียหายต่อบุคคลซึ่งถูกกล่าวถึงนั้นย่อมเกิดขึ้นแล้ว และได้ชี้แจงต่อไปว่า ใน พ.ศ. ๒๕๒๓ ในการประชุมร่วมกันของรัฐสภา เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๔ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท่านหนึ่งได้อภิปรายในการประชุมดังกล่าว โดยกล่าวถ้อยคำที่มีลักษณะเป็นการหมิ่นประมาทบุคคลภายนอกและกล่าวอภิปรายดังกล่าวได้รับการถ่ายทอดทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยของกรมประชาสัมพันธ์ตามคำสั่งของประธานรัฐสภา และคามมติของคณะรัฐมนตรีต่อมาบุคคลภายนอกซึ่งถูกกล่าวถึงนั้นได้เป็นโจทก์ฟ้องสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท่านนั้น เป็นจำเลยที่ ๑ และกรมประชาสัมพันธ์เป็นจำเลยที่ ๒ ในคดีแพ่ง ฐานละเมิด ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูญธรรม) ได้มีบันทึกข้อความ ค่วนมาก ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ถึง ขบวนการ นายกรัฐมนตรี ความว่า ความที่คณะรัฐมนตรีโดยรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูญธรรม) ได้ขอรับร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ. ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ และได้นำส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อพิจารณาในปัญหาว่า รัฐสภาจะตราพระราชบัญญัติดังกล่าว

LIRT

ได้หรือไม่ นั้น เนื่องจากมีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี^(๑) กำหนดไว้ว่า ถ้าขอความเห็น เกี่ยวกับการเมืองแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกาจะให้ความเห็นไม่ได้ เว้นเสียแต่ว่า ๒๒ นายกรัฐมนตรี จะได้อนุมัติให้ดำเนินการ จึงขอให้ ๒๒ นายกรัฐมนตรี พิจารณาคณุมัติให้คณะกรรมการกฤษฎีกา พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวในทางการเมืองได้ด้วย ซึ่ง ๒๒ นายกรัฐมนตรี (พลเอก เปรม ติณสูลานนท์) ได้มีบัญชาลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๘ อนุมัติ ความที่เสนอได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหาหรือของรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูญธรรม) กับได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนของส่วนราชการและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๘ แล้ว ได้เสนอความเห็นเบื้องต้นต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่ กรรมการร่างกฎหมาย)

(๑) ระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการรับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมายของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๘ กรรมการร่างกฎหมายจะไม่พิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายในเรื่องดังต่อไปนี้

๑.๓

๑.๓

(๓) เรื่องซึ่งหากให้ความเห็นแล้วจะมีผลกระทบต่อเงื่อนไขทางการเมืองหรือทางการต่างประเทศ

ทั้งนี้ เว้นแต่จะเป็นเรื่องที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีจะได้มีมติหรือมีคำสั่งเป็นการภายในให้พิจารณา

LIRT

ศาลฎีกา (ที่ประชุมใหญ่) ได้มีคำพิพากษาที่ ๑๖๒๗/๒๕๖๔ วินิจฉัยว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ นั้น ได้รับเลือกสิทธิโดยเด็ดขาดตามบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๔^(๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑ ส่วนกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๒ นั้น ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า การถ่ายทอดเสียงการอภิปรายในที่ประชุมของรัฐสภา โดยกรมประชาสัมพันธ์นั้นไม่ได้รับเลือกสิทธิตามบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๔ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑ อย่างไรก็ตาม การที่กรมประชาสัมพันธ์ได้ทำการถ่ายทอดเสียงการอภิปรายนั้นได้กระทำไปตามคำสั่งของประธานรัฐสภา และตามมติของคณะรัฐมนตรี จึงถือได้ว่าได้กระทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมาย กรมประชาสัมพันธ์จึง

(๒) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑

มาตรา ๑๑๔ ในที่ประชุมวุฒิสภาก็ดี ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรก็ดี ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาก็ดี สมาชิกผู้ใดจะกล่าวถ้อยคำใด ๆ ในทางแถลงข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นหรือออกเสียงลงคะแนนย่อมเป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาด ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่ากล่าวสมาชิกผู้นั้นในทางใดมิได้

เอกสิทธิ์นี้ย่อมคุ้มครองไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณาารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี และคุ้มครองไปถึงบุคคลซึ่งประธานในที่ประชุมอนุญาตให้แถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมด้วย

ได้รับนิรโทษกรรมตามบทบัญญัติในมาตรา ๔๔๕^(๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์^(๔)

ผู้แทนกรมประชาสัมพันธ์และผู้แทนองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยเห็นว่า เนื่องจากคำพิพากษาศาลฎีกาอ้างกล่าวข้างต้น มิได้ระบุไว้ชัดเจนนว่าผู้ซึ่งมีคำสั่งให้ดำเนินการ ถ้ายกข้อกล่าวหาประมุขนั้นจะต้องรับผิดชอบหรือไม่ ผู้แทนของหน่วยงานทั้งสองจึงยังคงมีความเป็นห่วง อยู่ว่า ถ้าหากจะต้องมีการถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ ทางวิทยุหรือ

(๓) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๔๔๕ บุคคลใดเมื่อกระทำการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายกิติ กระทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายกิติ หากก่อให้เกิดเสียหายแก่ผู้อื่นไซ้ ท่านว่าบุคคล นั้นหากต้องรับผิดชอบใช้คำสั่งใหม่ทดแทนไม่

ผู้ต้องเสียหายอาจเรียกคำสั่งใหม่ทดแทนจากผู้เป็นต้นเหตุให้ต้องป้องกันโดย ชอบด้วยกฎหมาย หรือจากบุคคลผู้ให้คำสั่งโดยละเมินั้นก็ได้

(๔) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๒๖๖/๒๕๒๘

โทรทัศน์ตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๓) (๕) บัญญัติไว้แล้ว สำนักนายกรัฐมนตรีซึ่ง
จะยังคงเป็นผู้จัดทำมีการถ่ายทอดการประชุมอาจจะต้องรับผิดชอบอยู่ในกรณีที่มีการถ่ายทอด
เสียงการกล่าวถ้อยคำที่มีลักษณะอันเป็นทราหมิ่นประมาทบุคคลอื่นออกไปในกรณีที่ประชุมรัฐสภา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณา
ข้อหาวิบัติของรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (รักษาราชการ นาย มนูญธรรม) ประกอบ
กับคำชี้แจงของผู้แทนของส่วนราชการและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า ใญ่หา

(๕) ร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของ
วุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา พ.ศ. ที่นายสนธิ ลิ้มทองกุล กับคณะ
ดำเนินผู้เสนอ

มาตรา ๓ ให้สำนักนายกรัฐมนตรีจัดทำมีการถ่ายทอดการประชุมของสภา-
ผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภา และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ดังนี้

ทางวิทยุกระจายเสียง โดยทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยและ
สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยในส่วนภูมิภาคทุกจังหวัด ที่มีอยู่ในวันพระราชบัญญัติ
ใช้บังคับ และที่จะจัดตั้งต่อไปตลอดเวลาการประชุม

ทางโทรทัศน์ โดยองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย รวมทั้งสถานี
ถ่ายทอดโทรทัศน์ของกรมประชาสัมพันธ์ทุกแห่ง ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดจากสถานีโทรทัศน์แห่งนี้

ให้องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ร่วมมือในการถ่ายทอดไปยังสถานีวิทยุ
กระจายเสียงแห่งประเทศไทยในส่วนภูมิภาคทุกแห่ง ทุกครั้งที่มีการถ่ายทอดด้วย

ทั้งนี้ ให้กรมประชาสัมพันธ์และองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยทำการถ่าย
ทอดโดยระบบและวิธีการที่ได้ผลดีที่สุด

วลา

LIRT

สำคัญที่รัฐมนตรีามุ่งจะหาวิธีคือ รัฐสภาจะตราร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นเป็นกฎหมายได้หรือไม่ ซึ่งในปัญหาที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) เห็นว่าในเมื่อรัฐสภาเป็นองค์กรณินิติบัญญัติก็ย่อมจะมีอำนาจที่จะตราร่างพระราชบัญญัติใด ๆ ขึ้นเป็นกฎหมายได้ตามแต่จะเห็นสมควร คราบใดที่วิธีพิจารณาและเนื้อหาของของร่างพระราชบัญญัตินั้น ไม่ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ดังนั้น การที่รัฐสภาจะตราร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นขึ้นเป็นกฎหมายได้หรือไม่จึงขึ้นอยู่กับว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ หรือไม่

การวินิจฉัยชี้ขาดว่าร่างพระราชบัญญัติใดขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ มาตรา ๑๕๐ (๖) จะบัญญัติให้เป็นอำนาจ

(๖) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑

มาตรา ๑๕๐ เมื่อร่างพระราชบัญญัติใดได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาแล้ว

ก่อนที่นายกรัฐมนตรีจะนำร่างพระราชบัญญัตินั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธยตามมาตรา ๑๓

(๑) หากสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งสองสภารวมกัน หรือสมาชิกของแต่ละสภา มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของทั้งสองสภา เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้เสนอความเห็นต่อประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณีแล้วให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับความเห็นดังกล่าว ส่งความเห็นนั้นไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย แล้วแจ้งให้นายกรัฐมนตรีทราบ

(๒) หากนายกรัฐมนตรีเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้ส่งความเห็นเช่นนั้นไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยแล้วแจ้งให้ประธานวุฒิสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎรทราบ

ในระหว่างที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ให้นายกรัฐมนตรีระงับการดำเนินงานเพื่อประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัตินั้นจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ถ้าคณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้นายกรัฐมนตรีส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นคืนไปยังรัฐสภาต่อไป

LIRT

หน้าที่ของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่เนื่องจากในขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่ได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา รัฐบาลโดยนายกรัฐมนตรีจึงยังไม่สามารถส่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๑๑๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑ ได้ ประกอบกับรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูญธรรม) โดยอนุมัติของ าพัฒนา นายกรัฐมนตรี ได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีว่า รัฐสภาจะตราร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกาในฐานะที่เป็นที่ปรึกษากฎหมายของรัฐบาล^(๗) ก็ย่อมจะเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของรัฐบาลได้ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑ มาตรา ๑๑๑ บัญญัติว่า
"มาตรา ๑๑๑ ในที่ประชุมวุฒิสภาที่ดี ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรที่ดี ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาที่ดี สมาชิกวุฒิสภาจะกล่าวถ้อยคำใด ๆ ในทางแสดง

(๗) พระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๗ คณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กรรมการร่างกฎหมาย

๑๓๓

๑๓๓

(๒) รับผิดชอบให้ความเห็นทางกฎหมายแก่หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรี หรือมติของคณะรัฐมนตรี

๑๓๓

๑๓๓

LIRT

ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นหรือออกเสียงลงคะแนนย่อมเป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาด ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่ากล่าวสมาชิกผู้นั้นในทางใดมิได้

เอกสิทธิ์นี้ย่อมคุ้มครองไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี และคุ้มครองไปถึงบุคคลซึ่งประธานในที่ประชุมอนุญาตให้แถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมด้วย"

จากบทบัญญัติในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๔ ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญฯ ได้ให้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองแก่สมาชิกรัฐสภาในอันที่จะแถลงข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมได้อย่างอิสระเสรี โดยไม่ต้องคอยพะวงหรือหวั่นเกรงว่า ถ้าหากตนวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติงานของรัฐบาลหรือหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐก็ดี หรือแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมาซึ่งอาจจะไปกระทบกระเทือนหรือเป็นผลเสียหายต่อบุคคลอื่นก็ดี ตนอาจจะถูกฟ้องร้องดำเนินคดีก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักประกันแก่สมาชิกรัฐสภาที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างเต็มที่ แต่การให้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองแก่สมาชิกรัฐสภาเช่นนี้ ก็อาจจะมิใช่ผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิของบุคคลอื่นได้ เพราะถ้าหากสมาชิกรัฐสภากล่าวถ้อยคำที่มีลักษณะเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่น หรือเป็นการละเมิดต่อกฎหมายโดยประการอื่น ในระหว่างการอภิปราย ไม่ว่าจะกระทำไปโดยสุจริตใจหรือโดยจงใจก็ตาม บุคคลอื่นซึ่งได้รับความเสียหายจากการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวก็ไม่อาจฟ้องร้องหรือดำเนินคดีต่อสมาชิกรัฐสภาผู้นั้นได้ จึงเท่ากับว่าบทบัญญัติดังกล่าวได้ให้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองแก่สมาชิกรัฐสภามากกว่าที่บุคคลอื่นจะพึงได้รับตามกฎหมาย มาตรา ๑๑๔ ดังกล่าวจึงเป็นข้อยกเว้นของมาตรา ๒๓ (๔) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑

(๕) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๑

มาตรา ๒๓ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ด้วยเหตุนี้เอง รัฐธรรมนูญจึงได้จำกัดขอบเขตของเอกสิทธิ์และความคุ้มครองไว้เฉพาะเท่าที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาจริง ๆ เท่านั้น กล่าวคือ สมาชิกวุฒิสภาจะได้รับ เอกสิทธิ์และความคุ้มครองก็ตาม เมื่อการกล่าวแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นนั้นได้กระทำในที่ประชุมวุฒิสภา ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร หรือที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาเท่านั้น ทั้งนี้ เพราะในที่ประชุมดังกล่าวย่อมมีบุคคลซึ่งจะได้ยินถ้อยคำที่มีลักษณะเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่นหรือเป็นการละเมิดคอกฎหมายโดยประการอื่นได้ เป็นจำนวนจำกัด - ความเสียหายต่อชื่อเสียงของบุคคลซึ่งถูกกล่าวถึงจึงมีไม่มากนัก กรณีจึงเห็นได้ว่าทฤษฎีในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๔ ดังกล่าวนั้นนอกจากจะวิวัฒนาการที่จะรักษาไว้ซึ่งความเป็นอิสระในการปฏิบัติงานตามหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาแล้ว ยังมีจุดมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิทธิของประชาชนจากการถูกกล่าวหาด้วยข้อความที่ไม่เป็นความจริงและเป็นที่เสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณหรือเป็นที่เสียหายแก่ทางทำมาหาได้ของคนโดยไม่จำเป็นอีกด้วย

ส่วนความในคอนคัณวรรคสองของมาตรา ๑๑๔^(๕)นี้ ให้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองเฉพาะ "ผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภา หรือสภาผู้แทนราษฎร" เท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าความในวรรคสองนี้ได้กำหนดเงื่อนไขที่สำคัญไว้ โดยตัดแจ้งหลายประการด้วยกัน คือ การโฆษณาจะต้องเป็นการโฆษณารายงานการประชุม ซึ่งหมายความว่า เป็นรายงานการประชุมสภา ที่ได้มีการตรวจสอบและรับรองตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรแล้ว การโฆษณารายงานการประชุมดังกล่าว ต้องเป็นไปตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรและการคุ้มครองนั้นให้แก่ "ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา" เท่านั้น ดังนั้น การโฆษณาการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ โดยการถ่ายทอดเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์จึงไม่ได้รับ เอกสิทธิ์และความคุ้มครองตามบทบัญญัติดังกล่าว

(๕) ปรอคุญเชิงอรรถ (๒)

การที่บทบัญญัติดังกล่าวในวรรคสองของมาตรา ๑๑๔^(๑๐) ได้กำหนดเงื่อนไขในการให้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองที่จำกัด ว่าการให้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองแก่สมาชิก - รัฐสภาตามบทบัญญัติในวรรคหนึ่งขงมาตรา ๑๑๔ นั้นเป็นเพราะว่ามีข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างกรณีทั้งสอง กล่าวคือ ในกรณีตามวรรคหนึ่งขงมาตรา ๑๑๔ นั้น สมาชิกรัฐสภากล่าวด้วยคำในที่ประชุมของรัฐสภา จึงมีบุคคลซึ่งจะได้ยินการกล่าวด้วยคำที่มีลักษณะเป็นการละเมิด หรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่นได้เป็นจำนวนจำกัด ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น แต่ในกรณีตามวรรคสองขงมาตรา ๑๑๔ นั้นเป็นการนำเอาถ้อยคำที่สมาชิกรัฐสภากล่าวในที่ประชุมรัฐสภาออกไปเผยแพร่ในที่ประชุมให้ปรากฏต่อสาธารณชนจำนวนมาก ผู้ซึ่งมีโอกาสได้ยินหรือได้อ่านด้วยคำที่มีลักษณะเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่นจึงมีได้เป็นจำนวนมาก และความเสียหายที่บุคคลซึ่งถูกกล่าวถึงจะได้รับนั้นย่อมมีมากขึ้นตามไปด้วย

ด้วยเหตุนี้เอง บทบัญญัติในวรรคสองขงมาตรา ๑๑๔ จึงจำกัดการให้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองเฉพาะ "ผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร" เท่านั้น เพื่อป้องกันมิให้มีการนำเอาถ้อยคำที่ไม่สุภาพหรือที่มีลักษณะเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่นหรือละเมิดต่อกฎหมายโดยประการอื่นออกเผยแพร่ ให้ปรากฏต่อสาธารณชน อันจะก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่บุคคลซึ่งถูกกล่าวถึงโดยไม่จำเป็น

ในเมื่อบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๔ เป็นต่อยกเว้นของหลักทั่วไปในมาตรา ๒๓^(๑๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ และเป็นบทบัญญัติที่มุ่งหมายจะคุ้มครองสิทธิของบุคคลภายนอกซึ่งอาจจะถูกสมาชิกรัฐสภากล่าวด้วยถ้อยคำที่เป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทได้ จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่า เอกสิทธิ์และความคุ้มครองตามบทบัญญัติดังกล่าว ไม่อาจได้รับการขยายให้กว้างขึ้นโดยพระราชบัญญัติซึ่งเป็นกฎหมายธรรมดาได้ถ้าหากรัฐสภาประสงค์

(๑๐) ปรคตุฯเชิงอรต (๒)

(๑๑) ปรคตุฯเชิงอรต (๘)

จะขยายเอกสิทธิ์และความคุ้มครองดังกล่าวให้คลุมถึงการถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ ทางวิทยุหรือโทรทัศน์ด้วยแล้ว ก็น่าจะถือว่าการแก้ไขบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ

ส่วนร่างพระราชบัญญัติถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ พ.ศ. ที่นายสมมติ ศรีสุรินทร์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ นั้น ถึงแม้ว่าจะมีผู้ติไว้แต่เพียงว่า ให้สำนักนายกรัฐมนตรีเป็นผู้จัดให้มีการถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ และให้กรมประชาสัมพันธ์ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย และองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เป็นผู้ดำเนินการถ่ายทอด ฯลฯ^(๑๒) โดยมีได้บัญญัติไว้โดยตรงว่าให้หน่วยงานดังกล่าวได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มครองด้วยก็ตาม แต่หากได้มีการตรวจร่างพระราชบัญญัติฉบับต้นเป็นกฎหมายแล้ว ก็ย่อมมีผลอย่างเดียวกัน กล่าวคือ ในกรณีที่มีการกล่าวถ้อยคำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นในระหว่างการอภิปรายในที่ประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ ซึ่งได้รับการถ่ายทอดเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ หน่วยงานดังกล่าวก็ไม่ต้องรับผิดชอบมีส่วนร่วมในการละเมิดต่อบุคคลอื่น เพราะการจัดให้มีและการดำเนินการถ่ายทอดประชุมนั้น ได้กระทำไปโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่เข้าข่ายเป็นการกระทำละเมิดตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐^(๑๓)

(๑๒) ไปรศุขเชิงอรธ (๕)

(๑๓) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๔๒๐ ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีค่าละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

LIRT

นอกจากนี้ ในการอภิปรายในที่ประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ฯลฯ ซึ่งได้รับการ
ถ่ายถอดเสียงโดยหน่วยงานดังกล่าว ถ้าหากมีการกล่าวถ้อยคำที่เข้าข่ายเป็นการหมิ่นประมาท
บุคคลอื่น^(๑๔) หรือเป็นการกระทำความผิดทางอาญารูปอื่น ๆ เช่น ความผิดตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒^(๑๕) มาตรา ๑๑๕^(๑๖) มาตรา ๑๓๓^(๑๗) และ

(๑๔) ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๓๒๒ ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้
อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑๕) ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๑๓ ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้าย
พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ต้องระวางโทษ
จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

(๑๖) ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๑๕ ผู้ใดขู่ยิงหรือตำหนิให้ที่ราชการ ให้ละเลยไม่กระทำ
การตามหน้าที่หรือให้ก่อการกำเริบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี

ถ้าความผิดนั้นได้กระทำลงโดยมุ่งหมายจะบ่อนทำลายวินัยและสมรรถภาพของ
กรมกองทหารหรือตำรวจเสื่อมทรามลง ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี

(๑๗) ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๓๓ ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้าย
ราชาธิบดี ราชาินี ราชสวามี รัชทายาท หรือประมุขแห่งรัฐต่างประเทศ ต้องระวางโทษจำคุก
ตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๓๖^(๑๘) เป็นต้น หน่วยงานดังกล่าวข้างต้นไม่ต้องรับผิดชอบทางอาญาในฐานะที่เป็นตัวการร่วมกระทำความผิด^(๑๙) หรือในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุน^(๒๐) เพราะได้กระทำการถ่ายถอดเสียงความที่กฎหมายได้ให้อำนาจไว้และบัญญัติไว้ให้กระทำ และมีใช้เป็นผู้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด จึงเท่ากับว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะมิผลเป็นการขยายเขตสิทธิ์และความคุ้มครองที่มาตรา ๑๑๔ วรรคสองของรัฐธรรมนูญได้จำกัดไว้ให้แก่ "ผู้พิมพ์และผู้โฆษณาการประจักษ์ความซอ้งค้ำของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร" เท่านั้น ให้ครอบคลุมไปถึงผู้จัดทำมีการถ่ายถอดการประจักษ์ และผู้ดำเนินการถ่ายถอดการประจักษ์ด้วย ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงน่าจะขัดต่อบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๔^(๒๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พหุศักดิ์กราท ๒๕๒๑

(๑๘) ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๓๖ ผู้ใดคนหนึ่งเข้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่หรือเพราะได้กระทำการตามหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑๙) ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๘๓ ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ผู้ที่ร่วมกระทำความผิดด้วยกันนั้นเป็นตัวการ ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

(๒๐) ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๘๖ ผู้ใดกระทำความผิดโดยตั้งใจเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิด ก่อนหรือขณะกระทำความผิด แม้ผู้กระทำความผิดจะมีไม่รู้ถึงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้นก็ตาม ผู้นั้นเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุนนั้น

(๒๑) ไปรตุเชิงอรต (๒)

ด้วยเหตุสงสัยดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) จึงมีความเห็นว่า รัฐสภาน่าจะตราร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นเป็นกฎหมายไม่ได้ เพราะร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้น่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญฯ

อมร จันทรสุมบูรณ์

(นายอมร จันทรสุมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๖๔

(ฎีกายก)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๓๗/๒๕๖๘

แพ่ง	(บ.จ.ก.สังกะสีไทยา โจทก์ จำเลยเอก ทรงธรรม ปัญญาดี กับพวก จำเลย)	
	ละเมิด	(ม. ๕๒๐)
	ละเมิด หมิ่นประมาท	(ม. ๕๒๑)
	ละเมิด กระทำคำคำสั่ง	(ม. ๔๔๕)

พระราชบัญญัติ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๑

จำเลยที่ ๑ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้กล่าวอภิปรายในการประชุมร่วมกันของรัฐสภาในการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ มีข้อความพาดพิงมาถึงโจทก์ว่าหลีกเลียงภาษี อันเป็นข้อความว่าเป็นต่อความจริง ซึ่งจำเลยที่ ๑ ไม่รู้แน่ชัดขึ้นมายืนยันย่อมก่อให้เกิดความเสียหายคือชื่อเสียง เกียรติคุณ และทางทำมาหาได้หรือทางเจริญของโจทก์ แต่เป็นการกล่าวถ้อยคำไปในทางแฉลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการพิจารณางบประมาณรายจ่ายของรัฐโดยตรง แม้จะกระทบกระเทือนและเป็นผลร้ายแก่โจทก์เพียงใดก็ตาม จำเลยที่ ๑ ย่อมได้รับเอกสิทธิ์ ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่ากล่าวในทางไฉนก็ได้ เอกสิทธิ์นี้เป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาดที่ได้รับความคุ้มครองโดยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ม. ๑๑๔ วรรคแรก โจทก์จะฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ ทำละเมิดแก่โจทก์หาได้ไม่

กรมประชาสัมพันธ์จำเลยที่ ๒ หากกรกว่ายทอดเสียงการอภิปรายในที่ประชุมรัฐสภาดังกล่าว เป็นการถ่ายทอดเสียงทันทีทันใดจากการประชุม จึงมิใช่เป็นการโฆษณารายการการประชุมตามรัฐธรรมนูญ ม. ๑๑๔ วรรคสอง ย่อมไม่ได้รับเอกสิทธิ์คุ้มครองตามกฎหมายดังกล่าว แต่การถ่ายทอดเสียงได้กระทำตามคำสั่งของประธานรัฐสภา และตามมติเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีตามลำดับขั้นตอนทุกประการ ย่อมถือได้ว่ากระทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายแม้

ข้อความที่จำเลยที่ ๑ กล่าวอภิปรายจะเป็นที่เสียหายแก่โจทก์ จำเลยที่ ๒ ก็ได้รับนิรโทษกรรม
ตาม ป.พ.พ. ม. ๔๔๔ วรรคแรก หากต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ ไม่

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยชี้กฎหมายว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นยุติตามที่คู่ความทั้งสองฝ่าย
แถลงรับกันตามรายงานการสอบสวนพิจารณาลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๓๔ และวันที่ ๑๑ ธันวาคม
๒๕๒๔ ว่า จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงราย ได้กล่าวอภิปรายใน
การประชุมร่วมกันของรัฐสภาในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี
งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๔ ในการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ ๑๑/๒๕๒๓ (สมัยสามัญ)
เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข ๑/๑ ซึ่ง
มีข้อความพาดพิงมาถึงโจทก์ว่า โรงงานสังกะสีไทยเหล็กเสียงภาณีจำนวน ๓,๐๐๐ กว่าล้านบาท
และ ๓๐๐ กว่าล้านบาท ทว่าโรงงานสังกะสีไทยนั้นหมายถึงโจทก์คดีนี้ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง
พ.ศ. ๒๕๑๕ และ พ.ศ. ๒๕๑๗ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๐ โจทก์ได้เสียหายมีการค้างเงินไป จนกรม
สรรพากรคืนภาษีการทำให้แก่โจทก์ตามเอกสารหมายเลข จ.๑ จ.๒ ส่วนจำเลยที่ ๒ นั้น
ได้ถ้อยทอดค่ากล่าวอภิปรายของจำเลยที่ ๑ ทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยตามมติของ
คณะรัฐมนตรีตามเอกสารหมายเลข ๑๔ ถึง ๑๖

ศาลฎีกาได้พิจารณาจากข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ถ้อยคำของจำเลยที่ ๑
ที่อภิปรายกล่าวหาว่าโจทก์เหล็กเสียงภาณีอาคารเป็นจำนวน ๓,๐๐๐ กว่าล้านบาท และ ๓๐๐
กว่าล้านบาทนั้น เป็นข้อความฝ่าฝืนต่อความจริง เพราะแม้แต่จำเลยที่ ๑ เองก็แถลงรับต่อศาล
ว่าโจทก์จะเสียหายถูกต้องหรือไม่จำเลยที่ ๑ ไม่ทราบ ดังนี้ เท่ากับจำเลยที่ ๑ เขาข้อความ
ที่จำเลยที่ ๑ ไม่รู้แน่จริงขึ้นมายืนยันและกล่าวอ้างว่าโจทก์ได้เหล็กเสียงภาณีอาคารเป็นจำนวน
มาก ฉะนั้น ข้อความที่จำเลยที่ ๑ กล่าวหาโจทก์นั้นย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียง -

LIRT

เกียรติคุณ และทางทำมาหากินได้หรือทางเจริญของโจทก์ เพราะโจทก์ไม่ได้ติดเสียงการเสีย
ภาษีให้รัฐแต่ประการใด ข้อเท็จจริงยังคงสืบปรากฏว่ากรมสรรพากร ใช้คืนเงินภาษีอากรค่าที่เก็บ
เกินไปให้แก่โจทก์ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.๑ จ.๒

ปัญหาต่อไปในชั้นนี้เห็นว่า การที่จำเลยที่ ๑ กล่าวอภิปรายในที่ประชุมร่วมกันของ
รัฐสภาว่าโจทก์เสียภาษีจำนวน ๑,๐๐๐ กว่าล้านบาท และ ๑๑๑ กว่าล้านบาท และ
จำเลยที่ ๒ ให้ทำการถ่ายทอดเสียงทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเผยแพร่ข้อความที่
จำเลยที่ ๑ อภิปรายดังกล่าวนั้น จำเลยทั้งสอง ได้รับเอกสิทธิ์ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราช
อาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๑ มาตรา ๑๑๔ หรือไม่ ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การ
กล่าวอภิปรายของจำเลยที่ ๑ ที่เกิดเหตุนี้ จำเลยที่ ๑ ในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัด
เชียงราย ได้กล่าวอภิปรายในที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ -
งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งมีข้อที่จำเลยที่ ๑ วิตกกังวลเกี่ยวกับ
เรื่องการตรวจสอบภาษีอากร เพื่อให้ได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่ให้เกิดการรั่วไหล ทั้งนี้เพื่อ
จะนำเงินงบประมาณที่ได้จากภาษีอากร ไปใช้เป็นงบประมาณรายจ่ายของประเทศต่อไป แต่
เนื่องจากได้มีคำสั่งของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๘ ซึ่งห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่ตรวจสอบ
ภาษีอากร เข้าไปตรวจสอบภาษีของร้านค้า จึงเป็นผลให้มีการเลี่ยงภาษีอากรกันเป็นจำนวนมาก
ทำให้รัฐบาลขาดรายได้มีใ้้น้อย แล้วจำเลยที่ ๑ ได้กล่าวพาดพิงไปถึงโจทก์ด้วย เพื่อแสดง
ให้เห็นว่าคำสั่งของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๘ นี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้รัฐเก็บภาษีจากรองาน -
อุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพไม่ได้ จำเลยที่ ๑ จึงขอให้รัฐบาลแก้คำสั่งของคณะปฏิวัติฉบับ
นี้เสีย เช่นนี้คำกล่าวอภิปรายของจำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมายเลข ส.๑/๑ ย่อมเห็นได้ว่าระจกั
จัดแจ้งว่าเป็นการกล่าวด้วยคำไปในทางแถลงข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ
เรื่องการพิจารณางบประมาณรายจ่ายของรัฐโดยตรง มิใช่เป็นการกล่าวเรื่อยเปื่อยไป ดังที่
โจทก์ฎีกา แม้ข้อความที่จำเลยที่ ๑ กล่าวอภิปรายนี้จะกระทบกระเทือนและเป็นผลร้ายแก่โจทก์
เพียงใดก็ตาม จำเลยที่ ๑ ย่อมได้รับเอกสิทธิ์ ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่ากล่าวในทางใดมิได้

เอกสิทธิ์นี้เป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาดที่ได้รับความคุ้มครองโดยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ มาตรา ๑๑๔ วรรคแรก ซึ่งบัญญัติว่า "ในที่ประชุมวุฒิสภาที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาที่ สมาชิกผู้ใดจะกล่าวด้วยคำใด ๆ ในทางแถลงข้อเท็จจริง หรือ แสดงความคิดเห็นหรือออกเสียงลงคะแนน ย่อมเป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาด ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่ากล่าวสมาชิกผู้นั้นในทางใดมิได้" ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกแห่งรัฐสภา ในระบอบประชาธิปไตยได้แถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมได้อย่างอิสระเสรี โดยไม่ต้องคอยพะวงหวั่นเกรงว่าจะไปกระทบกระเทือนหรือเป็นผลร้ายแก่ผู้ใด เหตุนี้โจทก์จะนำคดีมาฟ้องร้องว่าจำเลยที่ ๑ ทำละเมิดแก่โจทก์หน้าได้ไม่

ปัญหาต่อไปมีว่า การที่กรมประชาสัมพันธ์จำเลยที่ ๒ ทำการถ่ายทอดเสียง การอภิปรายในที่ประชุมรัฐสภา จะถือว่าเป็นผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภา หรือสภาผู้แทนราษฎร ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ มาตรา ๑๑๔ วรรคสอง หรือไม่ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยปัญหาดังกล่าวโดยมติที่ประชุมใหญ่แล้ว เห็นว่า รายงานการประชุมนั้นต้องเป็นการบันทึกการประชุมเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งทำหลังจากที่ได้มีการประชุมแล้ว การโฆษณารายงานการประชุมก็ต้องหมายถึงการ โฆษณาก่อนที่การประชุม เช่นว่านั้น และตามวรรคสองของมาตรา ๑๑๔ ดังกล่าวใช้คำว่า "ผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุม" เช่นนี้หมายความว่ามีการพิมพ์รายงานการประชุมแล้ว และมีการโฆษณารายงานการประชุมที่พิมพ์นั้น เหตุนี้การถ่ายทอดเสียงทันทีทันใดจากการประชุมย่อมไม่ได้รับ เอกสิทธิ์คุ้มครองความมัทนุหมายดังกล่าว แต่ถึงอย่างไรก็ดีศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ ๒ ได้ทำการถ่ายทอดเสียงทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ในการพิจารณาว่าพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๔ ของรัฐสภาในวันดังกล่าว จำเลยที่ ๒ มิได้กระทำโดยผลการตนเองแต่ประการใด แต่ได้กระทำการตามคำสั่งของประธานรัฐสภา และคำมติเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีตามลำดับชั้นตอน ทุกประการ การกระทำของจำเลยที่ ๒ ย่อมถือได้ว่ากระทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมาย แม้

ข้อความที่จำเลยที่ ๑ กล่าวอภิปรายจะเป็นที่เสียหายแก่โจทก์ก็ตาม จำเลยที่ ๒ ก็หาต้องรับผิดชอบใช้คำสืบทอดแทนโจทก์ไม่ เนื่องจากจำเลยที่ ๒ ได้รับนิรโทษกรรมความผิดบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๘ วรรคแรก ซึ่งมีบัญญัติว่า "บุคคลใดเมื่อกระทำการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายกิติ กระทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายกิติ หากก่อให้เกิดเสียหายแก่ผู้อื่นไซ้ ท่านว่าบุคคลนั้นหาต้องรับผิดชอบใช้คำสืบทอดแทนไม่"

ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์นั้น ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผลฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

(สหัส สิงหวิริยะ - โสภณ รัตนอาร - เสนก ศรีนิยม)

หมายเหตุ

สำหรับตัวสมาชิกรัฐสภาผู้อภิปรายในที่ประชุมสภาที่ระงับไว้ได้รับ เอกสิทธิ์ คุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๓๑ มาตรา ๑๑๔ เป็นที่ชี้แจงตามข้อความที่มีบัญญัติไว้ในวรรคแรก ไม่มีปัญหาอย่างอื่นในคดีนี้ในส่วนตัวสมาชิกผู้อภิปรายนั้น

เอกสิทธิ์นี้ มาตรา ๑๑๔ วรรค ๒ บัญญัติคุ้มครองไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของสภาดังกล่าวนี้ด้วย รายงานการประชุมนี้ไม่ใช่สักแต่ เป็นรายงานว่าประชุมกันอย่างไร เท่านั้น แต่ต้องเป็นรายงานการประชุมตามข้อบังคับของสภานั้นด้วย ถ้าไม่เป็นไปตามข้อบังคับ เช่นว่านั้น ก็หาได้รับเอกสิทธิ์คุ้มครองตามรัฐธรรมนูญไม่

ในทางอาญามีประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๘ (๔) บัญญัติว่า "การแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริตในการแจ้งข่าวด้วยความเป็นธรรม เรื่องการดำเนินการอันเปิดเผยในศาลหรือในการประชุม ไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท เป็นมทยกเว้นความผิดแก่ผู้โฆษณาโดยสุจริต ซึ่งหมายความถึงการประชุมสาธารณะ การถ่ายทอดเสียงตรงจากที่ประชุมสภาที่ไม่เป็นการประชุมลับ ย่อมเป็นการแจ้งข่าวการประชุมอย่างถูกต้องที่สุด จึงเป็นธรรมและสุจริตอยู่ในตัว เป็นคนละเรื่องกับรายงานการประชุมที่เป็นเอกสิทธิ์ ตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๑๔ หมายความว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๕ เป็นเอกสิทธิ์เฉพาะความผิดทางอาญา มาตรา ๓๒๖ ฐานหมิ่นประมาทเท่านั้นที่ได้รับยกเว้นความผิด ไม่ยกเว้นความผิดตามกฎหมายอื่น เช่น ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร สมาชิกผู้กบฏภายในรัฐสภา ได้รับเอกสิทธิ์ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งรัฐธรรมนูญยกเว้นความผิดทุกฐาน รวมถึงผู้พิมพ์และโฆษณาตามข้อบังคับของสภาด้วย แต่ไม่คุ้มไปถึงผู้แจ้งข่าว หรือถ่ายทอดการอภิปราย แม้ผู้นี้จะได้รับความคุ้มครองในความผิดฐานหมิ่นประมาทตามมาตรา ๓๒๕ ก็ตาม ก็ไม่คุ้มไปถึงความผิดฐานอื่นด้วย

ส่วนความรับผิดทางแพ่งฐานละเมิด โดยเฉพาะมาตรา ๔๒๓ ที่เป็นปัญหาในคดีนี้ ผู้อภิปรายได้รับเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๔ แต่ผู้ถ่ายทอดเสียงไม่ได้รับเอกสิทธิ์เช่นนั้นด้วย จึงต้องรับผิดชอบละเมิด แม้ตนจะไม่ว่าข้อความที่ถ่ายทอดนั้นเป็นข้อความที่ไม่จริง แต่หากควรจะได้และไม่เข้าข้อยกเว้นในมาตรา ๔๒๓ วรรค ๒ ที่ให้ผู้นั้นมีส่วนได้เสียโดยชอบในการส่งและรับข่าว ไม่ต้องรับผิดชอบใช้คำสินไหมทดแทน ซึ่งไม่เป็นข้อยกเว้นความรับผิดในคดีนี้

ศาลอ้างมาตรา ๔๔๕ วรรค ๑ เรื่องนิรโทษกรรมกรณีทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายมาวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๒ คือกรมประชาสัมพันธ์ผู้ถ่ายทอดกระจายเสียงคือ ไซข่าวแพร่หลายตามมาตรา ๔๒๓ ไม่ต้องรับผิดชอบใช้คำเสียหาย โดยเหตุว่าจำเลยที่ ๒ ได้กระทำตามคำสั่งของประธานรัฐสภา และตามมติเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีความสำคัญเห็นชอบทุกประการถือเป็นการกระทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๔๕ วรรคแรก

คำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายนี้ต้องเข้าใจให้มีความหมายกว้างแถมแค่นั้น เป็นที่แม้ว่าการกระทำคือโฆษณาในเรื่องนี้ที่ออกอากาศนั้น เป็นละเมิด เพราะไม่เป็นข้อความจริงและทำให้โจทก์เสียหาย ถ้าการออกอากาศไม่เป็นละเมิด ก็ไม่มีกรณีที่จะต้องอ้างนิรโทษกรรม คำสั่งที่ว่าชอบด้วยกฎหมายจึงไม่หมายความว่ากรณีที่เกิดขึ้นเพราะสั่งให้ทำนั้นการที่นำไปตามคำสั่งคือโฆษณาว่าโจทก์หลีกเลี่ยงไม่เสียหาย เป็นการโฆษณาที่ไม่เป็นละเมิด หากหมายความว่าเพียงแต่ว่า ระหว่างผู้สั่งและผู้รับคำสั่ง การออกคำสั่งและการทำตามคำสั่ง เป็นคำสั่งให้

ผู้รับคำสั่งต้องปฏิบัติตามเท่านั้น การที่ทำเพราะมีคำสั่งจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่เป็นเรื่อง - ระหว่างผู้เสียหายกับผู้ออกคำสั่ง ไม่ใช่เรื่องระหว่างผู้สั่งกับผู้รับคำสั่ง เช่นนายตำรวจสั่งให้ พลตำรวจจับคน การจับคนนั้นตำรวจจับได้หรือไม่เป็นปัญหาหนึ่ง พลตำรวจจับคนตามคำสั่ง นายตำรวจ คำสั่งนั้นเป็นคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายที่พลตำรวจต้องปฏิบัติตามเป็นอีกปัญหาหนึ่ง ซึ่งพลตำรวจแก้ตัวได้ตามมาตรา ๔๔๔ วรรคแรก แต่คำสั่งของนายตำรวจให้จับคนนั้น จับ ได้โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้ามีเหตุที่จะจับได้ เช่นมีเหตุสงสัย มีผู้แจ้งความแล้วจึงจับได้ ตามกฎหมาย นายตำรวจก็ไม่ต้องรับผิด ถ้าไม่มีเหตุที่จะจับได้ไม่สั่งจับเข้า ก็เป็นการจับที่ไม่ ชอบด้วยกฎหมาย แม้พลตำรวจทำตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งนั้นก็ไม่ใช่คำสั่งให้จับ ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย การจับตามคำสั่งไม่ให้จับโดยชอบด้วยกฎหมาย นายตำรวจต้อง รับผิด ซึ่งเห็นได้ชัดจากความในมาตรา ๔๔๔ วรรค ๒ ที่ว่าผู้เสียหายเรียกค่าเสียหายเอา จากผู้ให้คำสั่งโดยละเมิดได้ คำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๔๔๔ วรรค ๑ จึงเป็น คำสั่งโดยละเมิดได้

ศาลวินิจฉัยเฉพาะประเด็นในคดีว่ากรมประชาสัมพันธ์ จำกัด ๒ ต้องรับผิด หรือไม่ตามมาตรา ๔๔๔ วรรคแรก แต่ในฐานะชาวบ้านผู้เสียหาย ความในวรรค ๒ มีความ สำคัญที่ควรศึกษาว่าจะ เรียกค่าเสียหายได้จากใครบ้างในกรณีนี้ผู้ทำตามคำสั่งแก้ตัวหลุดพ้นความ รับผิดไปได้ ข้ออ้างว่าได้รับคำสั่งจากประธานรัฐสภานั้น ประธานรัฐสภาไม่ใช่ผู้บังคับบัญชา - กรมประชาสัมพันธ์ที่จะสั่งให้กรมประชาสัมพันธ์ถ่ายทอดเสียงได้ ที่ว่าเป็นคำสั่งจึงเป็นแต่ คำขออนุญาตเท่านั้น ไม่ใช่คำสั่งตามความหมายในมาตรา ๔๔๔ ที่บังคับให้กรมประชาสัมพันธ์ต้อง ทำตาม ไม่ใช่ข้อที่กรมประชาสัมพันธ์จะอ้างมาเป็นข้อแก้ตัวได้ การที่ขออนุญาตให้ถ่ายทอดเสียง แทนที่จะห้าม กลับจะเป็นการร่วมกันทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๑๓ วรรค ๒ โดยฐาน ส่งเสริมช่วยเหลือในการทำละเมิดด้วยซ้ำไป เช่นผู้อนุมัติให้ทำละเมิด (ฎีกาที่ ๔๐/๒๕๐๓ ๒๕๐๓ ฎ. ๕๕, ที่ ๑๓๐๖/๒๕๑๕ ๒๕๑๕ ฎ. ๑๐๓๕)

ส่วนคณะรัฐมนตรีผู้มีมติให้ความเห็นชอบตามลำดับชั้นตอนนั้นคงเป็นเรื่องรายงาน และขั้ตทกกันมาเป็นลำดับกว่าจะถึงคนสุดท้ายที่สั่งได้โดยไม่อาจขัดไปยังใครเหนือขึ้นไปอีกจะเป็นใครในลำดับใดบ้างไม่ปรากฏในคำพิพากษา กรมเป็นนิติบุคคล มีอธิบดีเป็นผู้จัดการตาม - ความหมายใน ป.พ.พ. มาตรา ๗๖ ทำกิจการของนิติบุคคลใครเป็นนายเหนือและสั่งอธิบดีในเรื่องนี้ไม่ปรากฏในทางพิจารณา คณะรัฐมนตรีไม่ใช่ตำแหน่งบังคับบัญชาผู้ใด คณะรัฐมนตรีไม่ใช่ทบวงการ เมือง ไม่มีสภาพเป็นนิติบุคคล เป็นแต่คณะบุคคล ที่กระทำการร่วมกันแต่ไม่ใช่ทำละเมิดร่วมกัน อาจทำละเมิดเป็นรายตัวบุคคลได้ มิใช่ไม่มีความรับผิดชอบสภาพของคณะรัฐมนตรีที่ไม่ใช่นิติบุคคลไปด้วย ใครลงมติเห็นชอบให้ทำการที่เป็นละเมิดก็เว้นความรับผิดชอบของผู้นั้นเห็นเราตัวไป มิใช่ว่าผู้เสียหายจะไม่มีทางได้รับชดใช้ความเสียหายเสียเลย

"ผู้คดีควาน"

ที่ทำการพรรคกิจสังคม

๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๒

เรื่อง การถ่ายทอดเสียงออกอากาศ

เรียน ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร

เนื่องจากในการประชุมสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนทั้งประเทศนั้น ย่อมมีส่วนผูกพันกับส่วนได้หรือเสียของประชาชน เพราะประชาชนเป็นผู้เลือกเข้ามาเป็นปากเสียงฉะนั้นเพื่อให้ประชาชนได้ทราบข่าวสารได้มีส่วนรู้เห็นในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้แทนของตน ข้าพเจ้าจึงขอเสนอผู้คดีให้มีการถ่ายทอดเสียงออกอากาศทางวิทยุกระจายเสียง ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎรทุกครั้ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

นายธีระพันธ์ เพ็ชรสุวรรณ ผู้เสนอ

นายมนตรี พงษ์พานิช ผู้เสนอ"

ขอได้โปรดบรรจุเป็นญัตติด่วนในระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๒/๒๕๖๒ ด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

นายประยูร โง่นคำ

ผู้เสนอ

ร.ต.ท. แรงส์ เทวคุปต์

ผู้เสนอ"

"ญัตติ

สภาผู้แทนราษฎร

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๒

เรื่อง เสนอญัตติให้มีการถ่ายทอดเสียงการประชุมทางวิทยุกระจายเสียง

กรวมเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ญัตติตั้งกล่าวข้างต้น

ข้าพเจ้าขอ เสนอญัตติให้มีการถ่ายทอดเสียงการประชุม ของสภาผู้แทนราษฎร การประชุมของวุฒิสภาและการประชุมของรัฐสภาขึ้นมาเพื่อได้โปรดนำ สนธิที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ได้แนบข้อความและเหตุผลที่ เสนอญัตตินี้มาพร้อมกับหนังสือแนบแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมาตย์

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร "

ข้อความที่แนบ "ญัตติเรื่อง ให้มีการถ่ายทอดเสียงในทางวิทยุกระจายเสียงในการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ของสมาชิกวุฒิสภาและของรัฐสภา

ทั้งนี้เพื่อเป็นการเผยแพร่การปฏิบัติงานของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นอำนาจสูงสุด อำนาจหนึ่งของอำนาจทั้งสาม ให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบเช่นเดียวกับอำนาจบริหาร และ อำนาจตุลาการที่ได้มีการเผยแพร่และประชาชนก็ทราบที่อยู่แล้ว อีกทั้งเป็นไปตามเจตนารมณ์

(สำเนา)

ที่ สว.๐๒๐๓/๑๐๒๒๓

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ถ้อยทอคเสี่ยงการประชุมสภาผู้แทนราษฎร และการประชุมร่วมกันของรัฐสภา
ทางวิทยุกระจายเสียง

เรียน เลขาธิการรัฐสภา

อ้างถึง หนังสือที่ สว. ๐๐๐๓/๑๑๕๑๖ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๒
และหนังสือที่ สว. ๐๐๐๓/๑๒๔๕๖ ลงวันที่ ๐๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องนี้

ตามที่ได้แจ้งมติที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร เห็นชอบด้วยกับญัตติขอให้มีการถ่ายทอด
เสียงการประมุขสภาผู้แทนราษฎรทางวิทยุกระจายเสียง และมติที่ประชุมรัฐสภาเห็นชอบให้
มีการถ่ายทอดเสียงการประชุมร่วมกันของรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียง ไปเพื่อคณะรัฐมนตรี
ทราบ นั้น

คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ลงมติว่า เนื่องจากการถ่ายทอดเสียงการ-
ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงไม่
สามารถดำเนินการได้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

ปลั่ง มีจุล
(นายปลั่ง มีจุล)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

Legislative Institutional Repository of Thailand

บันทึก

เรื่อง การถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาผู้แทนราษฎรทางวิทยุกระจายเสียง

ตามที่ท่านรองนายกรัฐมนตรี (นายสมเทพ โทตระกูลพิศ) ได้มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ สร.๐๑๐๔/๑๐๒๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นตามคำสั่งของท่านนายกรัฐมนตรี ว่า

(๑) ในขณะที่มีการถ่ายทอดการประชุมสภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภาหรือการประชุมร่วมทางวิทยุกระจายเสียง ตามมติของสภานั้น ๆ หรือตามมติของที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา ถ้าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาผู้ใดได้กล่าวถ้อยคำใด ๆ ในที่ประชุมสภาอันเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่น สมาชิกผู้นั้นจะยังได้รับการคุ้มครองความเอกสิทธิ์ที่ให้อไว้ในมาตรา ๑๑๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

(๒) เมื่อคณะรัฐมนตรีสั่งการให้ กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการถ่ายทอดการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา หรือการประชุมร่วม ตามมติของสภานั้น ๆ หรือตามมติของที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาแล้ว ถ้าการอภิปรายของสมาชิกเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่น คณะรัฐมนตรีก็ดี ข้าราชการกรมประชาสัมพันธ์ก็ดี และเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการถ่ายทอดการประชุมก็ดี จะได้รับการคุ้มครองความเอกสิทธิ์ที่ให้อไว้ในมาตรา ๑๑๔ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นว่า

เอกสารที่ให้แก่สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในการกล่าวแถลง
 ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น นั้น มาตรา ๑๑๔^(๑) วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่ง
 ระชาอาณาจักรไทยบัญญัติว่า สมาชิกของแต่ละสภาดังกล่าวจะได้รับความคุ้มครองต่อเมื่อ การ
 กล่าวแถลง ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นนั้นได้กระทำใน "ที่ประชุมวุฒิสภา ที่ประชุม
 สภาผู้แทนราษฎร หรือที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา" และนอกจากนั้น ความในวรรคสองของ
 มาตราดังกล่าวก็ได้มีบทบัญญัติ โดยเฉพาะไว้สำหรับเอกสารของผู้ที่โฆษณาการแถลงข้อเท็จจริง
 หรือ การแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นการโฆษณาในที่ประชุมวุฒิสภา ที่ประชุมสภาผู้แทน
 ราษฎร หรือที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา โดยได้บัญญัติให้ความคุ้มครองเฉพาะ "ผู้พิมพ์และ
 ผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร" เท่านั้น ซึ่งความ
 ในวรรคสองนี้ได้กำหนดเงื่อนไขที่สำคัญไว้โดยชัดแจ้งสามประการด้วยกัน คือ ประการแรก

(๑) มาตรา ๑๑๔ ในที่ประชุมวุฒิสภาก็ดี ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรก็ดี ที่ประชุม
 ร่วมกันของรัฐสภาก็ดี สมาชิกผู้ใดจะกล่าวด้วยคำใด ๆ ในทางแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดง
 ความคิดเห็น หรือออกเสียงลงคะแนนย่อมเป็นเอกสารโดยเด็ดขาด ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่า
 กล่าวสมานักผู้นั้นในทางใดมิได้

เอกสารนี้ย่อมคุ้มครองไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับ
 ของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี และคุ้มครองไปถึงบุคคลซึ่งประชาชนในที่ประชุม
 อนุญาตให้แถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมด้วย

การโฆษณาจะต้องเป็นการโฆษณารายงานการประชุม ซึ่งหมายความว่า เป็นรายงานการประชุม – ประชุมสภาที่ได้มีการตรวจสอบ และรับรองตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรแล้ว และประการที่สอง การคุ้มครองนั้นให้แก่ "ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา" เท่านั้น ซึ่งเข้าใจได้ในตัวว่า จะต้องเป็นผู้ที่ทำการพิมพ์และโฆษณาได้ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ มิใช่หมายความว่า บุคคลใด ๆ ก็สามารถทำการพิมพ์และโฆษณารายงานการประชุมได้ แม้แต่สมาชิกสภานั้นเองถ้ามิใช่ผู้ที่ทำการพิมพ์และโฆษณาได้ตามกฎหมายแล้ว ก็ไม่อาจทำการพิมพ์หรือโฆษณาได้และประการสุดท้าย การโฆษณารายงานการประชุมดังกล่าวต้องเป็นไปตามข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎรหรือของวุฒิสภา

ดังนั้น ในปัญหาข้อแรก สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) เห็นว่า เมื่อพิจารณาถ้อยคำตามที่ปรากฏในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๔ ประกอบกับข้อความตามที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะในวรรคสองของมาตราดังกล่าวแล้ว ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่า ถ้าสมาชิกกล่าวถ้อยคำ ฯลฯ ในที่ประชุม สมาชิกย่อมได้รับการคุ้มครองตามเอกสิทธิ์ที่ได้ให้ไว้ตามมาตรา ๑๑๔ ไม่ว่าการประชุมดังกล่าวจะมีการถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียงหรือไม่

ในปัญหาข้อที่สอง การที่สภามีมติให้มีการถ่ายทอดการประชุมทางวิทยุกระจายเสียง ย่อมไม่มีผลเป็นการขยายเอกสิทธิ์ ให้คุ้มครองไปถึงผู้ที่กระทำการถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียงด้วย เพราะมาตรา ๑๑๔ วรรคสอง ได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้ง จำกัดกรณีไว้เฉพาะผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับเท่านั้น ดังนั้น คณะรัฐมนตรีก็ดี อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ก็ดี และเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการถ่ายทอดการประชุมทางวิทยุกระจายเสียงก็ดี จึงไม่ได้รับความคุ้มครองถ้าการอภิปรายของสมาชิกเป็นการละเมิด หรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่น

อมร จันทร สมบูรณ์
 (นายอมร จันทร สมบูรณ์)
 รองเลขาธิการ

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญท่านประธานกรรมการแถลงครับ

นายโอสถ โกศิน (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม โอสถ โกศิน ประธานกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติถ่ายถอดการ -
ประชุมของสภาทางวิทยุกระจายเสียง ก่อนอื่นกระผมใคร่ขอขอบคุณกรรมการวิสามัญ ๑๐
ท่านที่ได้กรุณาช่วยเหลือทํารายงานเสนอต่อสภานี้ด้วยความละเอียดและรอบคอบ เป็นเอกสาร
บันทึกของกรรมการ ๑๑ หน้า ประกอบกับเอกสารประกอบการรายงานนี้อีกประมาณ ๔๐ หน้า
ซึ่งหวังว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคงจะได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ในชั้นนี้กระผมจึงคิดว่า
กระผมไม่ควรที่จะนำข้อความในรายงานนั้นมากล่าวซ้ำอีก เพราะจะเป็นการเสียเวลา
ต่อที่ประชุม ในชั้นนี้กระผมขอกราบเรียนเรื่องที่ประกอบการพิจารณาในชั้นนี้สั้น ๆ ดัง
ต่อไปนี้

ข้อที่ ๑ ให้มีเสียงกล่าวว่า การที่สภาตั้งกรรมการวิสามัญพิจารณา ก่อนรับหลัก
การนี้จะเป็นการเสียเวลาและอาจจะทำให้มีผู้เข้าใจผิดว่าสภานี้ถ่วงเวลาในการพิจารณากฎหมาย
นี้ ในเรื่องนี้คณะกรรมการตระหนักดีจึงได้พยายามเร่งงานและเมื่อสภานี้ได้ตั้งกรรมการ
ในวันที่ ๕ เดือนนี้ กรรมการชุดนี้ก็ได้เริ่มประชุมในวันนั้นทันที แล้วก็ทําร่างขึ้นมาแล้ว
ประชุมอีกครั้งหนึ่งตรวจร่าง ก็ทำให้งานนี้ได้สำเร็จไปในวันที่ ๑๕ รวมแล้วเราทำงานกันเป็น
เวลา ๖ วัน รายงานนี้ควรจะนำเข้าสู่สภานี้ในวันที่ ๑๖ แต่ไม่สามารถทำได้เพราะขัดข้อบังคับ
ข้อ ๑๓ ซึ่งจะต้องส่งวาระประชุมให้แก่สมาชิกล่วงหน้า ๓ วัน จึงได้นำเข้ามาสู่สภาในวันนี้ -
รวมความว่าสภานี้ทำงานจนถึงวันนี้ก็เพียง ๑๕ วัน ยังมีเวลาเหลืออยู่ เพราะว่าการพิจารณา
กฎหมายนี้ ตามรัฐธรรมนูญ สภามีเวลาทำงาน ๖๐ วัน ดังนั้นจึงขอกราบเรียนว่า สภานี้
มิได้มีการถ่วงเวลาในการพิจารณาเรื่องนี้แต่ประการใดเลย

LIRT

เรื่องที่ ๒ ที่กระผมอยากจะทราบเหมือนกันคือว่า ในชั้นกรรมาธิการวิสามัญ ประชุมนี้ เราได้พูดคุยกันก่อนว่า ประเทศไทยสมควรมีกฎหมายชนิดนี้หรือไม่ กล่าวคือเป็นกฎหมาย ที่มีการถ่ายทอดเสียงทางวิทยุในการประชุมของสภาไปสู่ประชาชน กรรมาธิการวิสามัญ ทั้ง ๑๑ คนนี้ มีความเห็นตรงกันเป็นเอกฉันท์ว่า กฎหมายชนิดนี้ได้แก่ จะเป็นประโยชน์ต่อ ประชาชนที่สามารถได้ทราบความเคลื่อนไหวและการทำงานของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จะ เป็นประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดคัดค้านแม้แต่คนเดียว หรือมีความเห็นในทาง ระบุว่าไม่ควรแม้แต่คนเดียว เราสนับสนุนกฎหมายนี้อย่างเต็มที่ และไม่มียกข้อใด ๆ เข้า มาแลกเปลี่ยนเลย ดังนั้นกระผมขอเรียนยืนยันได้ว่า กรรมาธิการวิสามัญชุดนี้สนับสนุนการมีกฎหมาย ให้กระจายเสียงไปสู่ประชาชนเพื่อให้ทราบการประชุมของสภา

เรื่องที่ ๓ ที่กระผมอยากจะทราบเหมือนกันคือว่า กรรมาธิการมีความห่วงใยในวิถี การออกกฎหมาย หรืออีกนัยหนึ่งก็คือว่าเทคนิคในการร่างกฎหมาย เพราะเหตุว่ามาตรา ๕ แห่งรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า พระราชบัญญัติใด ๆ ที่มีความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแล้ว กฎหมาย นั้นจะใช้บังคับมิได้ อันนี้เป็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งที่ไม่ว่าสภานี้หรือสภาใด ก่อนที่จะร่าง กฎหมายแล้ว จะต้องคำนึงถึงหลักอันนี้ไว้ก่อน เพราะเหตุว่าในประวัติศาสตร์กฎหมายได้เกิด เรื่องขึ้นมา ๓ เรื่องแล้ว เมื่อ ๔๐ ปีเศษที่แล้วมานี้ พระราชบัญญัติฉบับแรกที่เป็นโยบายก็คือ - พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม ปี ๒๔๘๘ ซึ่งให้ลงโทษผู้กระทำความผิดย้อนหลัง ในครั้งนั้นเป็น ที่น่าเสียใจที่ว่า มีการจับกุมบุคคลชั้นผู้ใหญ่ขนาดนายกรัฐมนตรี ๑๒ คน ซึ่ง แล้วก็ตามด้วยการ ความกฎหมายซึ่งมีโทษถึงประหารชีวิตและริบทรัพย์สินสมบัติ ในที่สุดศาลฎีกาตัดสินวินิจฉัยว่า เป็นกฎหมายที่ขัดรัฐธรรมนูญ ศาลฎีกาก็ต้องพิพากษาปล่อยตัวไป ต่อมาอีกปีหนึ่ง ในปี ๒๔๘๙ ก็มีพระราชบัญญัติสำรวจและห้ามกักกันชาวอวกมาอีกฉบับหนึ่งว่า ถ้ามีการจับกุมการนำชาว หนือออกนอกประเทศได้ ให้ริบยานพาหนะทั้งสิ้น แม้เจ้าของไม่รู้ก็ต้องริบ อันนี้ก็มีการ เกิด เป็นคดีก็ดีเรือเขาไป ทำให้เขาเสียหายขาดการใช้สอย ในที่สุดศาลฎีกาก็ส่งเรื่องให้ศาลฎีกา ธรรมนูญวินิจฉัย ก็วินิจฉัยว่าเป็นกฎหมายขัดรัฐธรรมนูญ ก็ต้องสั่งยกฟ้องปล่อยเรือไป

ฉบับสุดท้ายซึ่งไปถึงประชาชนก็คือว่า พระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อความเป็นธรรมแก่สังคม ปี ๒๔๘๗ ออกกฎหมายชกมาว่า ให้มีกรรมการพิจารณาว่า ถ้าผู้ใดได้ที่ดินมาด้วยความไม่เป็นธรรม ให้รัฐบาลมีอำนาจยึดที่ดินนั้น แล้วก็เอามาแจกจ่ายให้แก่ราษฎรได้ จนกระทั่งมีชื่อว่าเป็นกฎหมายเด็กโหนด ในที่สุดศาลากรัฐธรรมนูญก็วินิจฉัยอีกว่า เป็นกฎหมายขัดรัฐธรรมนูญ โหนดก็แจกไปแล้วต้องเรียกคืนกลับมา เป็นที่น่าอัปยศขายหน้าเป็นอย่างมาก กระผมคิดว่าเวลาผ่านไป ๕๐ กว่าปีนี้ความรู้ในทางกฎหมายก็ดี ในทางร่างกฎหมายก็ดี ในทางสภาที่ดี ได้มีการพัฒนาขึ้นเป็นอันมาก สมาชิกต่าง ๆ ก็มีการศึกษาสูงขึ้น ได้ปริญญาโท ปริญญาเอกกันเป็นส่วนมาก เพราะฉะนั้นกรรมาธิการวิสามัญชุดนี้จึงมีความเห็นว่า จะต้องพยายามอย่างยิ่งไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้บังเกิดหรือซ้ำรอยขายหน้า เช่นนี้เกิดขึ้นอีก เราจะต้องผูกไว้ซึ่งศักดิ์ศรีของสภา ดังนั้นจึงได้มีการพิจารณากันมากกว่า เราจะไม่ยอมให้กฎหมายนี้ โดยที่รัฐธรรมนูญชั้นอีก แล้วก็ต่อมามีอีกข้อหนึ่งก็ได้พิจารณากันว่า ถ้าสมมุติว่าเรามีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงแบบกฎหมายชนิดนี้อย่างที่เรากำลังการให้มี เช่นอาจว่าจะไปเป็นการเร่ง - รัฐธรรมนูญหรืออะไรก็ตาม ก็คงไม่เสียเวลามากนัก ถ้าทั้ง ๒ สภาเรามีความร่วมใจกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมก็พร้อมที่จะร่วมใจกับทางฝ่ายผู้แทนราษฎรมานั่งปรึกษารื้อกันว่า เราควรจะทำกฎหมายนี้อย่างไรให้มันได้ผล ให้มีการกระจายเสียงให้ได้ นี้ ผมพร้อมที่จะเข้าไปปรับใช้เป็นการส่วนตัวนะครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเราน่าจะอาศัยความใจเย็นหรือคือหลักช้า ๆ ได้พิจารณาสองเล่มงามไว้บ้าง ไม่ควรจะมีการรีบด่วนจนเกินไปจนจะเกิดเป็นผลเสียหาย เพราะเหตุว่า ถ้าหากว่าเราพลาดพลั้งไปออกกฎหมายเช่นนี้ออกมา ความคิดของท่าน สภาผู้แทนราษฎรที่ท่านตั้งใจจะช่วยเหลือกรรมประชาสัมพันธ์ไม่ต้องให้รำบืดนะ อาจจะเป็นผลตรงกันข้ามก็ได้ ถ้าหากว่าศาลากรัฐธรรมนูญเกิดวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติที่เราจะผ่านไปในวันนี้นะ เกิดขัดรัฐธรรมนูญแล้ว ผมเกรงว่ากรรมประชาสัมพันธ์ก็จะต้องรำบืดแทนที่จะไม่รับผิด มันจะกลายเป็นว่าคล้าย ๆ มีคนเอาชนบัตรมาให้ผมใบหนึ่ง ผมก็ตั้งใจเหลือเกินว่าได้เงินมา แต่พอเอาไปใช้ตำรวจมาจับบอกเป็นชนบัตรปลอมอย่างนี้ ถ้าเกิดเรื่องเช่นนี้แล้วจะเป็นที่น่าเสียใจมาก

ประการสุดท้าย กระผมก็ขอกราบเรียนวิงวอนทางสภาและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เรื่องหนึ่ง ที่สภานี้จะต้องทำงานกัน เพราะฉะนั้นขอความกรุณาได้โปรดใช้วิจารณญาณวินิจฉัย เรื่องนี้อย่างถ้วนถี่รอบคอบ และก็ได้โปรดให้ความเห็นอย่างไม่ต้องมีการเกรงใจกันเลย วันนี้เราจะมาจับร่วมใจกันวินิจฉัยเรื่องนี้ไว้เป็นที่แน่นอนเสียที่ว่าหลักกฎหมายควรจะเป็นอย่างไร เพราะเรื่องนี้ได้ค้างคั่งมาเป็นเวลาถึง ๑๕ ปีแล้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้พยายามจะออกกฎหมายไปมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๒ แล้วก็ขึ้นมาแล้วเป็นระยะ ๆ ถึง ๖ ครั้ง ๗ ครั้ง เข้าครั้งนี่แล้ว ก็มีปัญหากันอยู่อย่างนี้ไม่เสร็จกันสักที กระผมต้องการที่จะให้เห็นการวินิจฉัยอย่างเด็ดขาดของสภานี้ เพื่อเป็นหลักในการออกกฎหมายต่อไป ท่านประธานที่เคารพตามบันทึกของกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาในเรื่องนี้ ได้เสนอไว้ตอนสุดท้ายว่า เท่าที่เราได้ตรวจร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ทุกตัวอักษรแล้ว เห็นว่าสภานี้ยังไม่สามารถที่จะรับหลักการตามร่างของสภาผู้แทนราษฎรได้ โดยอาศัยข้อบังคับของสภานี้ข้อ ๘๘ และถ้าสภานี้ไม่สามารถที่จะรับหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ ก็จะไม่มีผลเป็นการยับยั้งร่างพระราชบัญญัตินี้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๘ (๒) ขอขอบคุณครับ

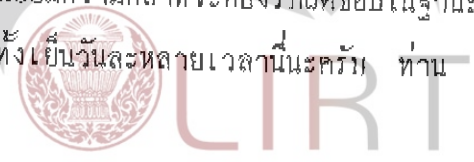
ประธานวุฒิสภา : มีท่านสมาชิกท่านใดอภิปรายเพิ่มเติมไหมครับ เชิญครับ

นายอมร รัชกาลดี : กราบเรียนท่านประธาน กระผม จอม รัชกาลดี

ขอกราบเรียนให้ความคิดเห็นเพิ่มเติม ผมขอขอบคุณท่านกรรมาธิการวิสามัญที่ให้ความคิดเห็นโดยละเอียดและได้ส่งเอกสารมาให้อ่านล่วงหน้า แล้วก็รวมทั้งท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญเองก็บอกว่าขอให้เราทุกคนให้เต็มที่ในวันนี้ เพื่อที่จะให้วินิจฉัยกันให้เด็ดขาดไปอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามทางฝ่ายกรรมาธิการเห็นว่าเสนอข้อสภาของเราว่า ไม่ควรที่จะรับหลักการ กระผมเห็นตรงข้ามมาตั้งแต่แรกนะครับ ว่าที่จริงเราควรที่จะรับหลักการแล้วเราก็ไปหาทางแก้ไขเอาในวาระที่ ๒ แล้วเมื่อผ่านวาระที่ ๓ แล้วก็กลับไปปรึกษากับสภาผู้แทนฯ เขากระทั้งในกรรมาธิการร่วม คือกระผมมองเห็นอย่างนี้ครับ คือถ้าเจตนาของเราเห็นว่าจะมีการถ่ายทอดเสียง หรือทางโทรทัศน์ด้วยนี่นะครับ ถ้าเรามีเจตนาจะทำอย่างนี้ เราก็ต้อง

หาทางออกกฎหมายให้มันเป็นไปได้อย่างนี้นะครับ ข้อบทพ่วงเล็ก ๆ น้อย ๆ เราก็จะต้อง
 ไม่ช่วยกันแก้ไขในคราวนี้ โดยหมายความว่าในหลักการน่าจะจะต้องมีครับ อันนี้ผมอยากจะ
 เรียนยืนยันในครั้งนี้น่า เราควรจะรับหลักการไป ท่านประธานกรรมาธิการวิสามัญเองก็บอกว่า
 เรื่องนี้ประชาชนและผู้แทนราษฎรเองก็เรียกร้องมาแล้ว ๑๕ ปี เสนอมาหลายครั้งหลายครา
 แล้ว ถ้าทางวุฒิสภาปฏิเสธไป ถึงจะมีเหตุผลประการใดหลายคนก็คงจะเห็นว่า เป็นการ
 ปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย ไม่รับฟัง ไม่รับฟังความปรารถนาของประชาชนอะไรต่ออะไรแบบนี้
 นะครับ ก็จะเป็นเหตุให้เป็นเรื่องราวกันต่อไป ผมมีเหตุผลหลายประการที่สนับสนุนที่อยากจะ
 กราบเรียนที่ประชุมนี้ครับ คือปัจจุบันนี้ระบบเสรีประชาธิปไตยนี้วิวัฒนาการมาประมาณ
 ๕๐ - ๖๐ ปีหลังนี้ คือหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ นี้ ตัวระบบประชาธิปไตยนี้ ได้เปลี่ยน
 แปลงไปมาก เวลานี้เป็นที่ยอมรับกันว่าระบบนี้ไว้ในระบบเสรีประชาธิปไตย เป็นระบบ
 เปิดหูเปิดตา ไม่ใช่ระบบปิดหูปิดตา หรือพยายามปิดบังความจริงจากประชาชน ดังนั้น
 ในสังคมประชาธิปไตยปัจจุบันนี้ทุกประเทศนี้ครับจะเปิดให้มีการใช้ข้อมูลกันอย่างกว้างขวาง
 คือได้ข่าวสารจากหลาย ๆ ทาง ดังนั้นที่เราพูดกันว่าเราปิด คนอื่นเขาเขาไปถ่ายหอคคไม่ได้ถ้า
 หนังสือพิมพ์เอาไปลงก็เอาไปลงขาด ๆ คอน ๆ ขาด ๆ วัน ๆ ไม่ครบ ที่นี้ถ้าข่าวสารออกไป
 หลายทาง เราพูดกันหนังสือพิมพ์ลง วิทยุออกเสียง ที.วี. ออกภาพอย่างนี้ข่าวสารมาหลายทาง
 ข้อเท็จจริงย่อมถึงมือประชาชนมากกว่าการที่จะปิดเอาไว้เป็นบางส่วน แม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง
 ก็ไม่ควรปิดนะครับ แล้วก็ควรจะเป็นระบบเปิด นั่นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ร่างกฎหมายนี้แสดงว่ามีผู้ยอมรับเปิดขอมแล้ว ท่านคงจำได้ว่า
 ครั้งที่แล้วผมได้อภิปรายว่า กฎหมายนี้ถ้ามองในแง่ความจำเป็นนี้ไม่จำเป็นจะต้องออก เพราะ
 ว่าถ่ายหอคคได้อยู่แล้วนะครับ แต่ว่าก็เมื่อถ่ายหอคคได้อยู่แล้วคนทุกคนก็ต้องรับผิดชอบอยู่แล้วนะครับ
 หมายความว่าคนทุกคนเป็นจำเลยที่ ๑ แต่ถ้ามีกฎหมายนี้โดยรูปการนี้ ท่านประธานสภาก็เป็น
 จำเลยที่ ๑ เมื่อท่านประธานสภามีน้ำใจกว้างขวาง ยินยอมความกล้าที่จะต้องรับผิดชอบในฐานะ
 ท่านก็เป็นหัวหน้าของเรา แล้วเราก็เคารพท่านทั้งเข้าทั้งเป็นวันละหลายเวลานี้นะครับ ท่าน

ก็ยินดีที่จะรับว่า เขาจะจะเป็นจำเลยที่ ๑ คนพูดเป็นจำเลยที่ ๒ กระผมก็ได้เรียนแล้วว่า ถ้าเมื่อมีการตกลงกันอย่างนี้แล้ว ผมก็เห็นว่า เราควรที่จะรับหลักการไว้ แล้วเมื่อคราวที่แล้ว ผมก็ได้ลงคะแนนเสียงให้รับหลักการนะครับ โดยไม่ต้องเข้ากรรมาธิการก่อน คือเมื่อมี จำเลยที่ ๑ มีจำเลยที่ ๒ แล้ว ผมว่าท่านนายกรัฐมนตรีซึ่งน่าจะเป็นผู้สั่งกรรมาธิการ น่าจะเป็นจำเลยที่ ๓ หรือกรรมาธิการซึ่งจะเป็นจำเลยที่ ๔ นั้นมันก็ต้องจะเขาไป ศาล ท่านก็ต้องพิจารณาไม่ว่าโทษจำเลยที่ ๓ กับที่ ๔ ท่านก็ต้องจะไปเล่นเฉพาะคนที่ ๑ กับคนที่ ๒ นั้นนะครับ ก็น่าจะเป็นการเพียงพอแล้ว อย่างนี้ก็เรียกว่ามีผู้รับผิดชอบไปแล้ว ก็น่าจะเบาใจได้ ทางวุฒิสภาเองก็ไม่น่าจะต้องเป็นห่วงเลยครับ เราตั้งข้อสังเกตมากเกินไป คือเวลานี้ มันก็เกิดมีความรู้สึกกันว่าวุฒิสภาครบคอบจนเกินไป จนกลายเป็นแค่ล้านมี จนกลายเป็น ผู้ถ่วงความเจริญของประเทศชาติและไม่ดีจกความเจริญของโลก มันกลายเป็นอย่างนั้น โทษนะครับ ซึ่งผมได้เรียนแล้วว่าถ้าเรามีเจตนาที่จะเห็นให้มีการถ่ายเทคดี ก็ต้องช่วยกันออกกฎหมายให้มันมีการถ่ายเทคดี โดยพยายามแกะถ่ายสิ่งที่มีมันจะมีกฎหมายมาก ๆ นะครับ ซึ่งผมได้เรียนแล้วว่าอยู่ที่มาตรา ๓ ที่ว่าประธานสภาเป็นคนไปสั่งกรรมาธิการซึ่ง เป็นฝ่าย บริหาร อันนั้นมันออกจะบิดมาก ดังนั้นก็แก้ตรงนี้เสีย ส่วนมาตรา ๔ นั้นก็ยินดีครับโดยสาระ สำคัญ

เหตุผลประการถัดไปก็ได้แก่ ผมอยากจะได้เรียนว่าการถ่ายเทคดีนี้ เป็นการ ให้ความรู้ทางการ เมืองแก่ประชาชนอย่างแน่นอนอันไม่มีปัญหาครับ แล้วถ้าเราถ่ายเทคดี กันไปแล้วมันไม่เกิดความเขื่อนอาย ประชาชน เขาก็ไม่ฟัง แล้ววันหลังผู้ถ่ายเทคดีเอง ก็เกิดความละอายใจก็ไม่ขอถ่ายเทคดีไปเองนะครับ ไม่เป็นอะไรครับอันนี้ แต่ว่าเท่าที่จะเป็น นั้นน่าจะเป็นไปได้ว่าประชาชน เขาจะสนใจฟัง หรือดูทางโทรทัศน์ ในต่างประเทศนี้หลาย ๆ ประเทศเขาจะตั้งกับลงทุนนะครับ เพื่อจะเผยแพร่ความคิดเห็นต่อประชาชนให้กว้างกว้างขวาง นะครับ เมื่อมีกลายกระผมไปแะดูงานที่ประเทศเยอรมันนี่ ก็คำนวณดูแล้วนะครับ ค่าใช้จ่าย ที่รัฐบาลส่งเสริมการ เผยแพร่ความรู้ทางด้านการ เมืองนี้ ตกปีหนึ่งประมาณ ๑,๐๐๐ ล้านมาร์ค

LIRIT

คิดเป็นเงินไทยก็ ๑๕,๐๐๐ ล้านบาทนะครับ ไม่ใช่บาทสองบาท คือทำกันอย่างจริงจัง เพื่อให้ประเทศชาติเป็นประชาธิปไตย เพื่อจะได้หลบภาวะความเงินในเผด็จการนะครับ ท่านทั้งหลายก็คงทราบอยู่แล้ว แต่วิกฤตในไม่ช้าบทความทางวิชาการของผมในเรื่องนี้คงจะตามมาได้ เขียนเสร็จแล้วนะครับ ที่นี้ในเรื่องของการไม่ถ่ายทอเสียงนี่นะครับ ก็เป็นเหตุให้ประชาชนไม่ได้เข้าถึงข้อมูลที่แท้จริง หนังสือพิมพ์ก็นำไปรายงานอย่างขาด ๆ ว่าง ๆ อย่างการอภิปรายของผมเมื่อวันที่ ๕ กันยายนนั้น กระผมก็ได้บอกแล้วว่าอยากให้มีการถ่ายทอเสียง ประเด็นที่ ๑

๒. ผมก็ได้ลงคะแนนแล้วว่าได้รับหลักการ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีสื่อมวลชนนี้ครับ ก็หนังสือพิมพ์หลายฉบับก็ไปลงกันนะครับ อย่างฉบับนี้ก็ลงว่า นายอมร ภิรมย์ศักดิ์ อภิปรายไม่เห็นด้วย สักฉบับหนึ่งนะครับ ลงเสมือนหนึ่งกับว่าเป็นการนำคำพูดของผมทุกคำมาพิมพ์นะครับ แต่ที่จริงแกัดักต้อนออกมา แก่กัขึ้นคั้นเหมือนกับว่าเราพูดครบ แต่ที่จริงเราพูดไม่ได้ครบตามนี้ ยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่เรารู้แต่ก็ไม่ลงนะครับ เมื่อแถลงไปอย่างนี้แล้ว สื่อมวลชนลงไปอย่างนี้แล้วก็มีนักวิชาการที่ไม่มีจรรยาบรรณก็เอาเราไปวิจารณ์ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ นะครับว่า แหม นายอมรนี่อยากตั้งนะครับ ว่าไปรับลูกโคต ไปรับคำสั่งมาจากรัฐบาล ให้มาสนับสนุนที่จริงกระผมมาคัดค้านด้วยซ้ำไปนะครับ แต่เขาหาว่ากระผมมาสนับสนุนนี่ครับ อย่างนี้เพราะว่าเขาได้ข้อมูลไม่พร้อม ถ้าเขาได้ข้อมูลพร้อมทุกทางเราก็ไม่ว่า นี่พูดถึงในประเด็นที่กระผมได้เรียนตะกี้ว่านักวิชาการบางท่านที่ไม่มีจรรยา เพราะอะไรครับ ๑. ไม่รู้ข้อมูลที่แท้จริง ๒. ไปวิจารณ์กันคล้ายเขาเรื่องส่วนตัวมาตลอด และเรื่องส่วนตัวก็เรื่องไม่จริงด้วยนะครับ เอมมาคือ คือแทนที่จะวิจารณ์ความคิดเห็นว่ากฎหมายนี้ดีหรือไม่ดี ท่านผู้เสนอว่าอย่างนี้ไม่ถูก ท่านผู้เสนอว่าอย่างนี้ผิด โดยหลักการไม่เป็นอะไรครับ และก็โดยเฉพาะในการปกครองระบอบประชาธิปไตยนี้ เราเองก็เรียกว่าการปกครองแบบรัฐสภา ภาษาอังกฤษเขาเรียกว่าพาร์เลียเม้นทารี ซีสเต็ม (Parliamentary system) นะครับ ซึ่งแปลว่าระบบซึ่งเปิดให้มีการพูดนะครับ บังเอิญคำว่าพาร์เลียเม้นท์ (Parliament) กับคำว่ารัฐสภามันไม่ตรงกัน เราก็เกิดความรู้สึกว่ารัฐสภาเป็นสถาบันอันยิ่งใหญ่ อันศักดิ์สิทธิ์อะไร

ก็แล้วแต่ แต่ลืมไปว่ามีเอาไว้พูด มีเอาไว้พูด เพื่อแสดงความคิดเห็นว่าฝ่ายใดมีความคิดเห็นที่ถูกต้องก็จะได้เลือก ประเทศชาติก็จะได้เลือกทำในสิ่งนั้น และการที่เราจะได้เพียงอภิปรายให้ความคิดเห็นกันก็ย่อมมีการขัดแย้งกัน นะครับ หลักการของโลกละโดยทั่วไปก็เป็นที่ยู่งกันอยู่แล้วว่าคนที่เห็นด้วยกันทุกที่ ๆ นั่นคือคนสองผลเราไม่ต้องการให้มีระบบสองผลเกิดขึ้น ในระบอบประชาธิปไตย เราย่อมมีความคิดเห็นขัดแย้งกันบ้าง ต่างกันบ้าง แต่ก็ไม่โกรธกัน แล้วไม่เอาเป็น เรื่องไปต่อกันลับหลังเป็นการ ส่วนตัวนะครับ ไปหา เรื่องส่วนตัวมาต่อว่ากันถ้าแบบนี้นะครับระบอบประชาธิปไตยจะอยู่ได้หรือไม่ ก็อยู่ที่สิทธิอันมีที่ เราจะสามารถพูดกันได้ ด้วยเหตุผลหรือไม่นะครับ ดังนั้นกระผมเองอยากจะขอว่าวุฒิสภาเองก็ควรจะถ่ายทอดด้วยครับควรจะมีการถ่ายทอดเสียงด้วย เมื่อมีการถ่ายทอดแล้วเราก็จะได้พูดกันอย่างระมัดระวัง พูดกันอย่างมีความรับผิดชอบ แต่เป็นจำนวนที่ ๒ นะครับ จำนวนเป็นจำนวนที่ ๒

กระผมอยากจะขอเรียนสรุปว่าโดยเหตุนี้ครับ กระผมเห็นว่าเราควรจะทำทางให้มีกฎหมายเช่นนี้เกิดขึ้น โดยในขั้นนี้ก็ควรจะต้องรับหลักการเสียก่อน เราถึงจะได้ไปพูดต่อกันไปได้ในวันที่ ๒ และที่ ๓ แล้วมีเรื่องอะไรจะแก้ไขก็ไปเข้ากรรมาธิการร่วมแก้ไข - แล้วจะได้เรียนกับเพื่อนของเราทางสภาผู้แทนว่าจะแก้ไขตรงไหน ปรับปรุงตรงไหน เพื่อให้เป็นการเหมาะสมยิ่งขึ้นครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : อาจารย์อัครินทร์ ตะกั่วหรืออภิปรายคิดว่าวุฒิสภาเป็นแค่ด้านที่แก้ไขผิดเป็น หัวเก่า อะไรจะดีใหม่ เคียงจะปรากฏในรายงานการประชุม

นายอมร รัชกาลสัจย์ : ครับ อันนี้คือเขาพูดกันข้างนอกนะครับ ก็ไม่ขัดข้องครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ขอท่านประธานกรรมาธิการครับ

นายโกลด โกลสิน (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมก็ขอบคุณที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายไม่เห็นด้วยนะครับ กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่าการที่จะมาปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัตินี้ในชั้นกรรมาธิการวิสามัญให้พิจารณาแก่คณะรับหลักการ

นี้ไม่สามารถที่จะทำได้ กรรมการวิสามัญมีหน้าที่เพียงแต่จะพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติเท่าที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้สภาสมควรจะรับหลักการหรือไม่ คือเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๑ ส่วนในการจะแก้ไขปรับปรุงกฎหมายอย่างไรนั้นต้องเป็นเรื่องที่สภารับร่างพระราชบัญญัตินี้ในวาระที่ ๑ แล้ว แล้วไปสู่วาระที่ ๒ คือขั้นกรรมการจึงจะทำได้ เรื่องนี้ปรากฏอยู่ในเอกสารของกรรมการหน้า ๑๑ ครับ ได้ทราบเรียนที่แจ้งไว้ชัดเจนแล้ว

ประการที่ ๒ ตลอดรายงานทั้งฉบับของกรรมการวิสามัญได้ทราบเรียนเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า กรรมการมีความเห็นว่าควรจะให้มีการถ่ายถอดเสียงได้ แต่มันเป็นเรื่องเทคนิคในการชกกฎหมาย แล้วก็ยกแล้วย้ำอีกหลายครั้งว่า ถ้าเป็นการร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญแล้วก็ทำได้ แต่จะออกพระราชบัญญัติออกมาเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญเช่นนี้ทำไม่ได้ แต่ก็ยังไม่ได้ยื่นทောင်းที่ศาลค้านนี้ได้แสดงความคิดเห็นในเกี่ยวกับเรื่องรัฐธรรมนูญครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ

นายกระจ่าง พันธมนาวิน : ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ กระผม นายกระจ่าง พันธมนาวิน กระผมจะขอกราบเรียนเสนอความเห็นต่อท่านประธาน และที่ประชุมนี้ ๒ ประเด็นครับ ประเด็นแรกก็คือว่า กระผมเห็นด้วยกับท่านประธานกรรมการ ที่บอกว่า ในจิตใจของสมาชิกวุฒิสภานั้น กระผมเชื่อว่าทั้งหมดเห็นด้วยกับหลักการที่จะให้มีการถ่ายถอดการอภิปรายในรัฐสภา แต่ว่าข้อความในร่างพระราชบัญญัตินั้นขัดกับรัฐธรรมนูญ ตรงนี้กระผมคิดว่าเราไม่ควรจะอภิปรายโดยการให้หลักวิชาการหรืออะไรต่ออะไรต่าง ๆ กระผมคิดว่าเราควรจะยึดสาระสำคัญก็คือว่า แม้ว่าเราจะเคารพความคิดเห็นของสถาบันใดก็ตามแม้ว่าเราจะเห็นด้วยกับหลักการใด ๆ ก็ตาม เติตหนุนมากน้อยเพียงใดก็ตาม แต่เราจะต้องเคารพและยึดถือรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้เหนือกว่าสิ่งใดที่ขัดกับรัฐธรรมนูญในปัจจุบันนี้เรายอมรับไม่ได้ มิฉะนั้นแล้วเราจะเป็นผู้ที่ได้เสียค่าสัจยัญญานที่เราได้ให้ไว้เฉพาะพระพักตร์พระบรมสาทิสลักษณ์ขององค์พระประมุขแห่งชาติ ในวันที่เรา เข้าดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาว่าเราจะปฏิบัติตามและรักษาไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นี่เป็นข้อที่ ๑ ครับ กระผม

LIRT

คิดว่าอย่าได้เอาหลัก หลักวิชาการอะไรใส่อะไร อย่างโน้นอย่างนี้มาพูด, ขณะครับ นั่น
 เป็นเงื่อนไขที่ผู้มีการกระทำของสมาชิกวุฒิสภาทุกท่าน สำหรับท่านที่วิพากษ์วิจารณ์พวกเรานั้น
 กระทบมีความสงสารและสมเพชที่ว่าวิพากษ์วิจารณ์ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคำวิพากษ์วิจารณ์ของตัวนั้นเป็น
 คำวิพากษ์วิจารณ์ กระทบหมายถึงนอกลู่นอกทางครับ เป็นความเท็จ ความจริงทั้งหมดไม่ได้พูดและ
 กระทบใคร่ความเวียนวนท่านประธานว่า กระทบเห็นว่าวุฒิสภาไม่ควรรับหลักการ กระทบมีความ
 หักแค้นและเบื้อหนายที่จะเห็นว่าวุฒิสภานี้ถูกประณามอย่างไม่มีขรรคม กระทบจะไม่กล่าวใน
 รายละเอียดที่พาดพิง แต่อยากจะขอยกตัวอย่างให้ท่านเห็นว่า ถ้ามีอยู่ อารมณ์ของขบวนการหรือด้วย
 วัตถุประสงค์ที่ค่าสวยงามระดับเพชรพลอยขยับย้ายนอก แต่ว่าเครื่องตรวจสอบของเรานอกว่า มันมี
 ดินระเบิดอยู่ข้างในมันท่านยังจะรับหรือ ท่านยังจะเสี่ยงที่จะรับของขบวนการนั้นมาเพื่อจะแก้ดินระเบิด
 ที่มันจะระเบิดใส่หน้าท่านหรือ แล้ววุฒิสภาได้ตกอยู่ในฐานะนี้มาครั้งแล้วครั้งเล่า กระทบ
 เห็นว่าวุฒิสภาในฐานะที่ว่าเป็นสถาบันหนึ่งของวงการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยนี้ได้ถูกกระทำ
 ในลักษณะนี้มาครั้งแล้วก็ครั้งเล่า กระทบเห็นว่าถึงเวลาแล้วครับที่เราจะต้องแสดงให้เห็นประชาชน
 เห็นว่า การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้น ทุกฝ่าย ทุก
 หน่วย และทุกคนที่เกี่ยวข้องนั้นจะต้องแสดงความรับผิดชอบของตน ในระดับและขอบเขต
 ความรับผิดชอบของตนอย่างจริงจัง ไม่ใช่ใช้สิทธิ์เพื่อให้เกิดโทษหรือว่าทำอะไรต่าง ๆ นานา
 แล้วก็โยนความรับผิดชอบให้ผู้อื่น ขอบพระคุณครับท่านประธานครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ ท่านละครับ

นายอาษา เมฆสวรรค์ : ขอขอบคุณ ท่านประธานที่เคารพ กระทบ อาสา
 เมฆสวรรค์ เรื่องที่เรากำลังพูดกันนี้ครับ เมื่อวันที่ เสนอเข้ามาประชุมวุฒิสภาในวันแรกนั้นก็ยังมี
 มีคนหลายคนจะอภิปรายอีกหลายคนนะครับ แต่ก็ได้มีทาง เสนอญัตติ ซึ่งเป็นญัตติที่ค่าตั้ง คณะ
 กรรมการธิการ ไปพิจารณา เสียก่อนให้รอบคอบ แล้วนำมา เสนอให้พิจารณาอีกใ้รายกันอีกทีหนึ่งซึ่ง
 ผมก็เห็นด้วยในตอนนั้น ผมเองในวันนั้นก็ถือโอกาสจะได้อภิปรายครับ วันนี้ มีต่อทางท่าน
 ประธานกรรมการธิการและสมาชิกหลายคนได้อภิปรายแล้วก็อยากจะเสริมความรู้ ความคิดเห็น

โดยสุจริตใจของแฉงเอง เพราะเรื่งนี้เป็นเรื่งสำคัญมาก แล้วก็พุกกันมากครั้บในทาง
 ส่วนตัวหรือส่วนรวมที่เป็นข่าวทั่วไป แฉงเองก็ถูกถามหลายครั้บจากผู้ที่คุ้ยกัน บอกว่าของดี ๆ
 อย่างนี้ทำไมวุฒิสภาไม่ให้เขา ไม่ว่านเพราะว่าการกระจายเสียงหรือถ่ายทอดเสียงให้ประชาชน
 ได้ฟังนี้มันของดี มันส่งเสริมประชาธิปไตย ส่งเสริมการปกครอง กระจกก็บอกว่าถูกต้องดีมาก
 ของที่คืนนี้เราปรารถนาทุกคน แฉงล้าก็ยืนยันว่าวุฒิสมาชิกชอบให้มีการส่งเสริมและถ่ายทอดเสียง
 การประชุมนี้ได้อย่างแน่นอนครั้บ แต่ว่าของที่คืนนั้นเราก้ต้องสามารถทำได้โดยถูกต้องด้วยครั้บ
 เราเคยได้ยินคำพุกกันอยู่เสมอว่าของที่ถูกใจ แต่ไม่ถูกต้องนั้นเราก้ทำไม่ได้ หรือของที่ถูกใจ
 แต่ไม่ถูกใจบางครั้งเรายังต้องทำเลย เพราะฉะนั้นของนี้ถูกใจแต่จะพอใจก็ค้ต้องทำโดยถูกต้อง
 ปัญหาถูกต้องอยู่ตรงไหนก็ได้ค้บปรายกันหลายท่านว่า เราต้องถือหลักรัฐธรรมนูญการปกครอง-
 รัฐธรรมนูญของประเทศไทยในปัจจุบันซึ่ง เป็นกฎหมายสูงสุดแล้วอะไรจะขัดหรือแย้งก็ยอมไม่ได้
 ที่นี้กฎหมายฉบับนี้ก็ดีเหลือเกิน ก็ดีที่วัตถุประสงค์รั้บ แต่เราคูเนื่อหากกฎหมายที่ออกมาในหลัก-
 การที่จะทำนั้น ประการแรกที่เราเห็นขัดเลยนะครั้บ คือการขยายเอกสิทธิ์ออกไป เอกสิทธิ์
 ความคุ้มครองสภานี้หรือสมาชิกในสภานี้หรือฝ่ายรัฐบาล คนของรัฐบาลคือหน่วยงานของ
 รัฐบาลนั้น ค้ลไปกระจายเสียงออกไปนอกสภาให้คนฟังได้ทั่วประเทศก็ไม่ต้องรับผิดชอบอะไร
 ซึ่งในทางรัฐธรรมนูญนั้นเราจะเห็นชัดเจนว่า ถ้าการพุกอภิปรายแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม
 สภา คือพุกกันในสภาให้สภาฟังโดยมีผู้คนจำกัดนี้ เราก้มี เอกสิทธิ์คุ้มครอง พุกไปล่วงเกินใคร
 ละเมิดกฎหมาย ละเมิดบุคคลก็ไม่ต้องรับผิดชอบที่จ้ต้อง ไปถูกฟ้องร้องกัน อันนี้ก็มีข้อจำกัด
 รัฐธรรมนูญก็แสดงเจตนารมณ์ว่าพุกกันในที่สภาในที่ประชุมสภาที่คนฟังก็จำกัด แต่บัดนี้เรา
 อยากจะขยายไปให้ฟังกันทั้งประเทศ หรืออาจจะฟังที่ไหนก็ได้ใครมีวิทยุก็ฟังได้ทั้งสินนี้ เป็น
 การขยายขอบเขตออกไปนอกที่ประชุมสภาอย่างมากมายทีเดียว แต่ในขณะที่เดียวกันเราก้
 ต้องการขยายเอกสิทธิ์ตามไปด้วยครั้บ เอกสิทธิ์คุ้มครองว่าเราทำอย่างไรก็ไม่ผิดนะ บุคคลอื่น
 จะถูกละเมิด กฎหมายจะถูกละเมิดก็ไม่มีสิทธิจะมาฟ้องร้องว่ากล่าวพวกเรา รวมถึงหน่วยงาน
 ของรัฐบาลด้วย การขยายเอกสิทธิ์ออกไปอย่างนี้ ถ้าเราดูรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๔ ให้ชัดเจน

LIRT

และครับ รัฐธรรมนูญระมัดระวังมากกว่า เรื่องของราชการแผ่นดินหรือกันในที่ประชุมนี้ ไม่มีความผิดก็จำกัดบุคคลที่จะมาพูดกัน ผู้ที่รู้เห็นผู้ที่เกี่ยวข้องไว้จำกัด ก็จำกัดไว้เพียง ๓ ประเภท เท่านั้นเองคือสมาชิกรัฐสภา สมาชิกสภาไคสภาพหนึ่งผู้ทีกล่าว เกลาะใครจะฟ้องร้องไม่ได้ มีเอกสิทธิ์คุ้มครอง ผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมก็ได้รับเอกสิทธิ์นี้ด้วย แต่ตรงนี้ก็ยิ่งเขียนชัดลงไปว่าต้องเป็นผู้พิมพ์ผู้โฆษณารายงานความซื่อมั่งคั่งของสถานะครับ ถ้ามติไปพิมพ์ไม่ได้ก็พิมพ์ไม่ได้ เผยแพร่ไม่ได้ก็เผยแพร่ไม่ได้ ตามเกินซื่อมั่งคั่งก็ไม่มีเอกสิทธิ์ แล้วบุคคลประเภทที่ ๓ ก็คือว่าผู้ที่ประธานสภาอนุญาตให้กล่าวได้ ให้แสดงความคิดเห็นได้ก็ไม่ต้องรับผิดชอบนี้ก็เพื่อประโยชน์สูงสุดของแผ่นดินนะครับ แต่บังคับเราต้องการขยายให้คนที่ไม่ได้คุยในที่ประชุมหรือไม่เกี่ยวข้องไม่อยู่ใกล้ได้ฟังทั่วไปหมด แล้วต้องการ เอกสิทธิ์ตามไปอีก เอกสิทธิ์ที่รัฐธรรมนูญไม่ให้ คือหน่วยราชการกรมประชาสัมพันธ์ ราชกิจให้คุ้มครองด้วย การขยายเอกสิทธิ์ไปนอกอย่างนี้ครับก็เห็นชัดแล้วว่ามันแย้งครับ มันขัดกับรัฐธรรมนูญแน่ ๆ เลยครับ แล้วการขยายเอกสิทธิ์ไปอย่างนี้ถ้าเราไปดูมาตรา ๔๓ ซึ่งคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของประชาชน หรือบุคคลทั่วไปนี้ครับ มาตรา ๔๓ เขียนไว้ชัดเลยว่า สิทธิของบุคคลซึ่งจะฟ้องร้องหน่วยราชการที่เป็นนิติบุคคลเนื่องจากการกระทำของเจ้าหน้าที่งาน ย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญนี้ครับ รัฐธรรมนูญคุ้มครองสิทธินี้ ที่นี้ถ้าเราขยายกระจายเสียงไปทั่วหมด มีการละเมิดเขา มีการล่วงเกินเขา ทำให้เขาได้รับความเสียหาย เขาไม่มีทางจะฟ้องร้องได้ เพราะกฎหมายนี้ขอกไปตัดสิทธิเขาหมด คนได้รับความคุ้มครองกลับเป็นฝ่ายเรา ใครจะเสียหาย เขาก็ไม่ได้รับความคุ้มครอง อย่างนี้ก็ขัดรัฐธรรมนูญแน่นอนครับ เมื่อเป็นอย่างนี้ครับกฎหมายนี้ผมถึงบอกว่าดีในค่านวัตกรรมประสงค์ ดีมาก แต่ในด้านทางปฏิบัติมันเป็นไปได้ เพราะมันไม่ถูกต้องเราจะเอาประโยชน์ข้างเรา แต่ในขณะที่เดียวกันเราไม่คิดถึงประโยชน์ของบุคคลอื่น ซึ่งอาจจะถูกกระทบกระเทือนก็ยกมจะทำไม่ได้ เมื่อไม่ได้และไม่ถูกต้องอย่างนี้ครับ มันก็เป็นปัญหาที่น่าคิดว่าทำไมวุฒิสภา เขาถึงกลุ้มใจอีกัดไม่ยอมให้เรื่องนี้อย่างนี้ไปตั้งหลายสมัยมาแล้ว ที่นี้จะทำอย่างไรละครับกฎหมายมันถึงจะลอบไปเพราะมันดีละ มันดีคิดว่าถ้าจะให้กฎหมายนี้

ออกไปด้วยดี เรื่องสำคัญที่สุดคือเรื่องเอกสิทธิ์นี้ครับ เอกสิทธิ์ความคุ้มครองนี้ถ้าเราต้องการจะขยายออกไปให้คนฟังทั่วประเทศ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้อยู่ในที่ประชุม ใครเขาอยากจะรู้ ผมก็ว่าออกกฎหมายมาโดยไม่ต้องมีเอกสิทธิ์ ออกไปแถมให้มีการขยายถ่ายทอดวิทยุกระจายเสียงถ่ายทอดไปที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องให้ใครมีเอกสิทธิ์ทั้งสิ้น แต่ผู้ใดไปล่วงเกินผู้ใดหรือทำผิดกฎหมายเขาก็รับผิดชอบ เขาก็ถูกฟ้องร้องไป คนที่เขาได้รับความเสียหายจากการกระทำของการถ่ายทอดนี้ เขาก็มีสิทธิฟ้องศาล ศาลก็เป็นที่สุดยุติธรรมอยู่แล้ว เป็นที่ที่จะทำให้ความเป็นธรรมได้ทั้งหมดกฎหมายนี้ออกได้ครับ ธรรมดาว่าวุฒิสภาก็คงไม่มีอะไรที่จะไปได้แย้ง ถ้าไม่มีเรื่องเอกสิทธิ์ที่คุ้มครองฝ่ายเรา และไม่ตัดรอนสิทธิของบุคคลอื่น ๆ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญท่านพลเรือเอก จินดา ครับ

พลเรือเอก จินดา ไชยอุดม : ท่านประธานที่เคารพ ธรรมดา พลเรือเอก

จินดา ไชยอุดม ก่อนที่กระผมจะอภิปรายต่อไป กระผมขอลงญาตขอทูลพระคุณแสดงความคารวะต่อผู้ซึ่งกระผมคิดว่าสมควรจะได้รับ ความขอบคุณ คารวะ ๑ นะครับ กระผมขอขอบพระคุณท่านประธานที่ได้กรุณาให้กระผมได้มีโอกาสอภิปราย แต่ว่าครั้งก่อนนั้นท่านรองประธาน ซึ่งทำหน้าที่ประธานไม่ได้กรุณากระผม แต่กระผมก็เข้าใจว่าท่านเมตตากระผมครับ เมตตาหยากให้กระผมมีความสุข แต่ท่านคงจะลืมไปว่าคนที่มันอยากพูดนะครับไม่ได้พูดนั้น เห็นความทุกข์ครับ ครั้งนี้กระผมขอขอบพระคุณท่านประธานด้วยความจริงใจที่กรุณาให้กระผมได้มีโอกาสพ้นทุกข์ คารวะ ๒ กระผมขอขอบพระคุณคณะกรรมการวิสามัญด้วยความจริงใจ ด้วยความจริงใจอย่างทีกระผมไม่สามารถจะหาคำพูดใดมาพูดได้ ในประการแรก คือได้มีรายงานให้กระผม และเพื่อวุฒิสมาชิกทุกท่านได้ทราบข้อมูล ข้อเท็จจริง เหตุผลสมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่กระผมได้เห็นในการพิจารณาปัญหาในเรื่องถ่ายทอด หรือไม่ถ่ายทอด เพราะว่าถ้าปราศจากเอกสารอันสมบูรณ์นี้แล้ว กระผมคงจะไม่มีประเด็นที่กระผมจะนำมาอภิปรายในวันนี้ได้เหมือนอย่างทีกระผม จะอภิปรายต่อไป นอกจากนั้นจากคำชี้แจงของท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญที่ได้กรุณาบอกให้พวกเราได้ทราบว่า เราจะร่วมมือร่วมใจกันกระทำในสิ่งที่ดีทั้งๆ โดยที่คณะกรรมการวิสามัญ

เองก็เห็นว่าการถ่ายถอดนั้นเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อประเทศชาติ เรามาทหาหากัน เรา
 มาร่วมมือกัน ไม่ต้องกังวลว่าจะเป็นการถ่วงเวลา ถ้าเราทำด้วยเจตนาดีและไม่ต้องเกรงใจ
 กระผมขออนุญาตท่านประธานสภาผู้เสีย ๗ บัดนี้ว่า กระผมถ้ากล่าวว่าจะยังเอื้อไปอยู่ในแวดวง
 ยุทธจักรของการกฎหมายแล้วนั้น กระผมเป็นผู้ย่อย กระผมไม่ได้รับการศึกษาในด้านกฎหมาย
 มามากมาย กระผมได้รับการศึกษามาเท่าที่โรงเรียนนายเรือสอนให้ เท่าที่โรงเรียนอื่น ๆ
 ในระดับสูงขึ้นมาในกองทัพเรือสอนให้ เท่าที่กระผมมีประสบการณ์ในการใช้กฎหมายอยู่ข้างใน
 การปฏิบัติหน้าที่ราชการของกระผมในกองทัพเรือ กระผมระลึกตัวเองอยู่เสมอว่า กระผมเป็น
 เพียงผู้ย่อยในยุทธจักรกฎหมาย และเมื่อท่านประธานได้บอกว่าย่อว่าแรงใจเลย การที่
 กระผมเคยคิดว่ากระผมมีบ้างอาจ กระผมก็อาจจะบ้างอาจบ้าง ถ้าหากจะพลังผลาญประการใด
 กระผมก็คิดว่ากระผมจะได้รับการอภัย ความระที่ ๓ กระผมขอขอบคุณคณะกรรมการประสานงาน
 ที่ได้แจ้งแนวทางอันควรจะใช้ในการลงมติครั้งนี้ให้กระผมทราบ เพราะกระผมรับฟัง
 แนวทางในการลงมติมาเป็นองค์ประกอบในการพิจารณาลงมติของกระผมทุกครั้งไป ถึงแม้ว่า
 บางครั้งกระผมมิได้ประพฤติดำเนินการตามมติที่กรรมาธิการวิสามัญได้ชี้แจง กระผมก็ยังคงขอบคุณที่ได้ -
 กรุณาส่งมาให้กระผมทุกครั้ง ครับ กระผมเสร็จสิ้นการการวะ กระผมก็จะเข้าเนื้อหาสาระ
 ต่อไปนะครับ สำหรับเนื้อหาของกระผมนั้น กระผมจะขออภิปรายเป็น ๓ เรื่อง หรือ ๓
 ประเด็นด้วยกันนะครับ ในประเด็นแรกก็จะเป็นเรื่องถึงข้อสังเกตนะครับ ประเด็นที่ ๒
 ก็เกี่ยวกับข้อพิจารณา ประเด็นที่ ๓ ก็เป็นเรื่องสรุป สำหรับความมุ่งหมายของกระผมที่จะอภิปราย
 ตาม ๓ ประเด็นต่อไปนี้ ก็เพื่อที่จะได้ให้การพิจารณาของเราในการลงมติในวาระที่ ๑ นี้
 เป็นไปด้วยความสมบูรณ์ในทุกมิติในข้อมูลต่าง ๆ การอภิปรายต่อไปนี้กระผมจะมีตารางงาน
 ของคณะกรรมการวิสามัญเป็นหลัก สิ่งใดซึ่งเป็นเหตุผลซึ่งมืออยู่แล้วในรายงานของคณะ
 กรรมาธิการนั้น กระผมเข้าใจดีแล้ว กระผมยอมรับแล้วก็จะไม่อภิปราย แต่ถ้ามีเหตุผลใด
 หรือข้อเท็จจริงใด ซึ่งกระผมยังไม่เข้าใจกระจำง กระผมก็ขอความกรุณาผ่านท่านประธานขอ
 ประธานคณะกรรมการได้กรุณาชี้แจงให้กระผมกระจำงด้วย และถ้ามีเหตุผลข้อกฎหมายหรือ

ข้อเท็จจริงใด ซึ่งกระผมเห็นว่ายังขาดไปจากที่มีอยู่ในรายงานของคณะกรรมการการศึกษาวิสามัญแล้ว และกระผมไปพบเข้าก็อยากจะนำมาราบเรียนต่อท่านประธานให้ที่ประชุมนี้ได้รับไว้เพื่อประกอบการพิจารณาแต่ละเห็นสมควรต่อไป ครับ เรื่องข้อสังเกตนะครับ ข้อสังเกตเกี่ยวกับรายงานของคณะกรรมการการศึกษาวิสามัญนี้ กระผมขอทราบเรียนในข้อแรกว่า เหมือนอย่างทีกระผมได้กล่าวในคอนต้นนั้นว่าเป็นรายงานที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่ผมได้เห็นมานะครับ เป็นรายงานซึ่งยาวถึง กระผมก็ไม่ได้นับนะรู้สึกจะ ๑๑ หน้า หรืออย่างไรนี้ครับ แล้วก็ใช้เวลาเพียงรู้สึกจะ ๕ วันนะครับ ถ้าจะไปเปรียบกับรายงานของคณะกรรมการการปกครอง ซึ่งได้พิจารณาพระราชบัญญัติฉบับก่อนนะครับ ซึ่งมีเนื้อหาสาระทุกตัวอักษร เหมือนกันเลย จะเห็นได้ชัดเจนว่า รายงานฉบับก่อนนั้นสู้รายงานฉบับนี้ไม่ได้ กระผมมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะได้กราบเรียนว่า - กระผมเห็นว่ารายงานฉบับนี้ดีเหลือเกินครับ ในอันนั้นะครับกระผมก็อยากจะทราบเรียนว่า มีประเด็นอะไรหรือไม่ที่กระผมยังเห็นว่าน่าจะผ่านไปนะครับ คือในรายงานนี้ กระผมไม่เห็นเลยว่าได้นำเอาเหตุผลหรือความเห็นของสมาชิกผู้ทรงเกียรติบางท่าน ซึ่งได้กล่าวในที่ประชุมในการพิจารณาเมื่อครั้งแรกนั้นไปชี้แจงเลยนะครับ เฉพาะบางท่าน เห็นว่ามีผู้อภิปรายว่าวิธีการถ่ายทอดซึ่งว่าบันทึกนี้ก็จะทำได้อยู่แล้ว เพราะมีข้อบังคับการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรให้อ่านางไว้อยู่แล้ว ก็น่าจะกระทำได้ไปตามนั้น ไม่มีความจำเป็นใด ๆ เลยที่จะต้องมาออกกฎหมายฉบับนี้มีผู้อภิปรายอย่างนั้น ผมก็นึกว่าในรายงานนี้น่าจะมีการอธิบายเหตุและผลว่า - อธิบายไว้ว่าชัดเจนถึงจะทำได้มันนะครับ แต่ว่ามันไม่สะดวกนะครับ ที่สมาชิกอภิปรายว่าการที่จะถ่ายทอดนั้น ทำได้จริงแต่ไม่สะดวกต้องมีการขอ การขอบางครั้งก็ได้บางครั้งก็ไม่ได้ก็น่าจะหาข้อเท็จจริงให้เพื่อนสมาชิกได้ทราบว่า ความเห็นว่าการที่จะถ่ายทอดถึงแม้จะทำได้มันทำได้ลำบาก จึงควรที่จะได้มีการออกกฎหมายเสียมันจะได้สะดวกขึ้นนะครับ ก็มีได้มีอยู่ในนี้

อีกประเด็นหนึ่ง มีผู้อภิปรายว่าปัญหาเรื่องที่ว่าซีทีวีรัฐธรรมนูญนั้น เรายังไม่มีผู้ใดคัดค้านว่าเหตุผลว่าซีทีวีรัฐธรรมนูญนั้นเป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นข้อสันนิษฐาน คนหนึ่งบอกว่ น่าจะชัดใช้คำว่าน่าจะชัดนะครับ จึงเป็นข้อสันนิษฐาน อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่า ไม่น่าจะชัด

ก็เป็นข้อสันนิษฐานไม่ใช่ข้อเท็จจริง ทำไมไม่ปล่อยให้ปัญหาอันนี้ได้รับการตัดสิน โดยผู้ซึ่ง
 รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้แล้วว่ามีอำนาจในการที่จะสั่งไปว่าความเห็นที่ว่าน่าจะขัดหรือไม่น่าจะ
 ขัดนั้นมันจะไรกันแน่ที่เป็นสิ่งที่ถูกต้องเป็นข้อเท็จจริง ซึ่งจะให้ผ่านใบก็ต้องยอมให้ร่างพระราช
 บัญญัตินี้ผ่านไปถึง ๓ วาระ ผู้ใดไม่เห็นชอบก็มีสิทธิที่จะขอให้ตุลาการรัฐธรรมนูญนั้นตัดสินได้ -
 ข้อนี้ในรายงานก็มีได้มีปรากฏไว้ กระผมเองก็ไม่สามารถที่จะโยนหาข้อเท็จจริงใด ๆ มาชี้แจง
 ในประเด็นนี้ได้เช่นกัน ปัญหาที่มีอยู่แค่เพียงว่า ถ้าคณะกรรมการวิสามัญเห็นว่าไม่ควรรับร่าง
 หลักการนี้ก็ควรจะหาเหตุผลอธิบายว่า วิช้อย่างนั้นนะ คือให้ไปตัดสินด้วยคณะกรรมการ
 ตุลาการนั้นนะไม่ได้ตรงไหน จึงไม่ยอมรับ ครับ นี่คือการวินิจฉัยกระผมขอกราบเรียน ครับ มี
 ผู้ยกมือครับท่านประธานครับ กระผมไม่ทราบว่่า

ประธานวุฒิสภา : ไม่ได้หัวงครับ เชิญท่านครับ เขาเป็นว่าสรุปว่าท่านเห็น
 ชอบ ไม่เห็นชอบที่จะรับหลักการ

พลเรือเอก จินดา ไชยอุดม : ครับ ผมจะเข้าประเด็นต่อไปนะครับ
 นาน ๆ ได้พูดที่ครับ ท่านประธาน

ประธานวุฒิสภา : ครับ เอาครับ ปลดเบ้าสิ่งทุกซ์ครับ

พลเรือเอก จินดา ไชยอุดม : ขอบพระคุณครับ ครับ ผมก็คงจะเินกว่าไม่
 เข้าประเด็นนะครับ กระผมจะเข้าไปในข้อพิจารณาต่อไปนะครับ ข้อพิจารณาของกระผมนี้ก็มีอยู่ว่า
 พิจารณาว่าหลักการมีข้อบกพร่องอย่างไรหรือไม่ที่ เขาเสนอมา พิจารณาว่าข้อบกพร่อง
 ของมาตราต่าง ๆ นั้นมีหรือไม่ แล้วก็สรุป ผมจะสรุป ๑ หัวข้อและครับ ในหัวข้อแรกว่าหลักการ
 ดีหรือไม่ครับ กระผมได้พยายามดูในรายงานว่า ทางรายงานนั้นได้ชี้ให้กระผมได้เห็นว่ามี
 ข้อบกพร่องอยู่ตรงไหนบ้าง กระผมพดิทไปพพิมาพลิกแล้วพลาอีกจนกระดาอยู่ แล้วพพิอีก
 กระผมไม่เห็นะครับ กระผมพยายามอย่างละเอียด นับคำที่เกี่ยวข้องกับหลักการว่ามี เขียนอยู่
 ในรายงานนั้นก็คำ มีครับ ไม่ใช่ไม่มี ท่านไม่ได้จะตั้งเสียเลย ถ้าดูในข้อ ๕.๔ นะครับ
 ที่ว่าด้วยข้อพิจารณาครับ ซึ่งอยู่ในหน้า ๘ หน้า ๕ หรืออะไรนี้ะครับ ถ้าผมจำผิด

ผมขออภัยครับ ผมนับคุณว่าด้วยหลักการเหมือนกัน แต่น่ามาพูดในประเด็นที่ว่า การที่จะพิจารณา
 นั้นน่าจะตั้งคณะกรรมการวิสามัญเสียก่อน เอาหลักการมาพูดในนั้นมีอยู่ถ้าผมจำไม่ได้ ๑ คำ
 ไม่เกี่ยวเลยครับ ที่นี้ในข้อ ๕.๔ ก. ว่าด้วยเนื้กหานครับ กระผมคิดว่าไม่จำเป็นนะครับ
 ผิดพลาดไปบ้างอะไรผมเท่าที่จำได้ แต่ก็คงไม่ผิดข้อเท็จจริง ถ้าผิดในข้อรายละเอียดก็กระผม
 ขออภัยไม่อยากจะเสียเวลาจะเห็นว่าหลักการอยู่ ๓ คำที่กล่าวอยู่ในข้อ ๑ นั้น โดยเฉพาะ
 ในข้อ (๑) นั้น แต่หลักการที่นำมาถ่วงน้ำหนักไม่ใช่เป็นเรื่องที่ว่าหลักการไม่ดี เขามากล่าวว่า
 การที่รัฐยุติให้กรมประชาสัมพันธ์ไม่ต้องรับผิดนั้นเป็นเรื่องนอกหลักการ ถ้าการบัญญัติไว้นอก
 หลักการนั้นหมายความว่าหลักการ ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ ที่จริงแล้วบัญญัตินอกหลักการก็คือ บัญญัติไว้
 ไม่ถูก แต่หลักการนั้นน่าจะถูกต้องหรือไม่ถูกต้องก็ไม่ทราบ เว้นแต่เราจะพิจารณาว่าหลักการนั้นดีหรือ
 ไม่ดี เพราะฉะนั้นผมขอสารภาพท่านประธานว่า ผมไม่สามารถเลยที่จะหาข้อบกพร่องของหลัก
 การนั้นว่าให้ยกเลิกไว้ พ. ที่ไหน มีแต่บอกว่าคุณเฉพาะในข้อสรุปนะครับ ในข้อสรุปนั้น
 เห็นถ้าจะฟ้องขออนุญาตท่านประธานอ่านสักหน่อยนะครับ หน้า ๕ นะครับ หน้า ๕ ของรายงาน
 "คณะกรรมการจึงใคร่ขอเรียนชี้แจงว่า ในการพิจารณาว่าพระราชบัญญัตินี้คณะกรรมการ
 วิสามัญได้มีความเห็นขัดแย้งในข้อที่จะให้มีการถ่ายถอดเสียงการประชุมรัฐสภาแก่ประการใด
 เลย..." ข้อที่จะให้มีการถ่ายถอดเสียงการประชุมรัฐสภานี้คืออะไร ผมถามตัวเอง ผมไม่
 สามารถตอบอย่างอื่นได้ว่ามีใช้หลักการ ผมบอกว่าเป็นหลักการนะครับ เมื่อคณะกรรมการ
 วิสามัญได้มีความเห็นขัดแย้งในข้อที่จะให้มีการถ่ายถอดเสียงการประชุมรัฐสภาแก่ประการใด
 เลยแล้ว กระผมเชื่อว่าคณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาแล้วว่าหลักการถูกต้องเป็นของดีไม่
 มีอะไรขัดแย้งเลย นี่เป็นเรื่องข้อบกพร่องของหลักการตามที่กระผมหวังว่าจะได้มีอยู่ในรายงาน
 กระผมมิได้เห็นเลย กระผมเห็นแต่ว่าไม่มีข้อขัดแย้งนะครับ ที่นี้กระผมอยากจะกราบเรียน
 ต่อท่านประธานว่า หลักการนี้ในความเห็นของผม หรือกระผมไปพบข้อมูลข้อเท็จจริงว่าหลักการ
 นี้เป็นของดี มีไหม กระผมขออนุญาตกราบเรียนต่อท่านประธานว่ากระผมเห็นว่ามี เป็นหลักการ
 ที่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญนะครับ กระผมพูดเฉพาะหลักการนะครับ ไม่ใช่ข้อที่น่าจะขัดกับ

รัฐธรรมนูญในเรื่องของมาตราต่าง ๆ กระผมพูดว่าหลักการนะครับ หลักการยึดรัฐธรรมนูญ หรือเปล่า กระผมบอกที่ไม่ชัด หลักการนั้นนอกจากจะไม่ชัดแล้วยังเป็นไปตามรัฐธรรมนูญด้วย กระผมขอกราบเรียนท่านประชาชนว่าได้มีกล่าวไว้ครับในรัฐธรรมนูญหมวดที่ ๕ ว่าด้วยแนวนโยบายของรัฐ ผมขอลงนามท่านประธานท่านครับ อันนี้ถ้าพูดโดยไม่ได้อ่านเดี๋ยวอาจจะพลาด แล้วก็เห็นเรื่องของหลักสำคัญ หมวดที่ ๕ นะครับ ขอยกยครับ มาตรา ๕๖ นะครับ ได้บัญญัติไว้ว่า "บทบัญญัติในหมวดนี้มีไว้เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการตรากฎหมายและกำหนดนโยบาย – และไม่ก่อให้เกิดสิทธิในการฟ้องร้องรัฐ" มาตรานี้หมายความว่าอย่างไรครับ ผมตีความตาม บัญญัติกฎหมายจากเท่าที่ผมได้เรียนมาอย่างที่ผมกราบเรียนท่านประชาชนไปแล้ว ผมเห็นว่า มาตรานี้ได้บัญญัติไว้ว่า แนวทางในการที่จะบัญญัติที่จะตรากฎหมายนั้น ถ้าเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ ในหมวด ๕ นี้แล้ว เป็นแนวทางที่ถูกต้อง ได้ดำเนินไปแล้วก็ถูกต้อง ตามแนวทางตามที่ บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแล้วก็ไม่มีก่อให้เกิดสิทธิในการฟ้องร้องรัฐนะครับ ที่นี้ก็พูดไม่ว่า ในหมวด ๕ นี้มีมาตราอะไรใหม่ที่ถูกแนวทางเอาไว้เป็นในแต่ละมาตรา ในแต่ละเรื่องนั้น ก็จะพบว่า ในมาตรา ๖๓ นะครับได้บัญญัติไว้ว่า "รัฐพึงส่งเสริมประชาชนให้เข้าใจและเต็มใจ สละสิทธิในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ..." ครับ การตรากฎหมายซึ่ง เป็นไปเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนให้ เข้าใจและเต็มใจสละสิทธิในการปกครอง ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้น รัฐพึงกระทำครับ พึงนะครับ ถ้าไม่กระทำ ผมไม่สามารถจะพูดได้ว่าข้อต่อข้อนี้หรือไม่

ประธานวุฒิสภา : ท่านพลเรือเอก จินตารับ ๒๓ กว่านาทีครับ กรุณา
รวบรัดสักนิดนะครับ

พลเรือเอก จินตารับ ไชยอุดม : ครับ พักแล้วเดี๋ยวค่อยใหม่ได้หรือครับ

ประธานวุฒิสภา : ประเดี๋ยวถ้าต่อในนี้ไม่ได้ไปคุยกับผมสัก ๕ นาที ท่านกรุณา
สรุปเลยครับ ยังมีท่านสมาชิกท่านอื่นอีกนะครับ

LIRT

พลเรือเอก จินดา ไชยอุดม : ครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอบคุณครับ และยังให้
 พูดต่อไปนะครับ ครับ ถ้าข้อเท็จจริงอันนี้ว่าหลักการซึ่งเขียนในร่างพระราชบัญญัติที่กำลัง
 พิจารณานี้บอกว่า ให้มีการถ่ายทอคณะครับ แล้วก็รัฐธรรมนูญบอกว่าการถ่ายทอเพื่อส่งเสริม
 ประชาชนให้เข้าใจนี่เป็นเรื่องซึ่งฟังกระทำแล้วนะครับ ทำไมเราไม่กระทำ ผมยังหาเหตุผล
 อะไรไม่ได้ นี่ผมพูดในเรื่องหลักการประเด็นคือไป กระผมอยากจะพูดว่าที่อ้างกันว่ามีมาตรา
 ต่าง ๆ ขัดรัฐธรรมนูญนั้นเอามาเป็นข้อความเห็นว่าคุณไม่ควรรับหลักการนะครับ ผมไม่เห็นด้วย
 ครับ เพราะเหตุใด กระผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า จำเป็นจะต้องทำความเข้าใจนะครับ
 ความเข้าใจของผมเองผิดถูกแล้วแต่เพื่อนสมาชิกจะพิจารณาว่าในการประชุมนั้น ชักบังคับ
 การประชุมว่าด้วยวิธีการพิจารณาพระราชบัญญัตินั้นว่าไว้อย่างไรในครั้งนั้น เราก็จะพบว่า
 ในวาระที่ ๑ พิจารณารับหลักการ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ถ้าไม่รับหลักการคือไม่เห็นชอบทั้ง
 ร่าง แต่ถ้ารับหลักการ เห็นว่าหลักการดีแล้วก็พิจารณาในวาระที่ ๒ คือไปว่า มาตราต่าง ๆ
 นั้นขาดตกบกพร่องอย่างไร แล้วก็ไปรับหรือไม่รับในวาระที่ ๓ ทั้งหมดเลย อันนี้เป็นวิธีที่
 บัญญัติไว้ครับ ถ้าเราจะพิจารณาในวาระที่ ๑ เอารายละเอียดของมาตราต่าง ๆ มาพูด
 ด้วยไม่ขัดข้องครับเป็นไปได้นะครับ แต่เราจะเห็นว่าหลักสำคัญในการพิจารณาร่างพระราช -
 บัญญัตินั้นต้องพิจารณาว่าหลักการดีหรือไม่ดีเสียก่อน ถ้าหลักการไม่ดีแล้วหลักการคืออะไร หลัก
 การคือจะทำอะไร เหตุผลคืออะไร เหตุผลคือว่าจะทำเพื่ออะไร เพราะเหตุใดคณะครับ และ
 ที่นี้ด้วยวิธีอย่างไหนเป็นเรื่องที่บัญญัติไว้ในมาตราต่าง ๆ ถ้าเมื่อหลักการไม่ดีแล้วจะทำ
 อะไรมันไม่ดีเพื่ออะไรมันก็ไม่ดี เหตุผลอะไรมันก็ไม่ดีแล้วจะไปนั่งพิจารณาทำไมกับวิธีการว่าจะ
 ทำอย่างไร แต่ว่าถ้าพิจารณาว่าหลักการดีแล้วจะเชื่อว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นวิธีการไม่ดี
 ผมหมายความว่าหลักการไม่ดีด้วย ไม่รับเลย ไม่ถูกต้องกับข้อบังคับครับ นี่คือการเข้าใจ
 ของผม เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าการที่มีความเห็นโดยอ้างเอาว่ารายละเอียดในมาตราต่าง ๆ
 นั้น ขัดรัฐธรรมนูญนั้น มาอ้างว่าควรจะไม่รับหลักการนั้นไม่ถูกต้องกับข้อบังคับ แล้วจึง
 อ้างเหตุผลโดยเอาข้อสันนิษฐานว่าจะขัดรัฐธรรมนูญมาเป็นข้ออ้าง มีใช้ข้อเท็จจริง การ

อ้าง เช่นนั้นผมเห็นว่าไม่น่ารับฟัง สรุปครับ ท่านประธานชคณิตเดี่ยา กระทบต่ออนุญาตท่าน
ประธานกรรมาธิการขอความกระจ่างจากคณะกรรมการวิสามัญว่า หลักการของร่าง
พระราชบัญญัตินี้มีข้อบกพร่องอะไรบ้าง ถ้ามีกรุณาให้ผมทราบ ถ้าไม่มี ผมไม่ถาม เพราะ
ผมทราบแล้วจากในรายงานนั่นเอง ผมทราบตามรายงานนะครับ แต่ท่านบอกว่าง่างพระราช-
บัญญัตินี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ น่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นไม่ควรรับ กระทบต่อ
คณะกรรมการวิสามัญว่า ตามที่กระผมเห็นว่าไม่ถูกต้องกับข้อบังคับนั้นจริงหรือไม่จริง ใช้
หรือไม่ใช้ ถ้าไม่ใช้เพราะเหตุใด สรุปสุดท้าย ผมขอกราบเรียนขออนุญาตท่านประธานสุดท้าย
ไม่ถึง ๕ นาทีครับ ว่าการที่จะพิจารณาตัดสินในวาระนี้มันเราควรจะทำอย่างไรดี กระผม
เห็นว่าน่าจะนำเอาหลักของพุทธศาสนาซึ่งได้กล่าวไว้ในกาลามสูตรว่า อย่าได้ฟัง เชื่อมีอยู่ ๑๐
ประการ อย่าเชื่อฟังตามข่าวลือ อย่าเชื่อตามโงมตามนี้ จนกระทั่งแม้ข้อสุดท้ายว่า อย่าฟัง
เชื่อว่าสมณะนั้นเป็นครูของเรา กระผมคิดว่าเพื่อนสมาชิกทุกท่านต้องเชื่อความคิดเห็นของตัวเอง
ไม่ได้ เชื่อตามผม ไม่ได้เชื่อตามคณะกรรมการวิสามัญ และ ไม่ได้เชื่อตามคณะกรรมการ
ประธานงาน เชื่อว่าเราได้คิดแล้ว ได้รู้แล้ว ได้พิจารณาโดยถ่องแท้แล้วว่าการนี้ถ้าเราลงมติ
อย่างนี้จะเป็นคุณเป็นประโยชน์ต่อประชาชนชาวไทยเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ เป็นไปตามการที่
เราได้บัญญัติตนไว้ในที่ประชุมนี้ ต่อหน้าพระบรมฉายาลักษณ์แล้ว ทำเอือครับ ถ้าเห็นว่ามี
ควรรับหลักการ จริง ๆ ทำครับ ถ้าเห็นว่าควรรับหลักการต้องทำว่ารับหลักการครับ อย่า
เชื่อใครครับ ชอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ชอบคุณครับ เดี่ยวขอเชิญคณะนี้ใครยกมือยกอันครับ

ข้างหลังคุณหญิงนันทกา ครับ

คุณหญิงนันทกา สุปรภวาทะนันท์ : ท่านประธานที่เคารพคะ ดิฉันคิดว่ายัง
เหลือปัญหาที่เราจะมาพิจารณากันให้รอบคอบ ๒ ประการ ขาดการฟังคำอภิปรายของท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายนะคะ

LIRT

ประการที่ ๑ ก็คือว่า เราจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปก่อน แล้ว
ก็ไปแก้ไขในชั้นแปรญัตติจะได้หรือไม่

ประการที่ ๒ ก็คือว่า การที่จะวินิจฉัยว่าร่างกฎหมายฉบับนี้ น่าจะขัดหรือไม่ขัด
รัฐธรรมนูญนั้นนะ เราควรจะปล่อยให้ เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจ ก็คือตุลาการรัฐธรรมนูญ
หรือผู้ใด หรือศาล หรืออะไรก็ตาม จะได้หรือไม่ โดยปล่อยให้ผ่านร่างกฎหมายนี้ไปแล้ว เมื่อ
เกิดมีปัญหาขึ้นก็ให้มีการตีความกันโดยผู้มีอำนาจ คิดฉันอยากจะทำกราบเรียนว่า ในประการแรก
คือว่า การที่ว่าจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไปก่อน แล้วก็ไปแก้ไขในชั้นแปรญัตติ
เพื่อไม่ให้มันขัดรัฐธรรมนูญนั้นนะ ความเห็นของฉันเห็นว่าน่าจะกระทำไม่ได้ เพราะว่าหลักการ
ของร่างพระราชบัญญัตินั้นก็คือว่าให้มีการถ่ายถอดการประชุมสภาทางวิทยุและโทรทัศน์ ที่จริง
นั้นนะลำพังการถ่ายถอดการประชุมนั้นก็อย่างที่คณะกรรมการวิสามัญท่านได้รายงานเอาไว้
แล้วว่าน คยกกระทำกันมา แต่ที่นั่นอย่าลืมว่าถ้ามันเกิดการเสียหายขึ้น ผู้สั่งให้มีการถ่ายถอดก็ยังคง
ต้องรับผิดชอบอยู่ การออกกฎหมายนี้มานั้นก็คงจะ เจตนาที่จะคุ้มครองทั้งผู้ส่งทั้งผู้ปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่ง
ถ้าเผื่อว่าออกกฎหมายมาอย่างนี้แล้วก็มีท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องหลายท่านก็ได้กล่าวแล้วว่า มัน
เป็นการขยายขอบเขตของ เอกสิทธิ์ของบุคคลที่มีอยู่ ๓ พวก ตามมาตรา ๑๑๔ ของรัฐธรรมนูญ
ออกไปนะคะ ซึ่งก็ไม่น่าจะกระทำได้ด้วยกราบเรียนว่า เป็นพระราชาบัญญัติ เว้นเสียแต่ว่าจะไปแก้ไข
รัฐธรรมนูญ ถ้าจะพูดอย่างง่าย ๆ อย่างภาษาชาวบ้านก็คือว่าเมื่อหลักการของร่างพระราช -
บัญญัติฉบับนี้น่าจะขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแล้วนี้ วุฒิสภาจะไปแก้ด้วยเนื้อในของร่างกฎหมายฉบับ
นี้ในชั้นแปรญัตติได้อย่างไร

ที่นี้ประการที่ ๒ ก็คือว่าจริงอยู่ค่ะ อัยการที่ว่า จะขัดหรือไม่ขัดรัฐธรรมนูญนั้นนะ
เราไม่ได้มีอำนาจตีความ คิดฉันหมายถึงสถานที่นั้นนะคะ สมมุติว่าเราจะปล่อยให้ร่างกฎหมายนี้ออก
ไปก่อนนะคะ และก็ให้ผู้มีอำนาจเขาไปตีความกันทีหลัง ทีนี้อัยการที่ไปตีความทีหลังนั้นนะ ถ้า
เขาคิดความว่ามันขัดรัฐธรรมนูญขึ้นมา วุฒิสภาเรานี้จะเสียหายหรือไม่ จะเสียหายมาก
แค่ไหนนะคะ ถึงแม้ว่าสภาเราไม่มีอำนาจที่จะตีความ แต่ว่าสภาเราก็มีสิทธิ์ที่จะวินิจฉัย ตาม

ความถูกต้องตามเหตุผลความผลว่ามันน่าจะจัดหรือไม่จัดกับรัฐธรรมนูญได้ ดังนั้นนี่ก็คือหน้าที่ของ วุฒิสภา เราที่จะต้องกระทำหน้าที่นี้ ไม่ใช่เรา คิดว่าปล่อยให้ผ่านไปก่อนถ้าปล่อยให้ผ่านไปก่อน อย่างนั้นฉันคิดว่าวุฒิสภาก็ไม่มีประโยชน์อะไรนะค่ะ เราจะมีวุฒิสภาไว้ทำไม ดังนั้นยกจะ ทบทวนถึงรายงานของท่านกรรมาธิการวิสามัญ ซึ่งฉันก็รู้สึกชอบพระคุณท่านอย่างมากที่ท่านได้ ให้รายละเอียดอย่างดี คืออย่างน้อยฉันขอพบท่านมิตหนึ่งว่าตัวฉันเองก็ เห็นด้วยกับคณะ - กรรมาธิการ ว่าด้วยการถ่ายทอดความเสี่ยงการประชุมนั้นนะ เราไม่ได้มีความขัดแย้ง ไม่ได้มี ความเห็นว่ามันดีไม่เหมาะ ไม่สมอย่างไรเลย ตรงกันข้าม เรา เห็นว่าจะเป็นผลดี แต่ที่นี้ใน เวลาเดียวกันมันก็เห็นหน้าที่ของวุฒิสภาที่จะต้องกลับกรองในด้านเทคนิคของการ เขียนกฎหมาย ไม่ให้มันมีการออกกฎหมายที่เห็นว่าน่าจะแย้งหรือว่าจะติดต่อกับรัฐธรรมนูญเอามาใช้กับประชาชน ฉันจึงเห็นว่าประการหลังนี้มีความสำคัญมาก ซึ่งวุฒิสภาจะต้องกระทำหน้าที่ขึ้นนี้ด้วยความรอบ- คอบ สุดท้ายฉันก็ขอกราบเรียนว่าในความเห็นแล้วฉันเห็นว่าไม่ควรรับหลักการ ขอพระคุณ

ประธานวุฒิสภา : ครั้น ขอเชิญท่านข้างหลังก่อนครับ ที่ยกมือก่อนนะครับ

นายกระมล ทองธรรมชาติ : กระผม นายกระมล ทองธรรมชาติ สมาชิก วุฒิสภา ด้วยความเคารพในความคิดเห็นของท่านประธานคณะกรรมาธิการและกรรมาธิการทุก ท่าน รวมทั้งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้อภิปรายไปแล้วทุกท่าน ณ ขอกราบเรียนยืนยันความคิด เห็นของผม ๓ ประการด้วยกันนะครับ จากที่ได้เคยอภิปรายไว้แล้ว ว่าในทหระณะของ ผมแล้วร่างกฎหมายซึ่งผ่านผู้แทนราษฎรมาให้เขียนด้วยหลักการที่กว้างมากนะครับ มีคำว่า "ให้มี กฎหมายว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมนิติสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์" แต่ฉัน นะครับ ผมต้องการให้มีกฎหมาย ส่วนว่าจะมีกฎหมายอย่างไร ตรงนี้ก็ เป็นรายละเอียดที่สมาชิก หลายท่านว่า ได้กล่าวว่าจะอาจจะมีผลในทางที่ติดกับรัฐธรรมนูญ เราก็ไม่ทำให้มันไม่ขัดได้ นะครับ ถ้าเราห่วงใยอย่างนั้นสมาชิกบางท่านก็อภิปรายมาแล้วว่า เราสามารถจะแก้ไขราย - ละเอียดได้ เพราะหลักการ เขา เพียงแต่ว่าต้องการให้มีกฎหมายเท่านั้นนะครับ เพื่อให้ดูแล เรื่องการถ่ายทอดนี้ให้มัน เป็นระเบียบว่าเมื่อไรควรถ่ายทอดอย่างไร ถ้าหากคล้อย่างไรถึงจะ

เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย ถึงจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนและศรี -
 ฉะนั้นผมจึงเห็นว่าหลักการนั้นเขียนไว้กว้างมาก จึงไม่น่าจะมีปัญหาอะไรในการรับหลักการ -
 เพราะฉะนั้นเมื่อผมอ่านรายงานของท่านคณะกรรมการฯ ซึ่งเขียนไว้ดีมากและครบใน
 รายละเอียด แล้วก็ให้เอกสารไว้มากมาย ทำให้เป็นหลักฐานที่จะให้อ้างอิงได้ต่อไปในภายภาค
 หน้า ทั้งในทางการเมืองและในทางวิชาการ ท่านคณะกรรมการฯ เองก็ได้สรุปว่า ไม่มีความ
 เห็นขัดแย้งใด ๆ เลย ในการที่จะให้มีการถ่ายทอดเสียงการประชุมรัฐสภาทางวิทยุหรือโทรทัศน์
 แต่ว่าในตอนสุดท้ายท่านมาบอกกว่า ไม่อาจจะเห็นด้วยให้สถานีรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ ผมจึงไม่อาจที่จะเห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของท่านกรรมการฯ ได้ แม้ว่าจะเคารพใน
 เหตุผล ในรายละเอียดต่าง ๆ ที่แสดงมาหลายอย่างว่าอาจจะไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ซึ่งผม
 ก็ยังคิดว่า เราน่าจะแก้ไขได้ให้ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ แล้วก็ไปตกลงกับสภาผู้แทนราษฎร เขาว่า นี่
 คือจุดยืนของสมาชิกวุฒิสภา จำเป็นจะต้องแก้แบบนี้ ไม่เช่นนั้นแล้วจะก่อความเสียหาย จะทำ
 ให้เราต้องปฏิบัติมติที่ปรึกษาของเราที่จะต้องรักษาไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญ เราก็จะได้ไปบอกเขาว่า
 ต้องเขียนแบบนี้ ขณะนี้จุดยืนของวุฒิสภายังไม่มีนะครับว่า เราจะให้มีการกฎหมายถ่ายทอดการประชุม
 วุฒิสภาอย่างไรในรายละเอียด เพราะว่าในคราวที่แล้วเมื่อวุฒิสภาย้ายยังไปนั้น เราก็ไม่ได้
 บอกเขาเลยว่าเราต้องการกฎหมายแบบไหน ไม่ได้แก้ไขอะไรเลย ก็ย้ายยังไม่ นี่ผมจึงอยากจะ
 กราบเรียนนะครับ ในประเด็นแรกกว่า ในทรศนะของผมแล้วไม่เห็นว่าการที่เราจะรับวันนี้
 จะรับไม่ได้ คือเราน่าจะรับหลักการได้ เพราะหลักการนั้นก็เขียนไว้กว้างแล้ว ยังไม่เห็นว่าการ
 หลักการนี้ขัดกับรัฐธรรมนูญตรงไหนครับ

ในประเด็นที่ ๒ ที่ผมอยากจะขอชี้แจงที่ได้กล่าวไว้เมื่อกี้ก็คือว่า ถ้าเรารับหลักการ
 ไปแล้วนี้ครับ วุฒิสภาของเราก็มีโอกาสจะได้ช่วยกันศึกษาหาข้อเท็จจริง หาเหตุผล หาแนวทาง
 ต่าง ๆ เทคนิควิธีการต่าง ๆ ที่จะปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้ให้เป็นกฎหมายที่สามารถควบคุมการ
 ถ่ายทอดเสียงการประชุมของรัฐสภาทางวิทยุและโทรทัศน์ได้อย่างถูกต้อง โดยประชุมหาหรือ
 กับทางฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งท่านประธานคณะกรรมการฯ ก็กล่าวไว้แล้วครับว่า อยากจะ

กระทำเช่นนั้น อาจจะกระทำการปรึกษาหารือกัน เพื่อจะได้มีกฎหมายที่ตีมีประโยชน์ออกมา
ก็เห็นว่ามีทางนี้ทางเดียวครับ ท่านประธานที่เคารพ คือว่าเราจะตั้งมีร่างของวุฒิสภา โดย
การที่เราจะแก้ไขต่าง ๆ ในรายละเอียดนี้ จนกระทั่งเราเห็นว่ามันไม่ขัดแล้ว เราก็เสนอไป
ให้สภาผู้แทนราษฎร เขารับทราบ แล้วจากนั้นเราจึงจะสามารถมาตั้งกรรมาธิการร่วมกัน เพื่อ
ปรึกษาหารือ ทำให้ความคิดเห็นของทั้ง ๒ ฝ่ายตกลงร่วมกันได้ แล้วก็เห็นความเห็นที่จะเป็น
ประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชน เราก็จะแก้ไขไม่ต้องมาวิตกกังวลกันว่า กฎหมายนี้
ขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ เมื่อเราได้ชี้แจงแสดงเหตุผลไปแล้วอย่างละเอียดลออจนครบ

ในประเด็นที่ ๓ ที่ผมอยากจะกราบเรียนก็คือว่า ถ้าสมมุติว่าสภาผู้แทนราษฎร
ไม่เห็นด้วยกับร่างของวุฒิสภาที่เราจะแก้ไขกันในรายละเอียดต่าง ๆ นี้ เขาอาจจะยืนยัน
เขาร่างเดิมของเขา ครับ เมื่อไปถึงจุดนี้วุฒิสภาเขาก็จะโต้พูดได้ว่าเราได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุด
แล้ว ในการปกป้องรักษารัฐธรรมนูญที่เราคิดว่าเราจะต้องรักษา และหากว่าในตอนนั้นสภาผู้แทน
ราษฎรยืนยันมาที่จะเอาร่างเดิมของเขาให้ได้ เราก็มีโอกาสที่จะให้ตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย
ได้สักครั้ง เพราะรัฐธรรมนูญก็เปิดโอกาสไว้แล้วนะครับ ท่านประธานที่เคารพว่า ก่อนที่
ร่างกฎหมายจะนำขึ้นทูลเกล้าฯ นั้น สมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิก
ทั้ง ๒ สภาด้วยกัน ๑ ใน ๕ เท่านั้นละครับ ยื่นคำขอไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งท่าน
ประธานเองก็เป็นประธานอยู่ ก็คงจะได้รับเรื่องไปวินิจฉัย เพราะฉะนั้นกฎหมายก็จะไม่มีวันได้
ขัดกับรัฐธรรมนูญแน่ครับ กฎหมายเก่า ๆ ที่ยังแก้ไขได้ออกไปแล้วขัดกับรัฐธรรมนูญ ทำให้เป็น
ที่เสียหายว่ารัฐสภาไม่คุ้มครองรัฐธรรมนูญให้ดี อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น บังเอิญรัฐธรรมนูญในสมัย
นั้นไม่ได้เขียนมาคร่าวๆไว้ว่า ให้มีกระบวนการที่กระทำได้ ว่าในกรณีที่มีการสงสัยกันว่า
อาจจะขัดกันก็คนที่จะมีการนำขึ้นทูลเกล้าฯ นั้นให้สมาชิกวุฒิสภาที่เป็นฝ่ายข้างน้อย หรือ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เป็นฝ่ายข้างน้อย ที่ไม่เห็นด้วยกับร่างกฎหมายนั้นด้วยเหตุผลที่ว่า มัน
ยังขัดกับรัฐธรรมนูญ นำขึ้นขอความวินิจฉัยจากคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเสียก่อน เพราะฉะนั้น
ผมจึงกราบเรียนว่าโอกาสที่วุฒิสภาจะพ่ายแพ้ที่อย่างเต็มที่ในการพิทักษ์รักษารัฐธรรมนูญมันตาม

หน้าที่ของเรา ที่ได้ถวายสัตย์ปฏิญาณไว้คือหน้าพระบรมสาทิสลักษณ์นั้น เราจะได้ทำได้อีกหลาย
ขั้นตอนครับ จึงอยากจะขอทราบเรียนต่อท่านประธานคณะกรรมการครับ ว่าขอได้โปรด
ยอมให้วุฒิสภารับหลักการ ไปก่อนครับ แล้วขอให้ท่านประธาน ซึ่งท่านมีความรู้เชี่ยวชาญในด้าน
กฎหมาย ท่านประธานกรรมการและครับ ด้านกฎหมายอย่างลึกซึ้งนี้ครับ ได้ช่วยแก้ไขร่าง
กฎหมายนี้ให้ไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ แล้วก็เสนอไม่ให้สภาผู้แทนราษฎร เขาคงกรรมการร่วมกัน
กับวุฒิสภาเพื่อพิจารณา ครับ ผมขอทราบเรียนความเห็นเห็นแล้วละครับท่านประธานที่เคารพ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณพิภพครับ

นายพิภพ อะสีติรัตน์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม พิบ พิบ อะสีติรัตน์
กราบเรียนท่านประธานว่า กระผมคงจะพูดกับท่านประธานเพียงสั้น ๆ ไม่ยาวแน่นอนครับ
เพราะเวลาช่วงเลยมาพอสมควรกับการประชุมของวุฒิสมาชิก กราบเรียนว่าคงด้วยความ
เคารพอย่างสุดซึ้งต่อท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญ ตามที่มีเสียงกล่าวกันว่าวุฒิสมาชิก
ถ่วงร่างของสภาผู้แทนราษฎร โดยเฉพาะอย่างยิ่งร่างนี้ ร่างเกี่ยวกับการถ่ายโอนนั้น กระผม
ขอเรียนยืนยันว่าไม่เป็นความจริง เพราะว่าเราจะเห็นว่าท่านได้พิจารณากันเพียงประมาณสัปดาห์
เดียว แล้วก็ส่งเข้ามา ย่างเข้าสัปดาห์ที่ ๒ ก็นำมาพิจารณาในสภานี้แล้ว เพราะฉะนั้น
กราบเรียนนะครับว่า วุฒิสมาชิก วุฒิสภา ไม่ได้ไปถ่วงร่างอันนี้ของสภาผู้แทนราษฎร แต่ว่า
ท่านประธานที่เคารพ ความเห็นของวุฒิสมาชิกนั้น กระผมเห็นว่าน่าจะมีการแตกต่างกันก็หลาย ๆ
ท่านตามที่ท่านประธานได้ฟังไปแล้ว ก็เป็นความเห็นแตกต่างกัน บางท่านก็พูดอย่างที่ว่าตรงกับ
จิตใจที่กระผมจะพูดในวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอย่างท่านอาจารย์กระมล ทองธรรมชาติ
เหตุผลเรามีอันเดียวกันเลย โดยไม่เคยได้พูดจาปราศรัยหรือปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อน
ขอทราบเรียนว่ากระผมได้อ่านรายงานการประชุมของคณะกรรมการแล้วส่วนมากท่านเห็นด้วย
จุดปัญหาสำคัญของท่าน เพียงจุดเดียว คือท่านเกรงว่าจะขัดกับรัฐธรรมนูญ ท่านประธานที่เคารพ
ท่านมีความเห็นว่าท่านอยากจะคอกกฎหมายฉบับนี้ด้วย แต่ท่านไม่มีอำนาจที่จะไปแก้ไขตัวร่าง -
พระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยเหตุที่ว่าท่านเป็นกรรมการที่วินิจฉัยกับหลักการเท่านั้น ท่าน

ประชาชนที่เคารพ เมื่อเห็นเช่นนี้เราก็ยังไม่รู้ว่ากฎหมายฉบับนี้จะขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้เราทำไมไม่รับหลักการซะครั้น แล้วท่านบอกท่านอยากจะรับ ก็รับไปสิครับ วันนี้วุฒิสมาชิกรับหลักการไป แล้วก็ไปแก้ไขตามที่ท่านมีความประสงค์อยากจะทำแก้ไข แต่ว่าอำนาจนั้นไม่เปิดช่องให้ท่านแก้ไข ในขณะที่ท่านเป็นกรรมาธิการได้ ถ้าท่านวุฒิสมาชิกรับหลักการไปในวันนี้ และให้ท่านไปพิจารณาแก้ไข กระผมคิดว่าน่าจะแก้ไขได้นะครับ และก็ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวยุบายไปเมื่อสักครู่ที่ว่า วุฒิสมาชิกเราคงจะทำหน้าที่เป็นตุลาการรัฐธรรมนูญไม่ได้ ถ้ามันมีการขัดต่อกฎหมายกันจริง ๆ แก้ไขกันแล้วยังขัดต่อกฎหมายจริง ๆ ก่อนจะนำทูลเกล้า ฯ เราก็ส่งตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาตีความ แต่กระผมคิดว่าในวาระที่ ๒ นั้นน่าจะมีการแก้ไขเพื่อไม่ให้มีการขัดต่อรัฐธรรมนูญได้ กระผมจึงเรียนยืนยันว่า กระผมเองนั้นขอกราบเรียนว่าขอรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และก็ให้กรรมาธิการไปพิจารณาแก้ไขเพื่อไม่ให้ขัดต่อรัฐธรรมนูญตามที่ท่านมีความวิตกกังวลครับ ขอขอบคุณครับ

ประชาชนวุฒิสภา : ขอเชิญข้างหลังครับ ท่านละครับ

พลตำรวจตรี เทียนชัย วีรกุล : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ

กระผม พลตำรวจตรี เทียนชัย วีรกุล สมาชิกวุฒิสภา ขอขอบพระคุณท่านประธานเป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้โอกาสกระผมได้แสดงความคิดเห็น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้รับความสนใจจากประชาชนและสื่อมวลชนเป็นอย่างมาก และได้ติดตามดูแลหาทราบของวุฒิสภามาโดยตลอด ความจริงก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะเหตุที่ได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เข้าสู่การพิจารณาของสภามาแล้วถึง ๒ ครั้งในระยะเวลา ๑๙ ปีที่ผ่านมา และก็ยังไม่ถึง ๒ ครั้ง ๒ ครั้งนั้นตกไปเพราะการยุบสภา แต่ ๕ ครั้งนั้นตกไปเพราะสภาไม่รับหลักการ ท่านประธานที่เคารพ ในการประชุมวุฒิสภาเมื่อวันที่ ๙ กันยายนที่ผ่านมา กระผมเข้าร่วมโดยไม่มีข้อคัดงใจที่แน่นอนว่าจะออกความเห็นอย่างไร จึงหวังที่จะได้ความคิดเห็นจากท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในสภานี้มาเห็นเครื่องตัดสินใจ แต่เป็นที่น่าเสียดายเป็นอันสูงยิ่งที่การประชุมในวันนั้นหลังจากที่ท่านผู้มีเกียรติได้กล่าวยุบายไปแล้วเพียง ๔ หรือ ๕ ท่าน ก็มีการรวมวาระขอมิทราบ

โดยมีผู้เสนอยุติการอภิปรายด้วยการขอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ กระผมเองก็พยายามยกมือเพื่อขอให้มีการอภิปรายแสดงความคิดเห็นต่อไป แต่ท่านรองประธานที่ทำหน้าที่เป็นประธานในวันนั้น ท่านไม่เห็น หลังการประชุมแล้วกระผมได้พบกับท่านผู้เสนอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ กระผมก็เรียนตามท่าน ท่านก็บอกว่าจะไม่ทำอย่างนั้นได้อย่างไร เพราะก่อนเข้าห้องประชุมนี้ท่านรองประธานที่ทำหน้าที่เป็นประธาน คือที่ปลั่งของกระผมมันได้ตกลงกับท่านว่าเมื่อชี้ท่านแล้ว ก็ให้ท่านเสนอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ เพื่อให้ยุติการประชุม

ประธานวุฒิสภา : ผ่านไปแล้วนะครับ เชิญเข้าเรื่องเลยครับ

พลตำรวจตรี เทียนชัย วีรกุล : กระผมขอกราบเรียนถึงเพราะมันเกี่ยวโยงกันครับ ท่านประธานที่เคารพ และมีความสำคัญ กระผมขออนุญาตที่จะพูดถึงเรื่องนี้กระผมไม่ได้มีความโกรธแค้นอะไรท่านเลย แล้วกระผมก็เชื่อว่าเป็นความจริง เพราะที่ปลั่งเคยพูดกับกระผมว่า ถ้าท่านเป็นประธานเมื่อไรท่านจะไม่ให้อภิปรายกันมากมาย เพราะท่านขอสั้น ท่านไม่ชอบยาว แต่กระผมก็ไม่คิดว่า ท่านจะขอสั้นจริงถึงขนาดนี้ ท่านประธานที่เคารพ กระผมมีความเห็นว่าการประชุมระหว่างสภาผู้แทนราษฎร กับการประชุมวุฒิสภานั้นมีความแตกต่างกัน - เพราะการประชุมสภาผู้แทนราษฎรมันมีพรรคฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาล มีการชิงความได้เปรียบเสียเปรียบกัน สามารถที่จะมีการล้มล้างรัฐบาลกันได้ หากประธานสภาผู้แทนราษฎรจะชี้ให้ผู้หนึ่งผู้ใดขึ้นมาพูดและรู้กันไว้ก่อน ผู้นั้นก็ขอปิดอภิปราย อย่างนี้ไม่มีท่านผู้หนึ่งผู้ใดจะไปตำหนิต่างประธานสภาผู้แทนราษฎร เพราะเป็นเรื่องของการชิงไหวชิงพริบในทางการเมือง แต่สำหรับสภานั้น เป็นสภาแห่งปัญญา สมาชิกทุกท่านได้รับการแต่งตั้งโดยพระบรมราชโองการ เพื่อให้มาทำหน้าที่ร่วมกันแล้วแต่แก้ไขในสิ่งผิดๆ จะแก้ไขนั้นก็ต้องอาศัยปัญญา ปัญญาจะเกิดขึ้นได้ก็จากการแสดงความคิดเห็นของที่ประชุมถ้าสักักกันการแสดงความคิดเห็นก็เท่ากับสักักกันก่อนเกิดแห่งปัญญา ท่านประธานที่เคารพ ถ้าหากว่าจะให้ใช้งานกันโดยไม่ต้องใช้ปัญญาก็ขอให้บอกกันมาตามตรง กระผมก็เป็นคนไม่ยาก และการประชุมในวันนั้นกระผมขอกราบเรียนว่าเป็นการประชุมที่งามในเบื้องต้น เพราะท่านสมาชิกมาประชุมโดยพร้อมเพรียงกัน แต่เบื้องกลางไม่งาม ท่านรองประธานไม่มั่นในระเบียบ และไม่ใช่มั่นในที่ประชุม

ประธานวุฒิสภา : ครับ ผมว่าเอาเข้าเรื่องดีกว่าครับท่านครับ ท่านนั่งอยู่ข้าง ๆ ผม

พลตำรวจตรี เทียนชัย วีรกุล : เข้าเรื่องแล้วครับ ดึกประโยคเดียวครับ เถียงปลายก็ไม่งาม เพราะท่านสมาชิกออกมาแล้วเดินไปด้วยความสงสัย ว่านี่มันอะไรกันนี่ แม้กระทั่งการแต่งตั้งท่านพลเอก เทียนชัย สิริสัมพันธ์ เป็นวิปของวุฒิสภานี้ก็มีผู้สงสัย เพราะท่านเป็นผู้แทนราษฎร กระผมเองก็มีข้อสงสัยว่าเหมือนกับตั้งท่านโพธิ์เกษมนี้เองคือ

ประธานวุฒิสภา : คราวนี้ต้องขอสะครับท่านครับ พอลงความกรุณาเข้าเรื่องได้แล้วครับ

พลตำรวจตรี เทียนชัย วีรกุล : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อยุติการประชุมในวันนั้นตามที่กระผมกราบเรียนแล้ว กระผมก็ได้ส่งรายงานการประชุมของท่านกรมการวิสามัญ กระผมแบ่งได้ข้อออกเป็น ๓ ตอนด้วยกัน ตอนแรกก็คือท่านคณะกรรมการวิสามัญเห็นด้วยในการที่ไม่มีข้อขัดแย้งในการที่จะให้มีการถ่ายทอดวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ทุกครั้งที่มีการประชุมสภาและขั้นตอนที่ ๒ ก็คือ ท่านเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขัดกับรัฐธรรมนูญ ขั้นตอนที่ ๓ ก็คือ ท่านเห็นว่าสภานี้ควรจะไม่มีมติ ไม่เห็นชอบ ไม่รับหลักการ เพราะถ้ารับหลักการแล้วกฎหมายฉบับนี้ออกไปใช้ซึ่งขัดกับรัฐธรรมนูญ จะทำให้เสียดักส์ศรีแห่งสภานี้ ท่านประธานที่เคารพ กระผมเองมีความเห็นทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับท่านประธานที่ฝ่ายกรมการวิสามัญข้อที่ผมเห็นด้วยนั้น ในข้อแรกก็คือ ท่านไม่มีความขัดแย้งในการที่จะให้มีการถ่ายทอดวิทยุและโทรทัศน์ทุกครั้งที่มีการประชุม อันนี้กระผมเห็นว่าเป็นเรื่องดี เพราะเหตุที่ว่าทำให้ประชาชนมีโอกาสได้รับทราบเรื่องราวของการประชุมเป็นการเผยแพร่ประชาธิปไตย แต่กระผมเองมีความเห็นเป็นกลัน ซึ่งกระผมคิดว่าน่าจะทำให้เกิดความเสียหาย ซึ่งความคิดเห็นของกระผมนั้นเป็นความคิดเห็นว่า จะมีผลกระทบต่อกองความมั่นคงหรือไม่ ในประการแรกนี้ก็คือกระผมเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เหมือนกับ เปิดให้มีการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลได้ตลอดระยะเวลาสมัย-

LIRT

ของการประชุมสภาโดยไม่ต้องยื่นญัตติขอเปิดอภิปรายที่กระดุมพุดอย่างนั้นก็เพราะเหตุว่า เมื่อให้มีการถ่ายทอดวิทยุและโทรทัศน์ทุกครั้งที่มีการประชุมสภาแล้ว ห้องประชุมแห่งนี้ก็จะ เป็นห้องที่ส่งกระจายเสียงและส่งโทรทัศน์ออกไปทั่วประเทศ ประชาชนนับล้านหลังคาเรือนที่จะได้รับฟัง ถ้าหากว่าฝ่ายตรงข้ามรัฐบาลที่มีคารมคมคายจะฉวยโอกาสพูดโจมตีรัฐบาลทุกครั้งที่มีการโจมตี เพราะเหตุว่าการบริหารราชการแผ่นดินนั้นย่อมมีข้อบกพร่องกันบ้าง เมื่อตีแล้ว สักวัน กระแสมติว่ารัฐบาลไม่ฟังก็ทรุดยอมกันได้ นี่คือความเห็นของกระผมในประการแรก

และประการที่ ๒ นั้น กระผมขอกราบเรียนว่าในสภาแห่งนี้คือวุฒิสภา หรือ สภาผู้แทนราษฎร จะมีหรือไม่ กระผมไม่ได้บอกว่ามี ถ้าหากว่ามี บุคคลที่ไม่ใส่ใจไม่รักใน ประชาธิปไตยโดยแท้ มันใจไปสู่ลัทธิอื่น การที่มีการถ่ายทอดวิทยุกระจายเสียงทุกครั้งที่มีการพูด จะสอดแทรกที่นำความเห็นของตนเองไปได้หรือไม่ โดยที่เราไม่รู้โดยวิธีการอันแยบคายเหมือน กับให้ภาษาไทยวันละคำ เช่นนั้น เป็นต้น

และประการที่ ๓ เกี่ยวกับความมั่นคงทางทหาร ถ้าหากว่าเราเกิดมีกรณีอย่าง สឹกร่วมเกล้าขึ้นมา และอภิปรายในสภาถ่ายทอดออกไปจะเป็นผลร้ายทางด้านความมั่นคงทางทหาร หรือไม่ ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอไปชั้นตอนที่ ๒ ที่คณะกรรมาธิการ วิสามัญว่าชัดคือ - รัฐธรรมนูญนั้น กระผมมีความเห็นว่าเมื่อเราเห็นว่าชัด แต่ทางสภาผู้แทนฯ เขาคงจะเห็นว่า ไม่ชัด เพราะเขาก็เป็นผู้มีความรู้ ในเรื่องของกฎหมายนั้น ท่านประธานสภาซึ่งเป็นนักกฎหมาย ชั้นยอดย่อมทราบว่าจะตีความมองกันไปได้หลายแง่หลายมุม ฉะนั้นเราถึงมีถึง ๓ ศาล ท่าน ประธานที่เคารพ เมื่อมองกันคนละแง่คนละมุม เช่นนี้ กระผมเชื่อว่าทางสภาผู้แทนราษฎร เขา เห็น ว่าไม่ชัดคือกฎหมายรัฐธรรมนูญ ข้อสนับสนุนของกระผมก็คิดจากรายงานการประชุมของคณะ - กรรมาธิการ วิสามัญที่บอกว่าในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ประธานใหม่ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร เมื่อเดือนสิงหาคม วันที่กระผมอาจจะเลื่อนไป แต่ พ.ศ. ๒๕๓๑ เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้น สภาผู้แทนราษฎร ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ผ่าน ๓ วาระรวด และในรายงานนั้นได้บอกว่าสมาชิกของสภาผู้แทนฯ ส่วนใหญ่ก็เป็นสมาชิกสภา ที่

คำร้องตำแหน่งอยู่ในวันที่วุฒิสภานี้ไม่รับหลักการ เพราะขัดต่อรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๓ เดือนอะไร
 กระผมก็จำไม่ได้แล้ว พ.ศ. ๒๕๓๐ ตามรายละเอียดของรายงานการประชุม ก็แสดงว่า
 สมาชิกสภาผู้แทนทั้งหลายที่ท่านไม่หิวยกขึ้นมาคัดค้านนั้น ท่านเห็นตรงกันข้ามกับสภานี้ ท่าน
 เห็นว่าไม่ขัดแย้ง เมื่อทั้ง ๒ สภานี้มีความเห็นตรงกันข้าม ใครจะเป็นผู้ชี้ขาด คำตอบนี้มี
 ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ตอบแล้ว คือตุลาการรัฐธรรมนูญ ท่านประธานที่เคารพ กระผมเอง
 จึงมีความเห็นว่า สภานี้ควรจะรับหลักการเสียก่อน เพราะเหตุที่เราไม่สามารถที่จะชี้ขาดได้
 เป็นแต่เพียงความเห็นที่ขัด ถ้าเรารับหลักการแล้วส่งไปแก้ไข จะแก้ไขอย่างไร แก้ไขใน
 เรื่องที่ว่าประธานสภาไปสั่งอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ เป็นการใช้อำนาจทางนิติบัญญัติก้าวก่ายฝ่าย
 บริหาร หรือจะแก้ไขในด้านที่ว่าอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์จะต้องพ้นผิด หรือจะต้องรับผิดชอบ
 ถ้าศาลตีความว่าประธานรัฐสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือประธานวุฒิสภา ไม่ใช่
 ผู้บังคับบัญชาโดยตรงของอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือจะต้องแก้ไขในแง่ที่ว่าบุคคลที่ ๓ ที่ได้รับ
 ความเสียหายนั้น จะได้รับการคุ้มครองอย่างไรบ้าง หรือจะแก้ไขในแง่ที่ว่ากฎหมายนี้ยากแก่การ
 ปฏิบัติ เพราะท่านประธานสภาซึ่งทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม จะห้ามมิให้สมาชิกอภิปราย
 ล้วงลับในสิ่งที่ไม่สมควรในทันทีนั้น กระผมคิดว่ายากแก่การปฏิบัติ เนื่องจากกรณีที่วินิจฉัยว่า
 บางสิ่งบางอย่างนั้น ว่าถูกหรือไม่ถูกก็ยังคงอาศัยศาลเป็นผู้วินิจฉัย เมื่อพูดไปแล้ว ถ้ามันผิด
 ความผิดมันก็เกิดขึ้นแล้ว ยากแก่การปฏิบัติ เราจะแก้กับอย่างไร สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้กระผม
 คิดว่าถ้าสามารถที่จะแก้กันได้มันก็จะ เป็นรูปเป็นร่างของกฎหมายขึ้นมา แต่ถ้าแก้กันไม่ได้มันก็จะ
 จะออกไปในรูปใดรูปหนึ่ง ซึ่งกระผมคิดว่าถ้าเราแก้แล้วในขั้นสุดท้ายยังเห็นว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ
 ก็ยังสามารถที่จะส่งให้ตุลาการรัฐธรรมนูญตีความได้ความที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งข้างหลัง
 กระผมนี้ กระผมลืมชื่อไปแล้ว ท่านได้กรุณาให้ความรู้ไว้ว่ายังยกย่องกันได้ เพราะฉะนั้น
 ข้อกริ่งเกรงของท่านคณะกรรมการสิทธิการ ที่ว่าจะทำให้เสียชื่อเสียงของสภานี้ นั้น กระผมว่า
 ข้อนี้ น่าจะหมดไป และข้อที่บางท่านกังวลว่าเมื่อคราวที่แล้วเราไม่รับ กระผมว่าเรามารับ เรา
 จะครบศักดิ์ศรีหรือ อันนี้กระผมคิดว่าไม่ใช่ เพราะเรื่องของความถูกต้อง ความผิดต่าง ๆ เหล่านี้

มันเป็นเรื่องของโลก มันเป็นเรื่องของกาลิโก ไม่ใช่ของกาลิโก กระผมมีความเห็นอย่างนี้ ถ้า
ความเห็นของกระผมจะกระทบกระเทือนท่านผู้ใดแล้ว กระผมขอกราบอภัยและพร้อมที่จะรับคำ
แนะนำสั่งสอน ขอขอบคุณครับท่านประธาน

ประธานวุฒิสภา : คุณชวลิตครับ

นายชวลิต รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชวลิต รุ่งแสง กระผม
ขอกราบเรียนว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมได้ติดตามมาตลอดตั้งแต่เมื่อเข้ามาในสมัยที่แล้ว
และกระผมก็พยายามที่จะผลักดันร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ออกไป แต่ท่านประธานที่เคารพ
เมื่อไป ๆ กระผมก็ทราบเรียนว่าในหลักการนั้นมันเป็นเรื่องที่ดีมากแต่ความถูกต้องนั้นมันอีกเรื่อง
หนึ่ง หลายคนได้เคยพูดกันว่าให้มีการแก้ไข ซึ่งกระผมก็ได้เคยแก้ไขโดยการแปรญัตติเข้าไปขอ
ประธานอำนวยการที่เคารพ มาตรา ๓ ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือ
ประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี แจ้งต่อรัฐบาลให้ถ่ายทอดประชุมร่วมกันของรัฐบาล ของ
รัฐสภา การประชุมวุฒิสภาหรือการประชุมสภาผู้แทนราษฎรทางวิทยุกระจายเสียง สำหรับ
การประชุมครั้งใด ให้กรมประชาสัมพันธ์เป็นผู้ดำเนินการ และหากการถ่ายทอดการประชุม -
ดังกล่าวมีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมายให้หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ผู้สั่งการหรือ
กรมประชาสัมพันธ์พ้นจากความรับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและทางอาญาท่านประธานที่เคารพหลาย
คนก็ได้พูดจาเกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้ซึ่งอยู่ในรายงานนั้น แต่ผลสุดท้ายท่านประธานที่เคารพ
เราถึงได้บอกว่ามันมีอะไรเกิดขึ้น มันไปคิดลุ่มๆตมคนเดียวครับท่านประธานที่เคารพ คิด
กฎหมายรัฐธรรมนูญ เรื่องการขยายเอกสิทธิ์ซึ่งคุ้มครองแต่สมาชิกรัฐสภาหรือ ๒ - ๓ คนที่อยู่
ในนั้น เมื่อกระผมได้เข้าไปแปรญัตติ ท่านกรรมาธิการท่านผู้อาวุโสทั้งหลายก็บอกว่า คุณชวลิต
ของคุณนั้นก็ดีเหมือนกัน ก็เหมือนหลักการแล้ว เป็นเรื่องถูกต้องด้วยเป็นเรื่องถูกต้องตามหลักการ
ที่เขาเสนอมา แต่มันไปขัดตรงความถูกต้อง เพราะฉะนั้นกระผมถึงได้ใคร่ครองและคิดไปคิดมา
มันก็จริงอย่างที่ท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้านั้นได้กล่าว กระผมถึงต้อง
ถอยกลับมาและกระผมก็ถอนคำแปรญัตตินี้คือไม่ยอมพูดจាកัน ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอ

กราบเรียนมติขอยืนยันยกตัวอย่างอีกอย่างหนึ่ง ขณะนี้วุฒิสภา เราว่าคงพิจารณากฎหมายฉบับนี้
 กฎหมายนั้นเราจะให้ออกไปอย่างไรครับ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ ขอยกตัวอย่าง มีกฎหมายฉบับหนึ่ง
 เรื่องสุสานศพบนสถานที่ได้มีการแก้ด้วยคำ ๓ - ๑ ตัว ในกฎหมายฉบับนี้ แต่มันสับสนกันและ
 มีเพื่อนสมาชิกข้าง ๆ ธรรมดาเมื่อใกล้ปลายเพื่อจะให้อ่านไปเร็ว ๆ ว่าประเพณีเขาพูดกันอย่างไรนี้แต่
 ท่านประธานได้แย้งบอกว่าการออกกฎหมายนั้นไปบังคับใช้ทั่ว ๆ ไป ต้องออกเพื่อความถูกต้อง
 มีให้ออกเพื่อความถูกต้องหรือเพื่อขนบประเพณี อันนี้กระผมถึงจะยึดหลักอันนี้ไว้ กระผมถึง
 กราบเรียนว่า ขณะนี้มันกำลังเกิดขึ้นอยู่ตรงว่ามันเป็น เรื่องของการไปขยายเอกสิทธิ์ ซึ่ง
 อาจจะไปขัดกันตรงรัฐธรรมนูญซึ่งที่กราบเรียนไป เพราะฉะนั้นกระผมถึงยังตั้งข้อสังเกตว่าเมื่อ
 มันเป็นอย่างนั้น เราก็จะไม่จะต้องเสียเลยกับกฎหมายทั้งหลาย ๆ คนคิดว่าที่จากสภาผู้แทน
 ขึ้นมาสู่วุฒิสภา กระผมมีความเห็นว่าส่วนตัวกระผมจะไม่รับหลักการ แต่การที่ไม่รับหลักการของ
 กระผมนี้จะเป็นการดีและจะเป็นการรวดเร็วกับสภาผู้แทนราษฎรซึ่งมีความต้องการอีกด้วย ท่าน
 ประธานที่เคารพ กระผมอยากจะกราบเรียน ถ้าเมื่อวันรับหลักการเสียในวันนี้ มีการแปรญัตติ
 มีการแก้ไขโน้นละครับ อย่างเก่งที่สุดเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ เพราะว่าถ้าจะแปรญัตติ
 กว่าแก้ไขเราปิดสมัยประชุมแล้ว เปิดอีกครั้งหนึ่งวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ แต่ถ้าเราไม่รับ
 หลักการ ท่านประธานที่เคารพ กฎหมายนี้ไม่ตกฉบับนี้ ยังไม่ตก มันเพียงแต่ตกจากวุฒิสภา
 แต่ทางสภาผู้แทนราษฎร เขาอาจจะยืนยันขึ้นมาอีกได้ภายใน ๑๕๐ วัน เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้
 มีใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเงิน แต่ถ้าเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเงินครับ เขายืนยัน
 ขึ้นมาในสมัยนี้ได้ทันทีเพราะฉะนั้นเราลองตั้งใจกันครับ เพื่อสำหรับเป็นที่ประพฤติกฎีปฏิบัติของเรา
 ในวันนี้ ถ้าเราไม่รับวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ สภาผู้แทนราษฎร เขายืนยันขึ้นมาได้จนถึง
 เร็วกว่า แต่ถ้าเรารับเรามีการแปรญัตติ มีการแก้ไขแล้วก็ต้องไปตั้งกรรมาธิการร่วม ใน
 เดือนมิถุนายน ๒๕๓๒ ก็ยังไม่ถึงข้อยุติเพราะฉะนั้นกระผมถึงอยากกราบเรียนเป็นข้อสังเกตและ
 เป็นข้อวินิจฉัยของท่านสมาชิกที่อยู่ในที่นี้ว่าเราจะเอาอย่างไรที่จะตัดสนใจกัน ถ้าหากให้
 กฎหมายนี้ออกมาเร็ว กระผมว่ากระผมไม่รับหลักการครับ ขอขอบคุณ

ประธานวุฒิสภา : คุณคาคมครับ

นายอาคม มกรานนท์ : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผม อาคม มกรานนท์ วุฒิสมาชิก ก่อนอื่นผมต้องขอขอบพระคุณท่านประธานที่เมตตาใจเป็นนัก - ประชาธิปไตยที่แท้จริง ที่กรุณาเปิดโอกาสให้สมาชิกวุฒิสภาได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง ในวันนี้ ฝึกกันเมื่อวันศุกร์ก่อน ซึ่งอาจจะมีการรวบรวมไปยังนะครับ แต่ท่านก็ไม่ถือกัน ก่อนอื่น ผมเองมีความเคารพในความคิดเห็นของท่านคณะกรรมการวิสามัญที่ได้กรุณาใช้เวลา เตียนข้อความแล้วก็พิมพ์มาให้ เป็นเล่ม ๆ อย่างนั้นะครับ แล้วก็ด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานากระผม มีความเห็นอยู่อย่างหนึ่งว่า ความเห็นของท่านคณะกรรมการวิสามัญนั้น มันมีอะไรที่มัน ชัดแย้งกันอยู่หลายอย่างนะครับ ผมจะไม่พูดถึงในแง่ของกฎหมาย แต่ถ้ายากจะเรียกว่า ถ้อยคำ หนึ่งที่ท่านบอกว่าคุณวุฒิสภาไม่ควรเสี่ยง พอมาถึงอีกทางหนึ่ง ท่านบอกว่าได้พิจารณาโดยรอบคอบ แล้วเห็นว่าน่าจะเป็นกฎหมายที่ชัดรัฐธรรมนูพอมาคอนสรุปท่านคณะกรรมการท่านก็บอกว่าไม่ได้มีความเห็นชัดเจนในข้อที่ให้มีการถ่ายถอดเสียงก็เลยไม่รู้ว่าคุณคณะกรรมการวิสามัญชุดนี้ท่าน จะเอาอย่างไรกันแน่ ในหนังสือของท่านที่เขียนมามันก็แย้งกันไปพิศกันมาอยู่อย่างนี้ ก่อนอื่นครับ ท่านประธานครับ กระผมอยากจะขอทราบ เรียงคือที่มาและที่ไปของกฎหมายฉบับนี้ ที่จริงถ้าเมื่อ เราจะมคงกันแล้วเป็นความประสงค์ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งได้รับการเลือกตั้งมาจาก - ประชาชนโดยตรง และเมื่อเสนอเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรแล้ว เป็นกฎหมายที่ฝ่ายค้าน ผมขอ อภัยที่ต้องเอ่ยนาม คือคุณสุวิทย์ คุณกิตติ ส.ส. จังหวัดขอนแก่น เป็นผู้เสนอเข้ามา โดย หลักที่เห็นโดยทั่วไป ถ้าเมื่อเป็นฝ่ายค้าน เสนอกฎหมายเข้ามาสู่สภาแล้ว เราก็มักจะเห็นว่า รัฐบาลนี้มักจะต้อง เสนอกฎหมายขึ้นมาประจบเอาไว้ เสร็จแล้วก็ยึดกฎหมายของรัฐบาลเป็นหลัก เพื่อพิจารณา แต่พอมาถึงกฎหมายเกี่ยวกับการถ่ายถอดเสียงนี้ฝ่ายค้านเสนอเข้ามาโคต ๆ รัฐบาลซึ่งมี พลตรี ชวนิชย์ ชูณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งมาจากการเลือกตั้งหลังจากที่ใคร ค่อใครรคคชยนายกรัฐมนตรีซึ่งมาจากการเลือกตั้งมาเป็นเวลา ๑๒ ปี ท่านก็ได้เข้ามาเป็น นายกา ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง ท่านก็เปิดใจกว้างเป็นการแสดงถึงความ เป็นประชาธิปไตยของ

รัฐบาลและของนายกรัฐมนตรี เสร็จแล้วสภาล่างก็ลงมติเป็นเอกฉันท์ ๓ วาระรวด ทั้งฝ่าย
 รัฐบาลและฝ่ายค้าน เมื่อเสนอขึ้นมาอย่างนี้แล้วเราจะเห็นได้ว่า สิ่งที่จะกระทำความผิดทางวินัย
 ได้มีความเกร็งเกรงหรือมีความกลัวกันนั้นแม้ครั้นว่า มักจะซัดหรือไม่ซัดรัฐธรรมนูญนั้น ก็มีท่าน
 ผู้มีเกียรติหลายท่านได้กล่าวไปแล้วว่า ผู้ที่จะวินิจฉัยได้ว่า กฎหมายฉบับนี้จะซัดกับรัฐธรรมนูญหรือ
 ไม่นั้น ก็อยู่อำนาจของคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญจะเป็นผู้วินิจฉัย ไม่ใช่คณะกรรมการ
 ชุดนี้ สิ่งที่ผมอยากจะขอทราบเรียนเพราะว่า เวลาที่เรารู้สึกสภาประชุมกันได้นานผิดปกติ ทุกที
 เวลาโทรทัศน์เข้ามาถ่ายภาพผมที่นั่ง ผมมักจะถ่ายนาฬิกาเสียก่อน คือ ๕ โมงครึ่ง และถ่าย
 อีกทีก็ ๕ โมง ๔๕ เเขยผมเป็นคนอ่านข่าวโทรทัศน์ผมเห็นอยู่บ่อย ๆ แล้ววันนี้โทรทัศน์ถ่ายไป
 เกะครับ ๕ โมง ๑๕ แล้วยังไม่เลิกการประชุมและครั้น ผมคิดว่ากฎหมายฉบับนี้เมื่อผ่านมาแล้ว
 มาถึงสภาของเราแล้ว กรรมการเองก็ยอมรับแล้วว่า กรรมการไม่มีอำนาจที่จะไปบอกได้
 ว่า จะแปรญัตติในวาระที่ ๒ ที่ ๓ ได้หรือไม่ อันนี้เป็นอำนาจของสภาแห่งนี้ที่จะเป็นผู้วินิจฉัยผม
 เห็นว่ามีสมาชิกหลายท่านได้เคยทราบเรียนต่อสภาแห่งนี้มาแล้วว่า สิ่งที่เราต้องการนั้นคืออะไร
 ผมว่าถ้าเมื่อเรามีการถ่ายถอดเสียง จริงอยู่และครับ ในด้านของความมั่นคงนั้นมันอาจจะอะไร
 ที่แอบแฝงอยู่ในการประชุม แต่ถ้าเมื่อเราจะมองดูว่า การประชุมสภานั้นในปัจจุบันนี้สมาชิกสภา
 ผู้แทนราษฎรของเรามี ๓๕๗ ท่าน จกการศึกษาระดับปริญญา ๓๒๕ ท่าน ปริญญาเอก ๒๕
 ปริญญาโท ๘๖ ปริญญาตรี ๑๕๐ แสดงว่าคุณภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้น ในแต่ละยุค
 แต่ละสมัยได้วิวัฒนาการขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อย เพราะฉะนั้นการที่จะมีการ เกรงกันว่าจะมีการ
 กล่าวพาดพิงไปถึงบุคคลที่ ๓ ที่ ๔ หรืออะไรเหล่านั้น ผมคิดว่าภูมิปัญญาของท่านสมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎรนั้นก็ยังมีปัญญาที่เราควรจะให้เคารพเช่นเดียวกัน เพื่อที่จะไม่ให้เป็นการเสียเวลา
 นะครับ ผมอยากจะขอเรียนต่อท่านสมาชิกสภาผู้ทรงเกียรติในวันนี้ว่า พ.ร.บ.ฉบับนี้ถ้าเมื่อเรา
 จะรับหลักการไปแล้ว และเราก็ขอแปรญัตติในวาระที่ ๒ อันนั้นจะเป็นการก้าวไม่ข้ามน้ำไม่ขุ่นไม่
 ใส เป็นการประจันหน้ากันระหว่างวุฒิสภากับสภาผู้แทนราษฎร ผมไม่อยากจะไปกล่าวพาดพิง
 ถึงรัฐบาลว่า รัฐบาลไม่รับผิดชอบ เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้เข้าสู่สภาต่าง รัฐบาลก็นั่ง

จะพิจารณาอยู่กับตัว ที่จริงถ้าเผื่อจะเอาหรือไม่ว่าอย่างไรมันก็ควรจะเป็นหน้าที่ของสภาล่างที่จะพิจารณาโดยพรรคร่วมรัฐบาลที่มีถึง ๒๓๑ ท่าน พรรคฝ่ายค้านมีแค่ ๑๒๓ ท่านเท่านั้นเอง ถ้ามันจะคว่ำก็คว่ำเสียแต่สภาล่างไปแล้ว เสร็จแล้วทั้งสภาล่างท่านมีมติเป็นเอกฉันท์ทั้งหมดนี้ อันนี้เสร็จแล้วก็โยกกลับมาให้สภายกเว้นผู้วินิจฉัย คล้าย ๆ กับว่าให้สภายกเว้นใครบ้างเป็นคนที่ จะคลกออก สักกระเบิดหรือที่ต่างอะไรที่ท่านสมาชิกผู้มิได้ยกร่างหนึ่งบอกว่าได้รับกล่องของขวัญมา เราเอกทระยเห็นแล้วว่ามติดะเบิดอยู่ในนั้นมิดะเบิดเวลาว่างอยู่ในนั้น ก็มาให้สภายกเว้นผู้ที่ไม่กระเบิดเวลาอันนั้น ผมเชื่อมั่นว่ากฎหมายของเรามันคือวุฒิสภา ท่านก็มีความสามารถที่จะออกหมายกระเบิดได้ง่ายเหมือนกัน ผมอยากจะเรียนว่าอย่างที่ผมได้กราบเรียนไปแล้วนะครับว่า ผมไม่อยากจะว่ารัฐบาลท่านจะปากบอกร่างอย่างใจกว้างนะครับ ปากบอกให้ถ่ายถอด แต่ใจบอก เอ๊ย สย่ำเพ็งถ่ายอะไร เหล่านี้เป็นต้น ผมเชื่อมั่นว่ารัฐบาลชุดปัจจุบันนี้ มีความเป็นประชาธิปไตยพอ ถึงได้กล้าให้ พ.ร.บ. ฉบับนี้ขึ้นมาสู่สภา เพราะฉะนั้นสภาของเรา มันก็มีความเคารพในท่านคณะกรรมการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญซึ่งจะเรียกว่าเป็นความที่ได้นะครับ เพราะมีความเคารพนับถือกันมานาน ท่านก็มีความห่วงใย แต่ผมคิดว่ากฎหมายฉบับนี้ คนที่น่าจะเป็นห่วงที่สุดก็คือรัฐบาลและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระดับที่น่าจะเป็นห่วง ถ้าเมื่อ พ.ร.บ. นี้ออกไป ไม่ใช่วุฒิสภาเป็นห่วง เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอเรียนในที่นี้ว่าคือพูดไปแล้วก็รู้ละครับ ค่ะให้พูดไปอีก ๑๕ นาที ๓๐ นาทีมันก็ไม่รับหลักการวันยังค่ำละครับ ผมพูดไปแล้วเสียก่อน แล้วอยากจะขอยืนยันสักครั้งหนึ่งว่า ถ้าเมื่อรับหลักการไปแล้วเราขอแก้ไขเรายังมีเวลา เรายังมีเวลาที่จะแก้ไขกันได้ ทำไมครับวุฒิสภากับสภาผู้แทนราษฎรนี้เราจะร่วมมือกัน ไหน ๆ ว่าเราจะร่วมมือกันเราจะแก้ไขปัญหาด้วยกัน เราก็ช่วยกันแก้ไข กฎหมายอันใดที่มันจะขัดหรือไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น สภาแห่งนี้ช่วยกันแก้ไข ผมอยากจะขอกราบเรียนท่านประธานฝากไปถึงท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญด้วยว่า ผมไม่ได้ว่าท่านข้อตั้งนะครับท่านไม่คัดหรือครับ ท่านประธานท่านเป็นคนดีน่ารัก เป็นคนมีอายุ เรียกว่าเป็นคนแก่มีอายุที่น่ารักมาก ถ้าเมื่อว่าสภาแห่งนี้จะบอกว่ารับหลักการท่านคงจะไม่ขึ้นมาท่านว่าอย่างไรรับหลักการเลย

เพราะว่าท่านบอกว่า ขอให้ไม่รับหลักการไว้ก่อน ก็ขอฝากความกรุณาไปถึงท่านประธานคณะกรรมาธิการวิสามัญด้วยนะครับ อย่าค้านเลยครับ ขอให้สภาแห่งนี้รับหลักการไว้ก่อน แล้วเราไปแปรญัตติเอา เพื่อที่เราจะได้ดูใจรัฐบาลครับว่า รัฐบาลเป็นประชาธิปไตยจริงหรือเปล่า ขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ มีอีก ๒ - ๓ ท่านนะครับที่จะอภิปราย เคี้ยว คุณ อาคมแล้ว ที่นี้คุณพุดทิมบ้างดีไหมครับ เชิญครับ

นายพุดทิม อุดมฉานนท์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผมจะไม่กล่าวกันถึงว่าจะรับหลักการหรือไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมจะขอให้ข้อคิดท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้ทรงเกียรติ และท่านคณะกรรมาธิการวิสามัญที่กำลังพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในฐานะที่กระผมทำงานด้านสื่อมวลชนมาจนกระทั่งถึงวันที่ ๓๒ มีนาคมนี้ ได้เห็นว่า เสียงของตัวเองออกทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์มาเป็นเวลา ๓๐ กว่าปี มีความเป็นห่วงอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มีหน้าที่ที่จะนำ เสียงของตัวเองออกอากาศทั้ง ๒ ประเด็น ไม่ว่าจะเป็นวิทยุหรือโทรทัศน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่มีเจตนาอันไม่บริสุทธิ์จากสภาอันทรงเกียรติในที่นี้ กล่าวหาตบตีไปถึงบุคคลภายนอก ความประมาทกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒ กัก หรือมาตรา ๑๑๕ กัก เงิน เรื่องที่น่าคิดเป็นอย่างยิ่ง และคั่งค้างฝังงวอดสูงสุดในระดับสูงสุด ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๑๒ ผู้ที่มีเจตนาอันไม่บริสุทธิ์ หมิ่นประมาท คุณหมื่นคุณเกษมหรือคนแสดงความกราชามาตรา ๑๑๒ ประมุขสมเด็จพระบรมราชินี องค์รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์นั้น เป็นมาตรา ๑๑๒ ส่วนมาตรา ๑๑๕ ผู้ใดก็ตามที่มีเจตนาไม่บริสุทธิ์ยุยงซ้ำ ราชการ ทหาร ตำรวจ ให้ละเลยไม่กระทำตามหน้าที่ อันนี้ใครครับจะเป็นผู้รับรองว่าจะไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดที่มีเจตนาไม่บริสุทธิ์นี้ ท่านประธานวุฒิสภาก็ดี ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรก็ดี หรือที่ประธานร่วมก็ดี ให้สั่งระงับเพื่อไม่ให้มีการล่อลวงอากาศ แต่มันลอกไปแล้ว ระงับไม่ทันแน่นอนครับ ถ้าเมื่อผู้กระทำความผิดประสังค์ไม่ตี หรือมีเจตนาไม่ตี ออกอากาศไปตั้งหลายสิบชั่วโมงแล้วท่านประธานในที่ประชุมทั้ง ๓ ประเภท

นั้น เพิ่งจะระงับ แต่มันออกไปแล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานีใดสถานีหนึ่งที่มันเท็กเทปเอาไว้
 ถัดนั้นละครับศึกตัวที่จะตั้ง มีการกระทำกันไม่ดีไม่ชอบต่อไปอีก ถ้าหากว่ามีความประสงค์ไม่ดีต่อ
 ชาตินบ้านเมือง มีหลักฐานในตัวในมือจะลักษณะจะ แซบโฉบ (Sabotage) ใช่ว่าไรก็ได้
 กระผมเองคอยกอดอกตามมาเป็นเวลา ๓๖ กว่าปี ที่กราบเรียนเมื่อสักครู่นี้ครับ เจ็ดตัวก็มี
 คาบูกแตกไปแล้วก็มี อ่านให้ก็มี ไม่อ่านให้ก็เจ็บตัว ใช่ว่านี้เป็นต้น กระผมขอให้ข้อคิดท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติกับท่านกรรมาธิการวิสามัญ กรุณาปรับซักเสนอแนะของผมไปด้วยนะครับว่า เราจะ
 ความคุมบุคคลได้อย่างไรสำหรับการไม่ประสงค์ คือต่อชาตินบ้านเมือง มีการกระทำในลักษณะซึ่ง
 ไม่ประสงค์ ท่านประชาชน ทั้ง ๓ ประเภทที่ในการถ่ายทอวิทยุกระจายเสียงกิติ หรือโทรทัศน์
 กิติ ในการประชุมรัฐสภาที่นี้ ะงับไม่ทันนะครับ เพราะมันออกไปแล้ว และก็ทยอยอีกทีเดชะ
 ครับไม่ว่าสถานีใดสถานีหนึ่งกันเท็กเสียงหรือมันเท็กเทปเอาไว้ แล้วไปกระทำการนั้น ๆ ภายหลัง
 จะเป็นผลเสียหายต่อจิตใจของประชาชนทั้งชาติ เป็นการปฏิบัติในลักษณะที่จะไม่ทำสงคราม
 ประสาท หรือไปทำสงครามจิตวิทยากันในภายหลังเป็นเรื่องที่จะต้องตามกันอีกไม่มีที่สิ้นสุด ขอบ
 พระคุณมากครับ

ประชาชนวุฒิสภา : ครับ เราอภิปรายกันมาพอสมควร แต่ว่ามีอีก ๒ ท่านนะครับ
 ที่ท่านยกมืออยู่ ผมอยากให้อภิปรายให้หมดสำหรับท่านอย่างที่ว่าละครับ คสายทุกซ์แบมท่าน
 พลเอก จินดา ท่านว่า เพราะฉะนั้นอีกสัก ๒ ท่าน แล้วจะขอให้ประธานกรรมาธิการอาจจะตอบ
 นะครับ แล้วก็เข้าใจว่าน่าจะพอควรแก่เวลาแล้ว เชิญท่านข้างหลังก่อนครับ เชิญครับ

นายพานิช สัมภานุพงศ์ : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ท่าน
 ประธานครับ กระผมก็รู้สึกเสียใจอยู่หน่อยหนึ่ง กระผมยกมือมาตลอด เพิ่งจะมีโอกาสได้ลุกขึ้น
 ขึ้นพูด ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ได้พูดของดี ๆ ไปหมดแล้ว ผมเกือบจะไม่มีอะไรพูด แต่อย่างไร
 ก็ถามผมก็จะขอรวบรวมคัดัดความนะครับ ในสิ่งที่รู้สึกที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติยังไม่ได้พูดกันประเด็น
 สำคัญในเรื่องนี้ก็คือว่าคงกันไปว่ากฎหมายนี้ที่ เสนอถ่ายทออันนี้เป็นเรื่องที่น่าจะชี้ต่อ
 รัฐธรรมนูญ สมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านก็ได้อภิปรายเป็นท่านเองนั้น ท่านคณะกรรมการก็ได้

มองเห็นไปอย่างนั้น กระผมในฐานะที่เคยเป็น ส.ส. จังหวัดเพชรบุรี มา ๕ - ๖ สมัยกระผม
 ก็มองเห็น เช่นเดียวกันว่า เอกสิทธิ์เข้ามามาตรา ๑๑๔ แห่งรัฐธรรมนูญนี้ มีความสำคัญเป็น
 อย่างยิ่ง และก็ได้อีกหลายต่อมาก จำสืมเอก ทรงธรรม ปิณฑุกดี และศรีฯ ได้อภิปรายในการ
 พิจารณาประมาณรายจ่าย และก็ในที่สุดไปพูดพาดพิงว่าบริษัทสังกะสีไทย โกงภาษี ๓,๐๐๐
 ล้านบาท ต่อมาก็ถูกบริษัทสังกะสีไทยฟ้อง คุณทรงธรรม แก้ววัง ไร่ มาหาผม บอกพี่พี่ผมแยแล้ว
 ถูกฟ้องตั้ง ๓,๐๐๐ ล้านบาท ผมจะเอาเงินที่ไหนไปให้ล่ะ เงินหมิ่น เงินแสนผมยังมีไม่ค่อยจะมี นี่ไม่
 ต้องขายลูกขายเมียขายอะไร ๆ ไปใช้เขาหรือ ผมก็บอกว่ามันยังไม่ต้องตกใจ ช่างเรื่องนี้เป็น
 เรื่อง เอกสิทธิ์ เราจะต้องสู้ ในที่สุดก็สู้กัน ๓ ศาล แล้วก็ผลสุดท้ายศาลฎีกาก็พิพากษาออกมาเป็น
 บรรทัดฐานว่า จำสืมเอก ทรงธรรม นั้นมีเอกสิทธิ์ในการใช้ชื่อย่อคำพูดในที่ประชุมสภา และ
 ก็พูดไม่ได้ถาวรหรือไม่ได้เรื่อยเปื่อย แต่พูดในที่สาธารณะเป็นการประจักษ์พิจารณาประมาณแม้
 ว่าจะพาดพิงไปถึงว่าคนอื่น โกง ๓,๐๐๐ ล้านบาท ไม่เสียหาย ก็ถือว่า เป็นการแสดงความคิดเห็น เป็น
 การแสดงชัดเท็จจริง ก็เป็นอันว่าพ้นไปไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเสียหายอะไร ส่วนกรมประชาสัมพันธ์
 นั้นวินิจฉัยพฤติการณ์ให้ชัดครับ วินิจฉัยว่ากรมประชาสัมพันธ์มีผิดในการที่ถ่ายทอดคณะนิติ แต่
 ว่าได้รับช้อยกเว้น เป็นนิรโทษกรรมตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เนื่องจากได้ปฏิบัติตามคำสั่ง
 โดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าหากว่าคำสั่งนั้นเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว แม้จะต้องผิด
 ผิดก็คือต้องชดใช้ค่าเสียหาย นี่ผลออกมาจากฎีกา เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นในเรื่อง เอกสิทธิ์
 ความมาตรา ๑๑๔ แห่งรัฐธรรมนูญนี้ นับว่าเป็นหัวใจสำคัญอย่างยิ่งนะครับของในวงการ เมื่อก่อน
 เราต้องพิจารณากันให้ถ่องแท้แน่นอนให้รอบคอบและควรให้จบสิ้นไป ไม่ใช่ปล่อยให้
 ตั้ง ๑๔ ปีอย่างนี้ ประเด็นสำคัญในข้อนี้ นะครับว่า เอกสิทธิ์นั้นคลุมตั้งแต่ไหน ผมเองมีความ
 เห็นว่า เอกสิทธิ์ในข้อนี้ในการที่จะถ่ายทอดออกไปนั้นน่าจะชัดชัดรัฐธรรมนูญเหมือนกัน เมื่อ
 กฎหมายใดก็ตามนะครับ เป็นกฎหมายที่ถ่ายทอดเสนอเข้ามาวันนี้ หากว่าจะได้มีบัญญัติชัดชัดใช้ไป
 ในที่สุดมันจะทำให้เกิดความวุ่นวายเสียหายเป็นอันมาก เพราะเหตุว่าสมมุติว่าสภานี้ นะครับ ใน
 วันนี้เราไม่รับหลักการ กฎหมายนี้ก็จะต้องผ่านไปตามครม. ลงไปยังสภาผู้แทนราษฎร สภาผู้แทน

ก็เก็บไว้ ๑๕๐ วัน แล้วก็มาพิจารณาพบทวนกันใหม่ หากว่าพิจารณาเห็นว่ากฎหมายนี้ใช้ได้บังคับ
ใช้ แล้วก็ไม่มีให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เหตุอะไร เหตุร้ายอาจจะเกิดขึ้นก็ได้
เหตุร้ายอย่างไรครับ กฎหมายนี้ประกาศใช้ไปในการอภิปรายในนครครับ ก็ไปอภิปรายหมิ่น
ประมาทคนกัน หรือว่าทำให้คนอื่นเสียหายใด ๆ อย่างเช่นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้กล่าวก่อน
หน้าผม เมื่อสักครู่นี้ได้กล่าวนั้นหมิ่นประมาทพระบรมวงศานุวงศ์ พระมหากษัตริย์อะไร เหล่านี้ะ
ครับ มันเป็นเรื่องที่เสียหายมากแล้วในที่สุดคดีฟ้องหมิ่นประมาท คดีฟ้องละเมิดเรียกค่าเสียหาย
จะเกิดขึ้น เมื่อเกิดขึ้นก็ต้องสู้ความกัน พอสู้ความแล้วฝ่ายผู้อภิปรายหรือฝ่ายกรมประชาสัมพันธ์
เขาจะต้องสู้ว่า เอ๊ะ ก็ปฏิบัติไปตามกฎหมายนี้ไม่ผิด ปัญหาจึงมีว่า กฎหมายฉบับนี้กฎหมาย
ที่ถ่ายทอดที่จะผ่านไปนั้นขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ ศาลก็วินิจฉัยว่าขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ ไม่ได้
ต้องไปโน่นครับ ไปคณะกรรมการรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัยในที่สุด แล้วก็เมื่อได้เกิดความเสียหาย
เกิดขึ้นการหมิ่นประมาทเกิดขึ้น แล้วก็จะทำให้คดียุ่งยากกันมาก เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเรา
ควรจะทำให้เคลียร์ (Clear) เสียในขณะนี้ดีกว่าว่าชอบเขตเอกสิทธิ์ตามมาตรา ๑๑๔ นี้ไป
แค่ไหนอย่างไร ผมมีความเห็นอย่างนี้ครับว่าวันนี้ถ้าหากว่าเราไม่รับหลักการก็เป็นไปอย่าง
ที่ผมได้กราบเรียนที่ประชุมกราบเรียนท่านประธาน เมื่อตะกั้นมันก็จะเดินไปตามครรลองของมัน -
แล้วก็ถ้าหากรับหลักการในวันนั้นะครับ เรื่องก็จะเข้าสู่วาระที่ ๒ คือสู่การพิจารณาต่อคณะกรรมการ
ธิการซึ่งจะตั้งขึ้น แล้วเราก็สามารถที่จะแปรญัตติปรับปรุงตนแต่งอะไรต่าง ๆ ให้ดีที่สุดในที่จะ
ทำได้ เพื่อให้มีความเป็นไปได้ไม่ขัดรัฐธรรมนูญซึ่งเราก็ต้องทำงานกันอย่างหนักต่อไป แล้ว
ก็เมื่อปรับปรุงอะไรกันเสร็จแล้วเข้าสู่สภาในวาระที่ ๓ ถ้าเราไม่รับ หรือน้ำเราปรับแต่ง
อะไร แปรญัตติกันเสร็จแล้วนะครับ ก็จะไปสู่การพิจารณาพร้อมในระหว่างสภาผู้แทนราษฎร และ
วุฒิสภา เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะเกิดบรรยากาศที่ร่วมมือกันเพื่อให้กฎหมายนี้คลอบไปให้จงได้ เป็น
บรรยากาศที่ดี หากจะมีความขัดแย้งก็ว่ากันไปตามหลักประชาธิปไตย ในที่สุดก็จะมีกฎหมาย
กันนั้นออกมาแล้ว และเพื่อเป็นการเซฟ (save) ว่ากฎหมายนี้เพื่อไม่ให้ขัดรัฐธรรมนูญแล้ว
ก็ส่งเรื่องให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัยอีกทีหนึ่ง เรื่องก็จะมีจุดจบ ถ้าคณะ

ตุลาการรัฐธรรมนูญเห็นว่าซัดมันก็จบเกมกันไปเลย ไม่ต้องมาพิจารณาอีกใหม่ สิ่งที่จะมีกันใหม่ ก็แก้รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๔ ในชั้นต่อไป เป็นอันว่าจบสิ้นกัน แต่ถ้าหากว่าเห็นไม่ชัด ทุกฝ่าย ก็เป็นการเซฟหมด ทั้งวุฒิสภา ทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระดับก็เซฟไป เราก็ไม่ต้องไป มีข้อโต้แย้งหรือให้มีความเคลือบคลุมในจิตใจซึ่งกันและกัน ซึ่งหาว่าวุฒิสภาเถกเถกบ้าง จาก สื่อมวลชนที่ว่า จากวงการการเมืองต่าง ๆ ก็ว่า หาว่าค่างนั้นหาว่าอย่างนี้ มันจะได้หมดสิ้น กันไปเสียที่ไม่มีปัญหา ซึ่งแท้จริงนั้นผมได้วิเคราะห์แล้วเห็นว่าบทบาทของวุฒิสภาสมัยก่อนนั้น เรา ต้องการ เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความถูกต้อง กฎหมายใดจะผ่านไประยะนี้เพื่อเกียรติศักดิ์ของวุฒิสภา นั้นะครับ จะต้องเป็นไปด้วยความถูกต้องชอบธรรม เราจึงต้องพิจารณาว่าจะเอียงคอเอียงเพราะ ฉะนั้นกระผมคิดว่าในวันนี้อาจจะขอรับนะครับ ขอรับนี้ไม่ใช่อะไรนะครับ เพื่อว่าหาทาง จุดจบที่จะให้กฎหมายฉบับนี้เดินไปได้ตามครรลองตามรัฐธรรมนูญอย่างดี และเป็นการ ประนีประนอมด้วยกันทุก ๆ ฝ่าย ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอต้อนรับผู้เข้าประชุม คุณอาหมัด แล้วประเด็นวาระสมาชิกวาระครับ

นายอาหมัด ซามเทศทอง : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม อาหมัด ซามเทศทอง ในเบื้องต้นมีกระผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า กระผม ขอสนับสนุนให้สภาแห่งนี้รับหลักการความร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ ทั้งนี้ก็เพราะเนื่องจากว่าตามที่เราได้เข้ามาทำหน้าที่ในสภาแห่งนี้นี้ ถือได้ว่าเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทย ซึ่งทั้ง สภาล่างและสภาบนต่างก็ เป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๐๖ ด้วยกัน มีท่านสมาชิกผู้เกียรติได้อภิปรายว่า การออกกฎหมายนั้นจะต้องยึดถือความถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่กระผมอยากจะเสริมว่านอกจากนี้จะต้องยึดถือความถูกต้องแล้ว จะต้องยึดถือความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ด้วยครับกระผม มีใจว่าออกกฎหมายไปแล้ว ไม่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ทั้งนี้กระผมเห็นว่าในเมื่อเราก็คงเป็นผู้แทนของ ปวงชนชาวไทย นั้นหมายถึงประชาชนส่วนใหญ่ของบ้านนี้เมืองนี้ ผมอยากจะกราบเรียน

ผ่านท่านประธานว่าถ้าหากเป็นไปได้ ถ้าสภาแห่งนี้ยืนยันว่าเป็นผู้แทนของวงชนแล้ว ก็เป็นไปได้
ใหม่ครั้นท่านประธานที่เคารพ เราน่าที่จะมีการออกสำรวจ มีการเปิดให้มีการส่งประชามติจาก
ประชาชนส่วนใหญ่ว่าประชาชนส่วนใหญ่ของบ้านนี้ เมืองนี้ต้องการให้มีกฎหมายนี้หรือไม่จาก
ที่กระผมได้พบปะพูดคุยและถามความคิดเห็นของประชาชนจากหลายกลุ่มหลายอาชีพ กระผม
ได้รับทราบความต้องการของประชาชนเหล่านั้นว่ามีเจตนาอยากที่จะให้ออกกฎหมายฉบับนี้ เป็น
อย่างมากทีเดียว เมื่อสะท้อนท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญได้ชี้แจงต่อที่ประชุม ซึ่ง
กระผมนี้เอยากจะขอเรียนด้วยความเคารพว่า

ในประการแรกนั้น ท่านประธานคณะกรรมการบอกว่าการตั้งกรรมาธิการนี้ไม่
เป็นการเสียเวลา ไม่เป็นการตะลึงงัน กระผมออกจะสะท้อนความคิดเห็นของประชาชน ที่
กระผมได้ไม่ประสบพบมา ท่านได้ตั้งข้อสงสัยแล้วว่า ในสภาแห่งนี้มีประกบด้วย สมาชิกผู้ทรง
คุณวุฒิทั้งสิ้น ซึ่งได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญ ก็สรุปได้ว่าสมาชิกที่อยู่ในสภา
แห่งนี้ทุกท่านนั้นล้วนแล้วแต่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นผู้มีประสาเถาณ์ ดังนั้นข้อเท็จจริงนั้นจาก
กระผมที่ได้ประสบมาจากประชาชนหลายกลุ่มนั้น เขามองว่า เมื่อสภาแห่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ทรง
คุณวุฒิ ในประการที่ ๒ เขามองว่า พระราชบัญญัติการถ่ายทอดเสียงนี้ได้มีการ เสนอ เข้าสภามา
แล้ว ไม่ใช่ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ในครั้งที่แล้วก็มีการพิจารณากันไปแล้วครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้น
การที่มา เสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาครั้งนี้ น่าจะเป็นการถ่วง เวลามากกว่าเหตุผล
ของเขาก็คงว่า ก็ในเมื่อสภาแห่งนี้ได้มีการพิจารณากฎหมายลักษณะอย่างนี้มาแล้ว ทำไม
จะตั้งมาตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาขึ้นมาอีก ซึ่ง ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะ ไปคอยชี้แจง เขาท่าน
ประธานที่เคารพ ที่กระผมได้กราบเรียนด้วยเคารพกรรมาธิการวิสามัญ เป็นการถ่ายทอด
ความรู้สึกของประชาชนที่กระผมได้มีโอกาสไปประสบพบมาเท่านั้นเอง ในประการที่ ๒ ท่าน
ประธานกรรมาธิการวิสามัญได้ชี้แจงว่า กรรมาธิการชุดนี้ทุกคนสนับสนุนที่จะให้กฎหมายการ
ถ่ายทอดวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ซึ่งนั่นก็ย่อมหมายความว่าสนับสนุนอยากที่จะให้มี
กฎหมายฉบับนี้อยู่แล้ว และการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่หนึ่งเป็นการพิจารณาว่า

จะรับหลักการหรือไม่ ท่านประธานที่เคารพ ก็ในเมื่อท่านกรรมาธิการทุกท่านบอกว่าสนับสนุน ยากให้มีกฎหมาย แล้วในวาระนี้เราพิจารณาขั้นรับหลักการเท่านั้น เรายังไม่ได้พิจารณาว่า รายละเอียดว่ามาตราใดกำหนดว่าอย่างไร กระผมอยากทราบเรียนว่าโดยหลักการแล้ว ตาม หลักการที่ได้เสนอนั้นมีหลักการสั้น ๆ ว่า ต้องการที่จะให้ออกกฎหมายในการถ่ายทอดวิทยุ กระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ นี่คือหลักการครับ ท่านประธานที่เคารพ ก็แล้วในเมื่อท่าน กรรมาธิการเห็นด้วยที่จะให้มีการออกกฎหมายว่าด้วยเรื่องการถ่ายทอด แล้วทำไมเหตุผล จึงไปสรุปว่า ไม่ควรรับหลักการ ซึ่งนั่นก็ยอมชี้ให้เห็นว่าเป็นการขัดแย้งในตัวเองอยู่แล้ว ท่าน ประธานที่เคารพ

ในประการที่ ๓ นั้น คณะกรรมาธิการได้ชี้ให้เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้นั้นน่าจะขัดต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งนั่นก็เป็นกรณีความ ซึ่งท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้อภิปราย ไปแล้วหลายท่านว่า การตีความว่าจะขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่เป็นอำนาจหน้าที่ของตุลาการ - รัฐธรรมนูญ สถานที่ไม่ใช่อำนาจหน้าที่ที่จะตีความ แต่อย่างไรก็ตาม สมาชิกทุกท่านย่อมที่จะ แสดงความเห็นว่าจะขัดหรือไม่ขัดได้ ดังนั้นต่อประเด็นนั้นกระผมเองมีความเห็นว่าน่าจะไม่ใช่ขัดต่อ รัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๑๑๔ ที่ได้พูดถึงเรื่องเอกสิทธิ์ และในมาตราอื่นที่ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้พูดแล้วว่า สิทธิของประชาชนนั้นควรมีสิทธิเท่าเทียมกันตามกฎหมาย ที่กำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๑๑๔ นั้นได้พูดถึงเรื่องเอกสิทธิ์ ท่านประธานที่เคารพ ครับ เอกสิทธิ์โดยสรุปนั้นก็คือจะได้รับเอกสิทธิ์คุ้มครองในการบันทึกและรายงานการประชุมและ กิจการโฆษณา อันนี้กระผมทราบเรียนโดยสรุปนะครับ คำว่า บันทึกหรือการโฆษณาหรือการ รายงานการประชุมนี้ ถ้าหากจะตีความแล้วกระผมเห็นว่าน่าจะตีความได้อย่างกว้างขวางกว้าง รายงานโดยบันทึกการประชุมในรัฐสภาถือว่าเป็นรายงานชิ้นหนึ่ง การถ่ายทอดวิทยุกระจาย เสียงหรือวิทยุโทรทัศน์กระผมเห็นว่าน่าจะจะเป็นการโฆษณาเป็นการรายงานได้เหมือนกัน แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมเห็นว่าการประชุมสภานั้น ในรายงานของคณะกรรมาธิการได้เน้นให้ เห็นว่า เอกสิทธิ์ตามมาตราที่ ๑๑๔ นั้น เป็นเอกสิทธิ์เฉพาะการประชุมในสภาเท่านั้น แต่กระผม

ยกยากจะฝากเป็นข้อสังเกตว่า ในรัฐธรรมนูญไม่มีในบทในมาตราใดที่กำหนดว่า การประชุมในสถานนั้นห้ามมิให้เสียงในสภาออกไปสู่ภายนอกสภา กระณมยืนยันครับว่าในรัฐธรรมนูญไม่มี - กำหนดว่า การประชุมในสถานนั้นจะต้องมีเสียงอยู่ในเฉพาะสภาเท่านั้น เพราะฉะนั้นการแสดงความคิดเห็น การลงคะแนนก็ดี การแสดงข้อคิดเห็นในการประชุมในสถานนี้ จึงไม่น่าที่จะจำกัดขอบเขตอยู่เพียงในสภา

อีกประการหนึ่งที่มีผู้ให้ทรงทราบว่า ถ้าหากให้มีการถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์แล้วจะนำไปสู่การฟ้องร้องในเรื่องการละเมิดได้ ซึ่งกระณมอยากจะกราบเรียนว่า ในประการแรกนั้นเรามีคดีเป็นตัวอย่างอยู่แล้วตั้งที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายลงไปเมื่อสักครู่ที่ว่า คุณทรงธรรม ปัญญาดี นั้นก็ชนะคดีในที่สุดโดยคำพิพากษาศาลฎีกา ที่นี้อีกประการหนึ่งที่กระณมอยากจะกราบเรียนนั้นก็คือ ถ้าสมมุติว่าในปัจจุบันนี้ยังไม่มีการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาออกทางวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์นั้น กระณมอยากจะกราบเรียนถามว่า ถ้ามีผู้ที่ต้องการจะนำคำอภิปรายในสถานนี้ไปฟ้องร้องนั้น เขากระทำได้หรือเปล่าครับท่านประธานที่เคารพ ในขณะที่ขณะนี้กระณมกำลังพูดอยู่นี้ ยืนยันได้ว่า เสียงไม่ได้อยู่ในห้องประชุมสภาแห่งนี้เท่านั้น แต่เสียงที่กระณมกำลังพูดอยู่นี้ได้กระจายไปทั่วบริเวณเขตที่สภาตั้งอยู่นี้ คนขับรถที่อยู่หน้าประตูรัฐสภาก็ได้ยิน สื่อมวลชนทุกแขนงที่เข้ามาไม่ได้คุยในห้องประชุมก็ได้ยิน กระณมจึงอยากจะถามว่าถ้าคนเหล่านี้นำเอาเทปมาอัดแล้วก็นำไปฟ้องร้อง เขากระทำได้หรือเปล่าครับท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้นเหตุผลที่ว่ากลัวจะนำไปฟ้องร้องนั้น กระณมเห็นว่าไม่เป็นเหตุผลที่น่าจะนำมาอ้างในการที่จะไม่รับหลักการในครั้งนี้ ก็ถึงเหตุผลที่กระณมได้กราบเรียนแล้วครับ ท่านประธานที่เคารพว่าถ้าเราไม่ได้มีการถ่ายทอดการประชุมนี้ ถ้าจะมีการนำไปฟ้องร้องเขาทำได้อยู่แล้ววันยังค่ำ ขณะนี้ใครรับประกันได้ครับว่าไม่มีคนนำเทปมาบันทึกอยู่นอกห้องประชุม ยืนยันว่าอาจจะมีการหลายเครื่องที่กำลังบันทึกอยู่ ไม่ว่าจะเป็นที่สโมสร ที่ร้านอาหาร หรือในที่จจรดกัณฑ์ ซึ่งเสียงที่ประชุมอยู่นี้ดังไปทั่ว เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าไม่ใช่เหตุผลที่น่าจะนำมาอ้างว่า เมื่อพูดกันอย่างนี้แล้วจะเป็นเหตุให้นำไปฟ้องร้อง เพราะดังที่ผมได้กราบเรียน

ว่าถ้าไม่มีการถ่ายทอด เขาก็นำไปฟ้องร้องได้อยู่แล้ว ท่านประธานที่เคารพ โดยหลักการลอกกฎหมายนั้น ที่บอกว่า ประชาชนทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันตามหลักกฎหมาย กระผมเห็นด้วยว่า หลักการนี้ขอมและก็ถูกต้อง แต่กระผมอยากจะกราบเรียนเพิ่มเติมว่า การที่จะให้สิทธิประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือประชาชนในลักษณะใดก็แล้วแต่ ย่อมที่จะมีขอบเขตในการจำกัดสิทธิหรือเอกสิทธิ์นั้น ๆ ตามที่มีผู้ให้ทรงเสนอว่า การถ่ายทอดการประชุมรัฐสภานั้น จะเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น ซึ่งถือว่าเป็นการให้สิทธิไม่เท่าเทียมกันระหว่างประชาชน ๒ กลุ่มนี้ คือประชาชนกลุ่มหนึ่งเป็นสมาชิกอยู่ในสภาแห่งนี้ ประชาชนอีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้เป็นสมาชิกอยู่ในสภาแห่งนี้กระผมเห็นว่าควรที่จะออกกฎหมายเพื่อที่จะให้สิทธินั้น มันจะต้องมีขอบเขตครับ ท่านประธานที่เคารพ ถ้าหากจะให้ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน เหมือนอย่างเดียวกันทุกประการ นั้นจะกระทำไม่ได้ครับ ท่านประธานที่เคารพ เว้นแต่ว่าบุคคลคนนั้นจะต้องมีอาชีพเดียวกัน ฐานะที่เดียวกันถ้าอย่างนั้น ออกกฎหมายแล้วก็ให้สิทธิเหมือนกันทุกประการ ร้อยเปอร์เซ็นต์ได้ เพราะฉะนั้นโดยหลักการของกฎหมายแล้ว ที่ขึ้นอยู่กับหลักนิติธรรม ก็จะต้องให้ประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วย และต้องการสิทธิที่กระผมได้กราบเรียนนั้นก็หมายความว่า ถ้าหากเราออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้วกระผมถือว่ามันเป็นเอกสิทธิ์ที่เท่าเทียมกันของประชาชน กระผมมีเหตุผลที่อยากจะกราบเรียนคือไปนี้ครับ - เอกสิทธิ์ที่กระผมได้กราบเรียนนั้นก็หมายความว่า เป็นสิทธิเท่าเทียมกันของประชาชนทุกคนทุกกลุ่ม ทุกหมู่เหล่า เท่ากันในลักษณะอย่างไรครับ ท่านประธานที่เคารพนั้นก็คือว่า ถ้าหากว่าประชาชนคนนั้น ได้มีโอกาสมาขึ้นอยู่ตรงนี้ ได้มีโอกาสเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้แทนปวงชน เขาก็จะได้รับเอกสิทธิ์ขั้นนี้ ในการที่จะได้รับยกเว้นไม่ต้องถูกกล่าวหาใด ๆ ปู่ชามียู่ว่า มีกฎหมายหรือมีรัฐธรรมนูญหรือมีอะไรที่ไม่บังคับจำกัดสิทธิบุคคลที่ขณะนี้อยู่ในสภาหรือไม่ กระผมขอกราบเรียนว่า ไม่มีกฎหมายหรือไม่มีรัฐธรรมนูญหรือไม่มีกฎหมายฉบับใด ๆ ที่จะจำกัดสิทธิไม่ให้ประชาชนคนหนึ่งคนใดที่จะเข้ามามีโอกาสมาเป็นสมาชิกรัฐสภา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมขึ้นอยู่กับคุณสมบัติ เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะยกตัวอย่างว่า ขณะนั้นนาย ก. ไม่ได้มีสิทธิเข้ามาพูดในสภา ก็ย่อมที่จะไม่ได้รับเอกสิทธิ์ในการพูดในสภา หรือได้รับเอกสิทธิ์ตามมาตรา ๑๑๔

นี้ แต่ถ้าหากวันใดนาย ก. นั้นมีโอกาสได้เข้ามาเป็นอยู่ตรงนี้มาเป็นสมาชิกรัฐสภา เขายืนนั้นก็จะมีเอกสิทธิ์ที่ได้รับ เอกสิทธิ์เหมือนกัน ดังนั้นคำว่า เอกสิทธิ์ที่เท่าเทียมกันนั้น กระผมเห็นว่า เป็น เอกสิทธิ์ที่เท่าเทียมกันของประชาชนชาวไทยแล้ว มันขึ้นอยู่กับว่าฐานะของประชาชนคนนั้น ยืนอยู่ในฐานะอะไรเท่านั้นเอง ถ้าเขามาเป็นอยู่ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา เขาก็จะได้รับ เอกสิทธิ์ อันนี้ ถ้าเขาไม่ได้ยืนอยู่ในรัฐสภาแห่งนี้ เขาก็จะไม่ได้รับ เอกสิทธิ์ เพราะฉะนั้นต่อปัญหาที่ว่าทุกคนจะต้องได้รับ เอกสิทธิ์เหมือนกันนั้น กระผมอยากจะยกตัวอย่างว่า อาจจะทำให้ยาก ถ้าจะยกตัวอย่างนั้นแล้วกระผมเห็นว่า สิ่งที่น่าจับตาคือในปัจจุบันนี้ก็เป็น เรื่องที่ไม่เท่าเทียมกันทั้งสิ้นกระผม ยกตัวอย่างให้เห็นนะครับ เอกสิทธิ์ในการที่จะให้ประชาชนได้มีสิทธิเท่าเทียมกันนั้น ปัจจุบันนี้ะครับกระผมยกตัวอย่าง เช่นข้าราชการมีเอกสิทธิ์ที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญใช้ใหม่ครับกระผม อยากจะถามว่า พนักงานยากจนชาวไร่ ชาวนา กรรมกร มีเอกสิทธิ์หรือมีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญเหมือนข้าราชการใหม่ครับ ท่านประธานที่เคารพ นี้กระผมเห็นว่า เป็นสิทธิอย่างหนึ่งของประชาชนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าหากจะพูดถึง เรื่องสิทธิแล้วก็ควรที่จะต้องมิชอบเขตประชาชน ทุกคนจะต้องยอมรับว่าเขานั้นอยู่ในฐานะอะไร ควรที่จะมีขอบเขตได้รับเอกสิทธิ์อย่างไร เท่าที่กระผมได้กราบเรียนมานี้ กระผมอยากจะกราบเรียนว่า เหตุผลว่าทำไมกระผมจึงสนับสนุนให้สภาแห่งนี้ได้รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้น เพราะกระผมถือว่า กระผมเป็นผู้แทนของปวงชน และบ้านนี้เมืองนี้ทุกคนต่างก็เรียกร้องความเป็นประชาธิปไตย ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้นย่อมที่จะมีหลักการที่สำคัญ ๕ ประการ

ในประการที่ ๑ นั้น อำนาจอธิปไตยต้องเป็นของปวงชนชาวไทย นั่นก็หมายความว่าอำนาจการปกครองจะต้องเป็นของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน

ประธานวุฒิสภา : เกล่ละครับ สรุปลักษณะครับใกล้เที่ยงแล้ว

นายอาหมัด ขามเทศทอง : ท่านประธานที่เคารพ เคี้ยวกระผมกำลังจะสรุป

ครับ

LIRT

ในประการที่ ๒ ครั้น ประชาชนย่อมมีเสรีภาพวิรูญณ์ ในการแสดงความคิดเห็น ในการ เลื่อนับถือศาสนา ในการ เลือกตั้งทางการเมือง นั่นคือ เสรีภาพวิรูญณ์ของประชาชนแต่ ว่าในขณะที่นั้นประชาชนในบางกลุ่มก็ไม่มีเสรีภาพวิรูญณ์ที่จะสมัครรับเลือกตั้ง

ประธานวุฒิสภา : เอาละครับ ผมว่าเอาเข้าเรื่องของเราดีกว่าครับ เข้าใจ ว่าทุกคนรู้แล้วครับหลักประชาธิปไตยในวุฒิสภา

นายอหัมดี ชามเทศทอง : ครับ หลักที่สำคัญอีกอันหนึ่ง นั่นก็คือหลักกฎหมาย นะครับ ท่านประธานที่เคารพ หลักกฎหมายจะต้องอยู่บนหลักนิติธรรมครับ หลักนิติธรรมที่กระผม ว่านี้ นั่นก็หมายความว่า กฎหมายที่สำคัญ ๆ นั้น ถ้าหากมีข้อขัดแย้งกันแล้วน่าที่จะต้องขอความเห็นชอบจากประชาชน เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้กระผมถือว่ามีกฎหมายที่สำคัญถึง ถ้าถาม ประชาชนส่วนใหญ่แล้วประชาชนบอกว่าต้องการให้ยกเลิกกฎหมาย ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติบอกว่า ถ้าหาก เรารับหลักการกฎหมายฉบับนี้แล้ว ในที่สุดถ้าหากว่าตุลาการรัฐธรรมนูญตีความว่าขัด - รัฐธรรมนูญ สภาแห่งนี้จะเสื่อมเสีย กระผมเห็นว่าไม่ว่าจะเป็นการเสื่อมเสีย ถ้าสภาแห่งนี้ยืนยัน ว่าที่ผ่านรับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผ่านไปเพื่อสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ส่วนใหญ่ กระผมเห็นว่าประชาชนส่วนใหญ่ทั้งประเทศ เขาจะสรรเสริญสภาแห่งนี้ครับ ท่าน ประธานที่เคารพ ด้วยเหตุผลที่กระผมกราบเรียนมานี้ ผมจึงขอจึงวอนท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ว่า สภาแห่งนี้ควร จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติการถ่ายทศวิหุกุกระจายเสียง และวิทยุ โทรทัศน์ครับ ขอบพระคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ เอาท่านสุดท้ายนะครับ เพราะว่าใช้เวลากันมาพอสมควรแล้ว เชิญครับ

(นายกระจำจ พันทมนาวิน ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ประธานวุฒิสภา : เอาคุณกระจำจที่พูดที่แล้วนี้ครับ ขอกรรมมาธิการดีกว่า ครับ ท่านสุดท้ายแล้วครับ ไม่ได้ระบุชื่อละครับ ผมว่าพอแล้วครับ เอาขอท่านประธานกรรมมาธิการ ครับ แล้วประเด็นจะได้ขอมติ

LIRT

นายโอสถ โกสิน (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 กรรมาธิการ ขอขอบคุณสมาชิกทั้ง ๔ ท่านที่กรุณาให้ความคิดเห็นในทางซัดแย้งกับความเห็น
 ของกรรมาธิการ ความเห็นของท่านเหล่านี้ทำให้กรรมาธิการ ได้ความรู้เกี่ยวกับความคิดเห็นของ
 ท่านเป็นอย่างมาก แต่ว่าเหตุผลต่าง ๆ ที่ท่านให้มานั้นไม่สามารถที่จะทำให้กรรมาธิการชุดนี้ -
 เปลี่ยนใจที่จะลดหย่อน ขอมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามข้อเสนอของท่านได้ -
 ฉะนั้นกรรมาธิการชุดนี้ก็ขอยืนยันความเห็นเดิมว่า ขอเสนอให้สภานี้ไม่รับหลักการ กรรมาธิการ
 ชุดนี้ได้เสนอเป็นอย่างซัดแจ้งอยู่แล้วว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะเป็น
 การขยายสิทธิ เอกสิทธิ์ตามมาตรา ๑๑๔ กรรมาธิการได้เสนอไว้ด้วยว่า ถ้าจะมีการออก
 กฎหมายชนิดนี้แล้วก็ต้องเป็นการแก้รัฐธรรมนูญ มีข้อเสนอเป็นพระราชบัญญัติมาแก้รัฐธรรมนูญเพราะ
 ว่าถ้าทำอย่างนี้แล้วจะเป็นการขัดต่อมาตรา ๕ แห่งรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัตินี้จะใช้ไม่ได้
 ใช้บังคับไม่ได้ นั่นกระผมขอกราบเรียนว่าไม่สามารถที่จะทำให้กรรมาธิการชุดนี้เปลี่ยนใจได้แล้ว
 ขอกราบเรียนเพิ่มเติมอีกว่ากฎหมายท่านองนี้ได้เข้ามาสู่สภานี้ครั้งที่แล้ว และได้มีการลงมติกัน
 เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๐ ไทยคะแนนเสียง ๑๓๔ ต่อ ๒ ไม่รับหลักการ แล้วกระผมขอ
 กราบเรียนว่าสมาชิกที่ลงมติในครั้งนั้นนี้อยู่ในสภาชุดนี้กว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ครับ ขอขอบคุณ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ค่ะ ไปนี้ผมจะได้ขอมติจากที่ประชุมคณะครับ ว่าที่ประชุม
 จะเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ หรือไม่เห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ เชิญครับ มีอะไรประท้วงไหมครับ

นายทวลิต รุ่งแสง : อยากรู้ตามท่านประธานครับ ท่านประธานจะถามมติ
 ว่าจะรับหลักการร่างพระราชบัญญัติ หรือไม่รับหลักการ หรือจะเห็นชอบตามกรรมาธิการหรือไม่
 เห็นชอบ

ประธานวุฒิสภา : ผมเอาว่า คือกรรมาธิการเราคงไปศึกษานะครับ แต่การ
 พิจารณาพระราชบัญญัติในวาระแรกนี้ต้องการรับหลักการ หรือไม่รับหลักการ ก็คือหมายความว่า
 จะเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบกับกรรมาธิการ เอาว่ารับหลักการ หรือไม่รับหลักการถ้ารับหลักการ

๓๑๕

ก็เท่ากับไม่เห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการ ถูกใหม่ครับ ผมขรมติที่ประชุมระดับ ว่าที่ประชุมนี้
จะเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๕ คน)

ประธานวุฒิสภา : โปรดเขามือลงได้แล้วครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วยกับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๕๕ คน)

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เห็นชอบด้วย ๒๕ ท่าน ไม่เห็นชอบด้วย ๑๕๕ ท่าน เป็น
อันว่าที่ประชุมไม่เห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องที่ค้างพิจารณา ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๖ เรื่องที่เสนอใหม่ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๗ เรื่องอื่น ๆ ไม่มี หมดระเบียบวาระประชุม

ขอขอบพระคุณทุกท่านครับที่มาประชุม ขอปิดประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๕๗ นาฬิกา

Legislative Institutional Repository of Thailand

รายชื่อผู้จัดรายงานการประชุม

อุทุมพร แก้วสกลิต์	นัยนา เปรมประพันธ์
กรุณา พิมพ์สุวรรณ	บุญพา เผ่าสำราญ
ชลอลักษณ์ ธรรมผล	บังอร แก่นกุล
ทิพวรรณ สายลิขิต	สุดตะเนิง ทิษยาภิคม
สันทนา ทรัพย์พนมผล	พัชรี ไชคำพา
สรัญญา จันทร์เวีย	วัชณี อุดมภักดี
พรรณบุษมา วิไลวงษ์	ดวงทิพย์ หามะลิ
อรสา เจียมเจริญ	รัชนี ชันธิโชติ
ยุวณัฐ หนองพงษ์	สติมา จันทรไพจิตร
สุจิตรา อวูโณ	สุชาดา ภมระภาภา
สมศรี ในอ่อนน้อม	คณงค์ ไต่ะประตัย
สุภาภรณ์ มาลัยหัต	รุจิรา เมล็ดแดง
ชนิกา ศรีสมวงษ์	ประเสริฐ ปันสิน
อาภรณ์ พงษ์นาค	ภาวนา ภักข์ตรหัน
กฤษณา สุวรรณทิ	

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมและพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

- พลเอก วาฬ กฤษธานีสุนทร
- พลเรือเอก จินดา ไชยอุดม
- นางสาวอังษร อิมโฆชา
- พลตรี กระวี สุทัศน์ ณ อยุธยา
- พลเอก เกษม สงวนชาติศรีไกร
- พลเอก จรัส วงศ์สายัณห์
- นายชวลิต กิ่งแสง
- พลเรือโท คำรงค์ เสขะนันท์
- นายเทียม เจริญวัฒนา
- นายประเสริฐ เนckerกุล
- พลเรือโท วินัย ไชยเพิ่ม
- พลโท สาธร สุวรรณภา
- พลเรือเอก สุรทิน จันทรวักดี

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗๑

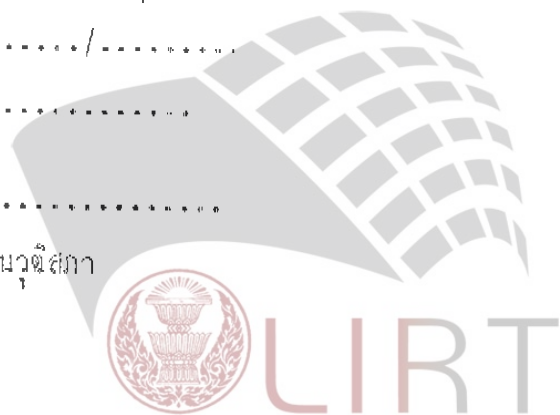
สภาผู้รับรองในคราวประชุม

ครั้งที่/...../.....

วันที่

.....

ประธานวุฒิสภา

รายงานการประชุมวุฒิสภาชุดที่ ๕

(คณะกรรมการตรวจแล้ว แต่สภายังมิได้รับรอง)

รายงานการประชุมวุฒิสภาชุดที่ ๕ ครั้งนี้ คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมและพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ วุฒิสภา ได้ตรวจแล้วแต่สภายังมิได้รับรอง เพราะถึงคราวที่สมาชิกวุฒิสภาออกจากตำแหน่งตามวาระ

จึงบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของรายงานการประชุมวุฒิสภาชุดที่ ๕ ครั้งนี้ ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมของวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๒๗ ข้อ ๒๕ วรรคสอง

ประเสริฐ ทวงวิชัย

(นายประเสริฐ ทวงวิชัย)

เลขาธิการวุฒิสภา

๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒

